RAYMOND CHANDLER

NIMIC DE VINZARE

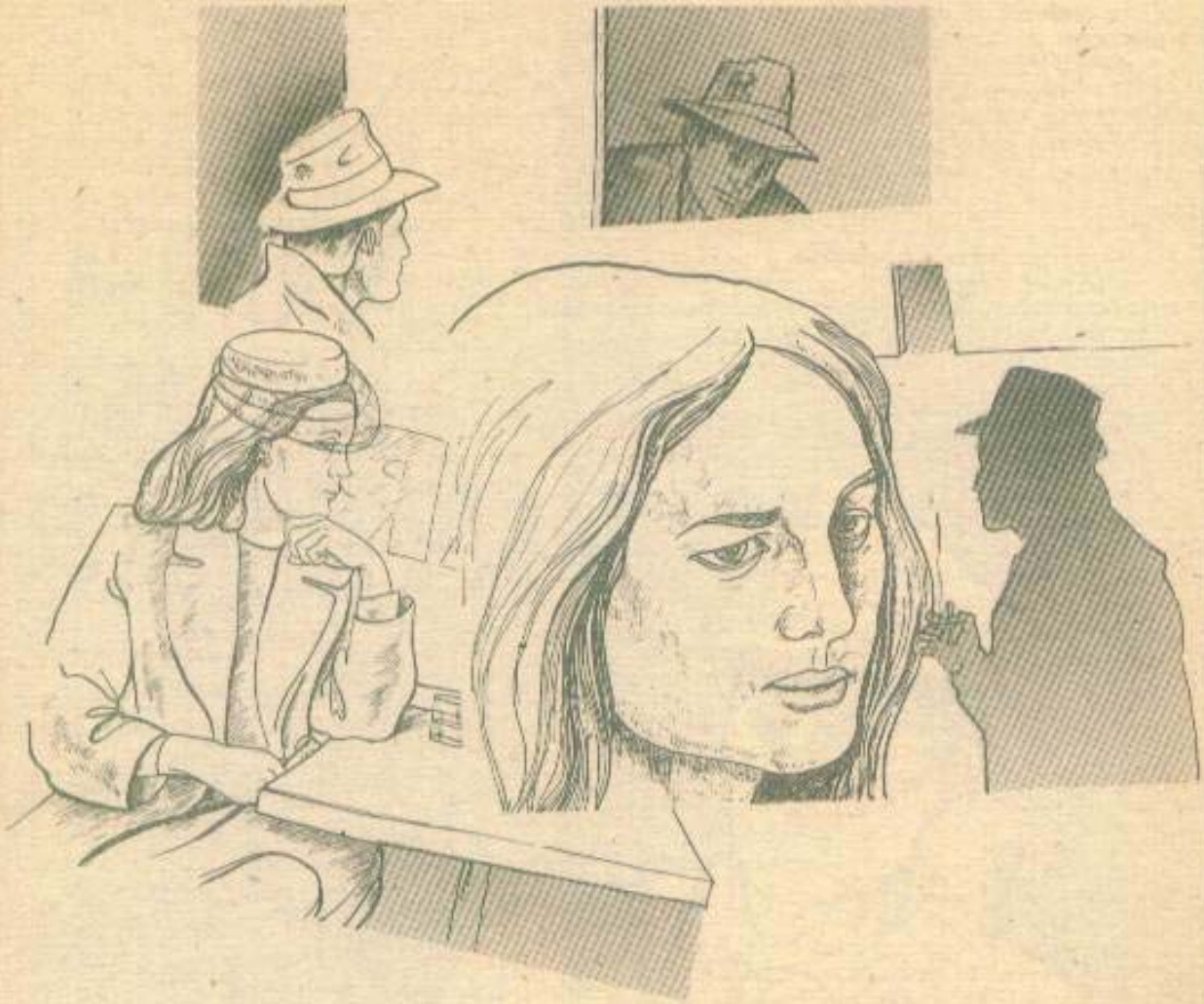

Capitolul 1

Glasul de la telefon pare tăios şi imposibil de contrazis, dar nu înţeleg prea bine ce spune — mai întîi, fiindcă nu sînt decît pe jumătate treaz, iar apoi, fiindcă ţin receptorul invers. Îl pun cu o mişcare nu prea dibace în poziţia normală.

— Mă auziţi? Aici e Clyde Umney, avocatul!

— Clyde Umney, avocatul?

— Dumneata eşti Marlowe?

— Da, cred că da.

Mă uit la ceasul de la mînă. E ora şase jumătate dimineaţa, dar parcă n-am dormit deloc.

— Încearcă să fii politicos, tinere!

— Iertaţi-mă, domnule Umney, nu mai sînt tînăr. Sînt bătrîn, obosit, şi n-am în mine nici un strop de cafea. Cu ce vă pot fi de folos?

— Doresc să te duci la gară la ora opt, cînd soseşte Super Chief. Printre călătoare se află o tînără pe care vreau s-o urmăreşti pînă se va stabili undeva. După asta, mă anunţi imediat. Clar?

— Nu.

— De ce? se înfurie el.

— Nu-s prea sigur că pot să îndeplinesc o astfel de misiune.

— Aici e Clyde Um...

Nu-l las să-şi termine fraza.

— Opriţi-vă sau încep să fac urît. Spuneţi-mi mai bine despre ce e vorba. Poate că ar fi bine să vă adresaţi altcuiva. N-am lucrat niciodată pentru F.B.I.

— El... secretara mea, domnişoara Vermilyea, te va căuta peste o jumătate de oră la biroul dumitale. O să-ţi dea toate informaţiile de care ai nevoie. E o persoană foarte pricepută. Vreau să cred că pot să spun şi despre dumneata acelaşi lucru.

— Sînt mult mai competent după ce-mi iau micul dejun. Aşa că mai bine spuneţi-i să vină aici.

— Unde anume?

Îi dau adresa mea din Yucca Avenue și îi explic cum se ajunge.

— Foarte bine, zice el cu inima îndoită, dar să nu uiți niciodată că femeia respectivă nu trebuie să-și dea seama că o urmărești. E absolut esențial. Afacerea asta mi-a fost încredințată de un important birou de avocați din Washington. Domnișoara Vermilyea are să-ți dea un avans pentru cheltuielile pe care o să le ai și un aconto. Mă bazez pe dumneata. Și hai să nu mai pierdem timpul cu discuții inutile.

— O să fac tot ce pot, domnule Umney.

Pun receptorul în furcă. Reușesc cu chiu cu vai să mă extrag din pat și fac un duș și mă rad. Tocmai sînt cu nasul în a treia ceașcă de cafea cînd se aude soneria.

— Sînt domnișoara Vermilyea, secretara domnului Umney, vestește o voce mai curînd acră.

— Fiți bună și intrați!

Pe legea mea că e o bucățică fainâ! E îmbrăcată într-un impermeabil alb, nu poartă pălărie, are părul blond platinat, cizmulițe asortate cu impermeabilul, umbrelă telescopică din material plastic și doi ochi albaștri-cenușii care mă sfredelesc de parcă aș fi rostit vreo vorbă nepotrivită. O ajut să-și scoată impermeabilul. Miroase frumos a parfum bun. Picioarele — în măsura în care-mi pot da seama — oferă o priveliște plăcută de admirat. Are niște ciorapi țesuți parcă din pînză de păianjen. Îi privesc picioarele cu destul interes, chiar și cînd le încrucișează, stînd cu țigara în mînă și așteptînd să-i dau un foc.

— Christian Dior, zice ea citind în mine ca într-o carte. Nu suport niciodată altceva. Vă rog însă un foc.

— Mai purtați însă o grămadă de lucruri astăzi, îi răspund eu și îi aprind țigara.

— Nu-mi place să mi se facă niciodată curte dis de dimineață.

— Și care e ora care vă convine, domnișoara Vermilyea?

Mi se acordă cinstea unui surîs mai curînd amuzat, pe urmă scotocește în poșetă și îmi aruncă un plic galben.

— Înăuntru se află tot ce vă trebuie.

— Ei... chiar tot ce-mi trebuie?

— Ajunge, șmechere! știu la ce mă pot aștepta de la unul ca tine. Îți închipui poate că domnul Umney te-a ales? Cîtuși de puțin; eu sînt aceea. Și încetează să te benoclezi la picioarele mele.

Deschid plicul. Înăuntru se află un altul închis și două cecuri pe numele meu. Pe primul dintre ele, de două sute cincizeci de dolari stă scris: „Aconto la onorariul pentru servicii profesionale"; celălalt e de 200 de dolari: „Avans pentru cheltuielile lui Philip Marlowe".

— Trebuie să-mi justifici fiecare gologan, mă pune în gardă domnișoara Vermilyea. Băuturile nu se decontează.

Nu deschid încă plicul celălalt.

— Ce-l face să creadă pe Umney că voi accepta o misiune despre care nu știu nimic?

— O s-o accepți. Nu are de ce să-ți fie frică. Îți dau cuvîntul meu de onoare.

— Și mai ce?

— Mai vorbim noi odată la un pahar într-o seară ploioasă, dacă n-am altceva mai bun de făcut.

— Fie.

Deschid celălalt plic. Înăuntru e fotografia unei femei tinere. Are o nonșalanță naturală sau o mare obișnuință de a poza. Părul e mai curînd întunecat, poate roșcovan, frunte înaltă și bombată, ochi cu privire gravă, umerii obrazului înalți, gură mică. Un chip cu trăsături fine, un pic crispate: în orice caz, nu un chip de femeie fericită.

— Întoarce-o, îmi zice domnișoara Vermilyea.

Pe spatele fotografiei sînt dactilografiate impecabil următoarele informații:

„Nume: Eleanor King. Înălțimea: 1 m. 65. Vîrsta: în jur de 29 ani. Părul: brun-roșcat întunecat, ondulat natural. Are ținută dreaptă, vorbește cu o voce egală, pronunță bine fiecare cuvînt. Este elegantă fără ostentație. Machiaj discret. N-are cicatrici vizibile. Ticuri: clipește din ochi; își scarpină palma de la mîna dreaptă cînd se enervează. Stîngace, dar ascunde asta cu abilitate. Joacă bine tenis, înoată și plonjează la perfecție, rezistă la alcool. Fără cazier, dar are dosar".

— A fost la închisoare, zic eu ridicînd ochii spre domnișoara Vermilyea.

— Nu știu nimic în plus față de ce e scris acolo. Dumneata nu trebuie decît să ții cont de instrucțiuni.

— Nu ține, domnișoară. La 29 de ani, o fată frumoasă ca asta ar trebui să fie măritată. Or, nu văd la mîna ei nici un inel sau alt soi de bijuterii. Asta mă pune pe gînduri.

Aruncă o privire la ceas.

— Mai bine ți-ai bate capul cu așa ceva în drum spre Union Station. Nu mai e prea mult pînă la venirea trenului.

Se ridică. O ajut să-și pună impermeabilul alb și-i deschid ușa.

— Ai mașină?

— Da. (În prag se întoarce). E ceva care-mi place la dumneata — nu te dai la femei. Și apoi, ești bine crescut... cînd vrei.

— Mi se pare jalnic să te dai la femei.

— Dar în același timp îmi și displace ceva la dumneata. Ghicești?

— Îmi pare rău, n-am cea mai mică idee. Sînt unii care-mi reproșează al dracului simplul fapt de a mă fi născut.

— Nu asta am vrut să spun.

Cobor scara în spatele ei și îi deschid portiera mașinii. Un nenorocit de Cadillac Fleetwood. Îmi face un scurt semn cu capul și o clipă mai tîrziu o ia din loc.

Urc din nou la mine și azvîrl cîteva boarfe într-o geantă de voiaj. Nu se știe niciodată cînd ai nevoie de ele.

Capitolul 2

Un joc de copii! Super Chief sosește fără întîrziere, ca deobicei, iar cea pe care trebuie s-o urmăresc e tot atît de ușor de reperat ca un cangur în smoching. Nu are nimic în mînă decît o carte format de buzunar care ia calea primului coș de hîrtii întîlnit. Se așază pe o bancă și privește în pămînt. După o clipă se

ridică și cercetează tejgheaua unui librar dar nu descoperă nimic pe gustul său, se uită la uriașul ceas de pe peretele gării și intră într-o cabină telefonică. După ce vîră mai multe fise în aparat, începe să vorbească fără ca fața ei să-și schimbe expresia. Închide, iese din cabină, cumpără un **New Yorker** la chioșcul de ziare, se mai uită încă o dată la ceas, se așază din nou și începe să citească revista.

Poartă un taior bleumarin de comandă, o cămașă albă cu guler înalt și un mare clips de safir înfipt pe reverul vestei. Părul îi e de un roșu întunecat. Seamănă cu fotografia ei, dar e puțin mai înaltă decît aș fi crezut. Pălăria de paie are o scurtă voaletă. Poartă mănuși.

După un timp, se ridică și iese într-o galerie în fața căreia se află o stație de taxi. Aruncă o privire spre cafeneaua care se află în stînga intrării, se întoarce și iat-o în marea sală de așteptare. Face o scurtă inspecție a farmaciei, a chioșcurilor de ziare, a biroului de informații și a oamenilor așezați pe frumoasele banchete curate. Nu toate ghișeele sînt deschise. Asta însă n-o interesează. Din nou se așază, se uită la ceas, își scoate mănușa din mîna dreaptă și-și potrivește ceasul de mînă, o mică bijuterie de platină fără nici un alt ornament. Nu pentru că pare rece sau înțepată sau cu ifose, dar alături de ea domnișoara Vermilyea ar face impresia unei femei ușoare.

Nici de data asta nu rămîne mult; se ridică și se plimbă prin hol, se întoarce, intră în magazin și stă cîteva clipe la raionul de cărți de buzunar. Un lucru e evident: dacă trebuia s-o aștepte cineva, ora de întîlnire nu e cea a sosirii trenului. Are mai curînd aerul că se află între două trenuri. În sfîrșit, intră în cafenea, se așază la o masă acoperită cu plastic, consultă lista de bucate și începe să citească din carte. O chelneriță aduce inevitabilul pahar cu apă rece de la gheață și meniul. Tînăra comandă ceva. Chelnerița se îndepărtează, iar respectiva își reia lectura. E aproximativ ora nouă și un un sfert.

Ies în galerie. Un hamal așteaptă în apropiere de stația de taxi.

— Lucrezi pentru Super Chief? îl întreb eu.

— Da, în parte.

Se uită fără prea mare interes la dolarul pe care îl palpez.

— Aștept pe cineva care ar fi trebuit să se afle în vagonul direct Washington-San Diego. A coborît din el careva?

— Vreți să spuneți dacă a coborît de-a binelea, cu bagaje cu tot?

Fac un semn afirmativ.

Începe să se gîndească uitîndu-se la mine cu o privire de om inteligent.

— A coborît într-adevăr un călător, zice el în cele din urmă. Cum arată prietenul dumneavoastră?

Îi fac descrierea cuiva care trebuie că seamănă cu James Stewart. Hamalul dă din cap.

— Nu ține, domnule. Cel care a coborît nu arată așa. Amicul dumneavoastră a rămas cu siguranță în tren. Cei care sînt în vagon direct n-au nevoie să coboare. Vagonul e atașat la trenul 74. Plecarea e la ora 11,30. Trenul nu e încă format.

— Mulțumesc, îi zic eu și-i strecor în mînă dolarul.

Înseamnă că bagajele respectivei au rămas în tren și asta e tot ce-am vrut să aflu.

Mă întorc la cafenea și arunc o privire înăuntru prin geamul de sticlă.

Femeia citește în continuare; în fața ei se află o ceașcă de cafea și o brioșă. Intru într-o cabină telefonică, sun la un garaj unde sînt cunoscut ca un cal breaz și le cer să trimită pe cineva la gară să-mi ia mașina dacă nu revin pînă la prînz. Au făcut asta de mai multe ori pentru mine fiindcă au dublura cheilor. După aia mă duc la mașină și-mi iau valiza. Mai cumpăr din imensul hol și un bilet dus întors pentru San Diego și mă apropii din nou de cafenea.

Respectiva se află tot acolo dar nu mai e singură. În fața ei se află un tip care îi vorbește și îi surîde; e de ajuns o privire ca să-ți dai seama că îl cunoaște și că totuși asta nu-i face nici o plăcere. Întreaga sa persoană poartă ștampila California: pantalon de culoare roșu închis, cămașă cu pătrățele galbene și maro, încheiată la gît dar fără cravată, haină sport din lînă bej. Are o înălțime de vreun metru 85, e zvelt, cu chip slab, cu un aer mulțumit de sine însuși și cu prea mulți dinți. Într-o mînă ține o bucată de hîrtie.

Un lucru e limpede ca apa de izvor: fata s-ar simți cu mult mai bine fără el.

Continuă să-i vorbească mîngîind bucata de hîrtie, sfîrșește prin a se ridica dînd din umeri. Aplecîndu-se înainte, îi mîngîie ușor obrajii. Ea se dă înapoi. Atunci el despăturește hîrtia, o pune încetișor în fața ei și așteaptă zîmbind.

Încet, foarte încet, ea își coboară ochii pe hîrtie pe care o privește fix. Mîna ei se mișcă de parcă ar vrea s-o apuce, dar el e mai iute. Pune în buzunar bucata de hîrtie zîmbind în continuare, scoate un blocnotes cu pagini perforate, mîzgălește ceva cu stiloul său cu bilă, smulge foaia și o pune în fața ei. Fata ia hîrtia o citește și o pune în poșetă. În sfîrșit, ridică ochii către tip și îi zîmbește. Se cunoaște că se forțează. El întinde brațul, o bate încetișor pe mînă, se întoarce și pleacă.

Individul se duce într-o cabină telefonică, formează un număr și vorbește cîteva clipe. Cînd iese, scoate o valiză albă și un sac de voiaj asortat. Hamalul le apucă și o pornește urmat de tip, pînă la un parking. Se opresc în dreptul unui Buick Roadmaster în două culori, strălucitor, modelul decapotabil care nu se decapotează niciodată. Hamalul pune bagajele pe bancheta din spate, încasează bacșișul și pleacă. Tipul cu haină sport se așază la volan, dă în marșarier, oprește, își pune ochelari negri și își aprinde o țigară după care îi dă drumul. Îi iau numărul și intru în gară din nou.

Ora care urmează pare să n-aibă sfîrșit. Fata iese din cafenea și citește în sala de așteptare, dar atenția îi e în altă parte. Mereu dă înapoi paginile și le citește din nou. În unele clipe stă cu cartea deschisă și cu ochii în gol.

Cumpăr prima ediție a ziarului de seară și la adăpostul lui o spionez încercînd în același timp să pun cap la cap tot ce-am aflat. Nu-i nimic precis, dar asta m-ajută să mi se pară mai scurt timpul.

Tipul care s-a așezat la masa ei a venit cu trenul, fiindcă avea bagaje. Poate că a luat același tren ca și ea, sau poate că e chiar călătorul despre care mi-a vorbit hamalul. După felul cum s-a purtat fata cu el e clar că n-avea nici un chef să-l vadă. După toate fițele pe care le făcea tipul se înțelege că era mîhnit de un astfel de comportament, dar dacă ea și-ar da osteneala să citească o bucată de hîrtie și-ar schimba părerea. Și, după cît se pare, chiar asta s-a și produs. Și cum toate astea s-au petrecut după coborîrea lor din tren, cînd era mai simplu ca totul să se petreacă în timpul călătoriei, e clar că individul n-a pus mîna pe hîrtie decît în gară.

Tocmai cînd ajung la acest punct al gîndurilor mele, fata se ridică brusc, merge la chioșcul de ziare, se întoarce cu un pachet de țigări, îl deschide și aprinde una. Fumează cu stîngăcie, ca și cum n-ar avea obișnuința și, pe măsură ce fumează, pare să se schimbe la înfățișare, devenind mai vulgară, mai dură; ca și cum ar face asta dintr-adins. Privesc ceasul: 10,47. Îmi continu reflecțiile.

Bucata de hîrtie seamănă cu o tăietură dintr-un ziar. Ea a încercat s-o apuce dar el a împiedicat-o. După care i-a mîzgălit cîteva cuvinte pe o coală albă, i-a întins-o iar fata și-a ridicat ochii spre el surîzînd. Concluzie: drăgălașul are mijloace să se facă plăcut.

Punctul doi: înainte de întîlnirea din cafenea, el a plecat din gară și s-a dus undeva, fie ca să-și ia mașina, fie tăietura din ziar sau orice altceva. Altfel zis, nu se temea ca fata s-o șteargă. Deci pînă atunci, nu-și dezvăluise în întregime mijloacele de convingere. Poate că nu era sigur, sau poate că avea nevoie să verifice ceva. Dar acum, după ce și-a scos marele atu, a plecat cu Buick-ul cu bagaje cu tot. Prin urmare, nu-i mai este teamă că n-o s-o mai vadă.

La ora 11,5 toate astea mi se par niște aiureli și o pornesc cu deducțiile mele din nou de la zero. Nu pricep mai mult. La 11,10 megafoanele anunță că trenul 74 s-a format la linia 11 și e gata să-și primească pasagerii cu destinația Santa Ana, Oceanside, Del Mar și San Diego. Mai multe persoane, printre care și fata de care mă interesez părăsesc sala de așteptare. O urmăresc din ochi și mă duc la o cabină telefonică. Vîr zece cenți în aparat și formez numărul de la biroul lui Clyde Umney.

Îmi răspunde domnișoara Vermilyea.

— Aici e Marlowe. Domnul Umney e acolo?

— Îmi pare rău, zice ea cu un ton cît se poate de oficial. Domnul Umney e la Palat.

— Am stabilit contactul cu persoana în chestie și iau trenul pentru San Diego sau poate pentru vreo altă gară aflată pe linia asta. Nu știu care.

— Mulțumesc. Altceva?

— Soarele strălucește iar prietena noastră n-are nici un gînd de fugă, la fel ca mine sau ca dumneata. A dejunat în cafeneaua care are un geam de sticlă care dă spre hol. După aceea și-a petrecut timpul în sala de așteptare împreună cu 150 de alte persoane. Ar fi putut să rămînă în tren fără să se arate.

— Mulțumesc, am notat. Am să-i comunic domnului Umney ceea ce mi-ați spus imediat ce e posibil. În treacăt fie zis, nu v-ați format nici o părere?

— Una singură: că mi se ascunde ceva.

Deodată se simte în glasul ei o schimbare; probabil că din biroul ei a ieșit cineva.

— Ascultă, amice! Ești plătit ca să faci o treabă. Te sfătuiesc s-o duci la bun sfîrșit. Cum să-ți spun, Clyde Umney face și desface ploile pe-aici...

— Nu te mai ambala, îngerașule! Am onoarea să te salut!

— Ascultă, Marlowe, zice ea deodată pe un ton grăbit, nu vroiam să fiu rea cu dumneata. Domnul Clyde Umney acordă o mare importanță acestui caz. Dacă dă greș, își pierde un client important. Vroiam numai să te descos.

— Plăcerea e de partea mea, Vermilyea! În subconștient sînt cu mult mai bun. Am să sun cînd o să mai pot.

Pun receptorul în furcă, ies pe peron și străbat kilometri întregi pînă cînd ajung la linia 11, ca să mă cațăr în sfîrșit într-un vagon deja plin de acel fum atît de dulce pentru gît și care, în nouă cazuri din zece, vă scutește de folosirea unui plămîn. Îmi umplu și eu pipa, o aprind și contribui la rîndul meu să fac atmosfera și mai încărcată.

Trenul se pune în mișcare, se tîrăște la nesfîrșit de-a lungul depourilor și a cartierului periferic Est din Los Angeles, prinde puțină viteză și se oprește pentru prima oară la Santa Ana. Fata nu coboară aici. Nici la Oceanside și nici la Del Mar. La San Diego sar în viteză pe peron, apoi într-un taxi și aștept opt minute în fața vechii gări spaniole înainte de a-i zări pe hamalii încărcați cu bagaje.

Fără să se oprească în dreptul taxiurilor, traversează strada, dă colțul și intră într-o agenție de închiriat mașini fără șofer. După o clipă reapare cu un aer decepționat. Unde nu-i permis de condus, nu e nici mașină de închiriat. Ar fi trebuit s-o știe.

De data asta se vîră într-un taxi care se întoarce înainte de a o apuca în direcția nord. Mi-e greu să-l fac pe șoferul meu să-l urmărească.

— Astea-s literatură, dom'le. La noi nu țin poante d-astea!

Îi dau cinci dolari și îi arăt o fotografie a autorizației mele. Se uită la ambele lucruri fără să ridice capul.

— Bine, dar sînt obligat să anunț chestia asta. Și poate că dispecerul o să anunțe poliția. Așa e regula la noi.

— E locul viselor mele, zic eu. Dar tot trîncănind, colegul ne-a făcut pierduți. A apucat-o la stînga pe după blocurile alea.

Șoferul îmi întinde înapoi fotografia autorizației.

— Ne-a făcut pierduți pe dracu! exclamă el jignit. Dar stația de radio la ce servește?

O pune în funcțiune și începe să vorbească la microfon.

După ce o ia la stînga, pe Ash Street, o apucă pe națională 101; ne amestecăm într-un grup de mașini lunecînd liniștit cu 65 la oră.

— Nu fiți îngrijorat, mă asigură șoferul pri-

vind la mine peste umăr. Cei cinci dolari sînt peste ce o să arate aparatul de taxat?

— Da. Dar de ce să nu fiu îngrijorat?

— Clienta se duce la Esmeralda. E pe țărm, la vreo 20 de kilometri. Destinația, pînă la noi ordine, e un motel care se numește Rancho Descansado. În spaniolă înseamnă „relaxați-vă, nu vă faceți griji!"

— Dumnezeule! mă întreb pentru ce am luat un taxi.

— Trebuie să plătești ca să fii servit, prințe.

După ce traversăm Torrance Beach o luăm înspre promontoriu. Din cînd în cînd șoferul vorbește la stație. Întoarce ușor capul și mă întreabă:

— Nu vreți să fiți văzut?

— Dar colegul? N-o să-i spună clientei sale că e urmărită?

— Nici el nu știe. De aia vă întreb.

— Depășește-l și încearcă să ajungi înaintea lui dacă se poate. Mai am cinci dolari pentru dumneata.

— S-a făcut! Nici n-or să ne bage în seamă.

La ieșirea dintr-un mic centru comercial, drumul se lărgește; pe de o parte e mărginit de case înstărite însă deja vechi și de cealaltă de vilișoare noi noute însă deja arătînd înstărite. Mai încolo, drumul se îngustează din nou; ne pomenim într-un loc unde viteza maximă e 40 la oră. Șoferul meu o ia la dreapta, se strecoară printr-un labirint de străduțe, trece peste un stop roșu și mai înainte ca să pot să mă orientez cît de cît începem să coborîm într-un canion. În stînga noastră scînteiază Pacificul, dincolo de o plajă largă unde se află două vase de salvare. Ajunși în fundul canionului, șoferul vrea să intre pe sub un portal, dar îi spun să oprească. O mare firmă pictată cu litere aurii pe un fond verde anunță că ne aflăm la El Rancho Descansado.

Trec aproape trei minute.

Un taxi coboară panta și intră în Rancho Descansado. Mai trec trei minute. Taxiul iese gol și urcă apoi coasta. Îl întreb pe șoferul meu.

— Taxiul cu numărul 423. Ăsta e?

— Da. Și acum?

— Așteaptă o clipă. Ce e înăuntru?

— Bungalowuri cu garaj, cu unul sau două paturi. Recepția e într-un mic bungalow din față. În plin sezon prețurile sînt destul de pipărate. Dar acum e sezon mort. Tarif redus și locuri cîte vrei.

— Mai stăm cinci minute. După aceea, iau o cameră, îmi pun valizele și încerc să închiriez o mașină.

Mă asigură că nu e un lucru greu să găsesc una și că la Esmeralda sînt trei locuri unde aș putea închiria orice mașină mi-ar dori inima, cu tariful la oră sau la kilometru.

Așteptăm cinci minute. E trecut cu puțin de ora trei. Mi-e atît de foame încît aș fi în stare să fur și mîncarea unui cîine.

Îi plătesc șoferului, îl urmăresc din ochi pînă cînd văd că dispare, traversez strada și intru în Rancho Descansado.

Capitolul 3

Așezat cu coatele pe tejghea mă uit la tinerelul cu chip mulțumit care stă în fața mea. De la el, privirea îmi alunecă la fătuca aflată în fața unei mici centrale telefonice. Are un machiaj strălucitor, părul blond strîns într-o coadă de cal, ochi frumoși, mari și duioși, care încep să sclipească ori de cîte ori se uită la flăcăiaș. Privirea mea se îndreaptă din nou spre acesta și îmi înghit un mormăit. Telefonista își scutură coada de cal și începe la rîndul ei să mă studieze.

— Aș fi foarte bucuros, domnule Marlowe, să vă arăt tot ce avem disponibil, îmi zice cu politețe tinerelul. Dacă vă convine ceva o să completați o fișă. Cît timp credeți că o să stați pe-aici?

— Tot atîta timp cît și ea, îi răspund eu. Mă refer la juna în talor albastru care tocmai a sosit. Nu știu sub ce nume a închiriat camera.

Amîndoi cască ochii mari la mine. Chipurile lor exprimă neliniște amestecată cu curiozitate. Sînt treizeci și șase de feluri de a juca scena asta; maniera de-acum n-am mai încercat-o încă. În altă parte, poate că n-ar fi mers, dar aici s-ar putea să am oarecari șanse și de altfel nici că-mi pasă.

— Mi se pare mie sau nu vă place ce v-am spus? remarc eu.

Flăcăiașul dă ușor din cap:

— Dumneavoastră cel puțin nu vă ascundeți!

— M-am săturat s-o fac pe rafinatul. Pînă peste cap. I-ați văzut degetul inelar?

— Hm... nu, cred că nu.

Se uită la telefonistă. Ea îi face un semn a tăgadă fără să mă slăbească din ochi.

— N-are inel, continui eu. Nu mai are inel... S-a tras o linie...

S-a sfîrșit. După atîția ani... și apoi gata. O urmăresc de... nu mai are importanță de cînd. Nu vrea să-mi adreseze nici o vorbă. Ce caut aici? Ca să mă fac de rîs? (Mă întorc cu o mișcare bruscă și mă șterg cu batista. Cei doi stau în continuare cu ochii holbați.) Ar fi mai bine să plec, mai adaug întorcîndu-mă din nou spre ei.

— Ați fi vrut să vă împăcați cu ea și ea refuză, murmură micuța telefonistă.

— Asta e.

— Înțeleg, zice flăcăiașul. Dar știți cum e, domnule Marlowe. Într-un hotel ești obligat să fii atent. Poveștile de soiul ăsta sfîrșesc deobicei prost — cu împușcături.

— Împușcături? (Casc bine ochii.) Dumnezeule, dar de ce?

Își pune ambele brațe pe tejghea.

— Care vă sînt de fapt intențiile, domnule Marlowe?

— Vreau să rămîn lîngă ea — în cazul în care ar avea nevoie de mine. N-am să încerc să-i vorbesc. Nici măcar n-am să-i bat la ușă. Dar o să știe că sînt aici și pentru ce anume. Am s-o aștept. Am s-o aștept veșnic.

Simt că-mi vin mie însumi lacrimile în ochi. După ce-mi recapăt suflul, dau marea lovitură.

— Și apoi, nu-mi prea place moaca tipului care a condus-o pînă aici.

— N-a condus-o decît șoferul de taxi, îmi răspunde recepționerul.

Dar a înțeles perfect unde vreau să ajung. Micuța telefonistă își reprimă un zîmbet.

— Nu e vorba de asta, Jack. Se referă la cel care a rezervat camera.

— Știu prea bine, Lucille. Mă iei drept un imbecil?

Scoate pe dată dintr-un sertar al biroului său o fișă și o pune în fața mea. Într-un colț, în diagonală, e scris: Larry Mitchell. În celelalte rubrici e scris de o altă mînă: „Domnișoara Betty Mayfield, West Chatham, New York. În stînga sus, aceeași mînă care a scris numele lui Larry Mitchell a așternut o dată, o oră, un preț și un număr.

— Ești dulce, zic eu. Deși, și-a reluat numele de fată. La urma urmei, are tot dreptul.

— Are dreptul să ia orice nume atîta vreme cît n-o face dintr-o intenție rea. Doriți o cameră alături de ea?

Deschid ochii mari. Încerc chiar să-i fac să strălucească. S-ar putea ca nimeni să nu-și fi dat atîta ostenealâ ca să facă să-i strălucească ochii.

— Ascultă, îi zic eu, ești o forță, dar nu trebuie... Nu vreau să ai belele... N-aș vrea să fii pus pe liber.

— Cu atît mai rău! Asta o să-mi servească drept lecție. Vă rog însă să nu spuneți nimănui nimic.

Ia un toc și mi-l întinde. Semnez cu numele meu real și dau drept adresă „61 Street, New York".

Jack aruncă o privire pe fișă.

— Asta e lîngă Central Park? zice el în aparență cu nepăsare.

— Cam la trei blocuri. Între Lexington și 3th Avenue.

Dă din cap. Am trecut proba cu succes. Ia o cheie.

— Aș vrea să-mi las bagajul, apoi să halesc ceva și, dacă se poate, să închiriez o mașină, îi zic eu. Pot să-mi duc valiza în cameră?

Și de ce nu! Nimic mai ușor. Ieșe împreună cu mine și îmi arată un pîlc de arbuști în spatele căruia se ridică niște cabane albe, cu acoperișuri de ardezie verde, cu verandă și balustradă. Mi-o arată pe-a mea și îi mulțumesc. E gata să se îndepărteze cînd îl atrag atenția.

— Mai e ceva... Dacă află de mine o să vrea s-o șteargă.

— Bineînțeles. Nu putem face nimic în acest sens, domnule Marlowe. Mulți dintre clienții noștri nu rămîn la noi decît o noapte sau două — cu excepția verii.

Cînd intră în birou, o aud pe micuță cum îi spune:

— E simpatic, Jack, dar n-ar fi trebuit să faci asta.

Aud și răspunsul lui:

— Pe acest Mitchell nu pot să-l sufăr — chiar dacă e prietenul patronului.

Capitolul 4

Camera aș zice că nu e prea rea. În afară de inevitabilul pat construit parcă din beton armat, sînt cîteva fotolii fără perne, un mic birou așezat lîngă zidul din fund și un dulap de haine, ca și o baie cu o cadă pe gustul celor din Hollywood și cu lumină de neon deasupra lavoarului. Chicineta are un frigider și un aragaz electric cu trei ochiuri. Deasupra chiuvetei, într-un dulăpaș, veselă și alte accesorii de bucătărie în cantitate suficientă. Pun cîteva cuburi de gheață într-un pahar, torn dintr-o sticlă pe care am adus-o cu mine, beau o înghițitură și mă așez într-un fotoliu, cu urechea la pîndă, ferestrele închise și jaluzelele trase. Nimic nu mișcă alături; în sfîrșit, se aude cum se trage dincolo apa. Îmi golesc paharul, îmi sting țigara și încep să examinez radiatorul instalat pe zidul din mijloc. La prima vedere s-ar părea că nu dă prea multă căldură.; dar în dulap e un radiator mobil cu ventilator și termostat, cu priză triplă și bun de conectat la 220 volți. Ridic tabla de protecție din metal cromat a radiatorului din perete și deșurubez becurile. Iau din valiză un stetoscop medical, îl aplic pe reflectorul metalic și ciulesc urechea. Dacă de cealaltă parte a zidului, se află tot un radiator în același loc — și e aproape sigur — cele două camere nu sînt separate decît de un panou metalic și niței izolant, foarte puțin, după toate aparențele.

Nimic nu se petrece dincolo timp de cîteva minute, după care aud formîndu-se un număr de telefon ca și cum aș fi în cealaltă încăpere.

Un glas de femeie zice:

— Esmeralda 41499, vă rog!

Glasul este rece, rezervat, într-un registru mediu și nu exprimă decît o mare oboseală. De cînd o filez o aud pentru prima oară.

După o așteptare destul de lungă, o aud din nou: „Cu domnul Mitchell, vă rog". Încă o pauză, mai puțin lungă de data asta. Pe urmă aud: „Aici e Betty Mayfield. Sînt la Rancho Descansado." Pronunță rău „a"-ul din „Descansado". „Am zis Betty Mayfield. Te rog, n-o face pe nebunul. Vrei cumva să silabisesc?"

La celălalt capăt al firului i se răspunde ceva. Ea ascultă. După o clipă zice: „Apartamentul 12 C. Ar trebui s-o știi! Doar dumneata l-ai reținut... Al bine, înțeleg. Bine, de acord. Te aștept."

Închide. Liniște. Liniște totală. Pe urmă de cealaltă parte a zidului se aude o litanie spusă mecanic: „Betty Mayfield. Betty Mayfield. Betty Mayfield. Săraca Betty. Erai o fată curajoasă înainte. E mult de-atunci."

Sînt așezat pe podea, pe o pernă în dungi, cu spatele la zid. Mă ridic fără zgomot, pun stetoscopul pe pernă și mă întind pe divan. Individul o să sosească în cîteva clipe. Iar ea e aici și e obligată să-l aștepte, și a venit aici chiar pentru acest lucru. Aș vrea să știu din ce pricină anume.

Probabil că poartă pantofi cu talpă de crep, fiindcă n-aud nimic mai înainte ca soneria de la ușa de alături să înceapă să sune. Și poate că n-a tras mașina chiar în fața bungalow-ului. Mă așez pe jos și încep să ascult din nou cu stetoscopul ca un doctor neobosit.

Se aude cum îi deschide și el intră. Îmi închipui cum zîmbește cînd îi zice:

— Bună, Betty! Ești chiar Betty Mayfield, nu-i așa? E un nume drăguț.

— E numele meu de fată.

Ușa se închide la loc.

— Ai făcut foarte bine că ți l-ai schimbat. Dar te-ai gîndit la inițialele de pe valize?

Nu-mi place vocea lui. Timbrul e ascuțit, tonul e prefăcut, cu o nuanță de batjocură. Trăsăturile feței mele se înaspresc.

— Îmi închipui, zice ea pe un ton sec, că asta ai remarcat în primul rînd.

— Nu, păpușico! În primul rînd te-am remarcat pe tine. După aceea, urma inelului și absența lui. De-abia pe urmă au venit și inițialele.

— Nu-mi spune păpușo, șantajist murdar și mărunt! îi strigă ea într-un brusc acces de furie.

El nu pare deloc mișcat.

— Șantajist poate, îngerașule,... dar... (urmează o nouă notă batjocoritoare)... mărunt, asta-i altă poveste.

Ea face cîțiva pași fără îndoială ca să pună o distanță între ei.

— Vrei să bei ceva? Văd că ai adus o sticlă.

— Risc să devin întreprinzător...

— Nu mi-e frică de dumneata, domnule Mitchell, zice ea rece. Singurul lucru care mă neliniștește e că ai gura prea mare. Vorbești prea mult și ai o părere prea bună despre dumneata. Să punem lucrurile la punct: îmi place Esmeralda, am mai fost pe aici și mi-a fost întotdeauna dor să mă întorc aici. Că locuiești în zonă și că ai luat același tren cu mine nu e decît o coincidență supărătoare. E mai mult decît regretabil că m-ai recunoscut. Dar, încă o dată, e doar o coincidență supărătoare și atîta tot.

— O coincidență foarte fericită pentru mine, păpușico, zice el cu o voce leneșă.

— Tot ce se poate, cu condiția să nu exagerezi. Altfel riști să te arzi.

Urmează o scurtă tăcere. Mi-i închipui cum se scrutează unul pe altul. Poate că el zîmbește nervos.

— Nu trebuie decît să pun mîna pe telefon și să chem ziarele din San Diego, zice el liniștit. Cauți publicitate? Nimic mai ușor, te asigur.

Izbucnește în rîs.

— Ai avut noroc să dai peste acel judecător complet ramolit! și pe deasupra, în singurul stat — am verificat — unde poate fi schimbat verdictul unui juriu. Dacă povestea dumitale ar fi publicată aici — ce minunăție ar ieși! — ar trebui să-ți schimbi din nou numele și să pleci din nou. Cu vremea devine obositor, nu crezi?

— Cît vrei? Nu e decît un aconto, sînt sigură.

— Am vorbit eu de bani?

— Nu-i încă timpul pierdut. Și nu mai vorbi așa de tare.

— Ești singura stăpînă a locurilor, îngerașule. Am dat o raită mai înainte de a intra la tine. Uși închise, ferestre închise, jaluzele trase, garaje goale. Dacă ești neliniștită, pot să verific la recepție. Am prieteni în acest coltișor, oameni pe care trebuie să-i cunoști, fiindcă îți pot face viața plăcută. E greu de pătruns în societate aici și a sta deoparte, într-o fundătură ca asta, nu-i prea vesel.

— Și cum se face că dumneata ai reușit să pătrunzi, domnule Mitchell?

— Bătrînul meu e cineva la Toronto. Nu ne înțelegem și el nu vrea să mă aibă sub ochi. Asta nu-l împiedică să rămînă tatăl meu și să-mi dea bani ca să nu stau în preajma lui.

Ea nu răspunde. I se aud pașii îndepărtîndu-se spre bucătărie: fără îndoială că s-a dus să scoată gheață din frigider. Se aude cum curge apa. Apoi pașii se apropie.

— O să beau și eu un pahar, zice ea. Daca m-am arătat atît de ciufută e pentru că sînt obosită.

— Bineînțeles, ești obosită, zice el cu glas sigur. El bine, hai să bem cînd n-o să mai fii! Să zicem diseară, pe la orele 19,30, la „Glass Room". Am să vin să te iau. Se mănîncă bine acolo și se poate și dansa. Un colț liniștit. E greu să obții o masă acolo.

— E scump?

— Destul de scump. Ceea ce mă face să mă gîndesc... Ar fi bine ca pînă cînd îmi voi primi cecul lunar să-mi dai niște bani. (Îl aud cum rîde.) Mi se face rușine! Iată că vorbesc pînă la urmă de bani!

— Niște bani?

— Să zicem, cîteva sute de dolari.

— Șaizeci de dolari, asta e tot ce am — atîta vreme cît n-am deschis un cont sau nu mi-am schimbat cecurile de călătorie.

— O să le schimbi la recepție, păpușico!

— Perfect. Uite cincizeci. Nu vreau să te obișnuiesc rău, domnule Mitchell...

— Fii bună și spune-mi Larry...

— Ții cu adevărat?

Glasul i s-a schimbat, e acum ușor provocator. Îmi închipui cum pe mutra tipului înflorește un zîmbet. Se lasă o scurtă tăcere și deduc că individul a apucat-o de mîini și ea s-a lăsat. În sfîrșit, ea zice cu o voce puțin înăbușită:

— Destul, Larry. Și acum, fii bun și du-te. O să fiu gata la șapte și jumătate.

— Mai dă-mi unul ca să prind curaj!

După aceea ușa se deschide și el spune ceva ce nu înțeleg. Mă ridic, mă apropii de fereastră și arunc o privire printre jaluzele. La lumina unui proiector agățat de un arbore înalt, îl văd pe tip cum urcă panta și dispare. Mă reîntorc la postul meu de ascultare; timp de cîteva clipe nu aud nimic, fără a ști de fapt ce sper să aud. Dar în curînd îmi dau seama.

Se aude un du-te vino grăbit, zgomotul unor sertare trase, o închizătoare care e deschisă, un capac care e ridicat și care se lovește de ceva.

Tipa e pe punctul să se cărăbănească.

Înșurubez la loc becurile în radiator, pun la loc grila și vîr stetoscopul în sacul meu de voiaj. S-a lăsat frigul. Îmi pun haina și rămîn în mijlocul încăperii. Începe să se facă seară și nu e nici o lumină aprinsă. Stau nemișcat și-mi pun mintea la contribuție. Sigur, aș putea să-mi fac raportul prin telefon; între timp, ea ar putea să ia un alt taxi și s-o pornească spre un alt tren sau aeroport, către o destinație necunoscută. Ar putea să meargă oriunde, dar va fi întotdeauna un detectiv la sosirea trenului, dacă asta e dorința acelor capete pătrate de la Washington. Peste tot poate să fie un Larry Mitchell sau un ziarist cu o memorie bună. O să fie mereu acel mic amănunt care o să sară în ochi și care o s-o facă remarcată. Nu poți să scapi de tine însuți.

Fac o meserie de băgăreț în treburile altora

pentru oameni pe care nu-i iubesc — dar pentru asta eşti plătit, amice! Ei plătesc factura şi tu răscoleşti noroiul. Numai că de data asta îl simt că miroase urît. Fata asta nu are aerul unei femei de stradă şi nu-mi pare necinstită. Sau poate că e şi una şi alta, cu tot atîta succes cu cît nu are aerul să-i aibă...

Capitolul 5

Ies şi în dreptul uşii de alături mă opresc şi sun. Dinăuntru nu se aude nici o mişcare, nici un zgomot de paşi. Deodată, lanţul de siguranţă alunecă în lăcaşul lui şi uşa se deschide cîţiva centimetri.

— Cine-i acolo? întreabă o voce de dincolo de uşă.

— Îmi puteţi da puţin zahăr?

— N-am.

— Atunci daţi-mi nişte bani pînă cînd o să primesc cecul meu lunar!

Linişte. Pe urmă uşa se cască atît cît îi permite lanţul de siguranţă şi chipul fetei apare în prag, cu ochii aţintiţi la mine, ca două iazuri în noapte. Proiectorul instalat în arbore se reflectă în ei oblic.

— Cine sînteţi?

— Vecinul dumneavoastră. Dormitam pe cînd am fost trezit de glasuri... de glasuri care îşi spuneau nişte vorbe... Asta m-a făcut curios.

— N-aveţi decît să dormitaţi mai departe!

— Sigur că aş putea s-o fac, doamnă King, — oh!, iertare, domnişoară Mayfield, dar mă întreb dacă ţineţi la asta cu tot dinadinsul.

Nu se mişcă, nu clipeşte din ochi. Scutur pachetul de ţigări ca să scot una, apoi ridic cu degetul capacul brichetei şi încerc să aprind. Se poate face asta cu o singură mînă. Dar numai uneori şi nu fără greutate. În sfîrşit, reuşesc să-mi aprind ţigara, trag din ea şi dau fumul pe nas.

— Ce faci deobicei dacă publicul te încurajează? întreabă ea.

— În mod normal ar trebui să dau un telefon la Los Angeles ca să anunţ persoana care m-a trimis. Dar îţi stă în putere să-mi schimb părerea.

— Dumnezeule! zice ea. Doi în aceeaşi după amiază! Am noroc, nu-i aşa?

— Eu nu ştiu nimic, dar chiar nimic. Am impresia că m-am lăsat manevrat dar nu sînt prea sigur.

— Aşteaptă o clipă.

Îmi închide uşa în nas, dar nu pentru mult timp. Lanţul de siguranţă iese din lăcaşul lui şi uşa se deschide din nou.

Trec încet peste prag; ea face un pas înapoi pentru a se îndepărta de mine.

— Ce-ai auzit? Închide uşa, te rog!

Împing uşa cu umărul şi mă sprijin cu spatele de ea.

— Sfîrşitul unei discuţii nu prea plăcute. Aici zidurile sînt subţiri ca portofelul unui tip lefter.

— Joci teatru?

— Mai curînd mă joc de-a v-aţi ascunselea! Dă-mi voie să mă prezint: Philip Marlowe. Ne-am mai întîlnit.

— Ah! Da? (Se îndepărtează de mine cu paşi mici şi prudenţi şi se opreşte lîngă o valiză deschisă, sprijinindu-se de braţul unui fotoliu). Unde anume?

— La Union Station, Los Angeles. Aşteptam amîndoi între două trenuri. M-ai interesat. Şi m-a mai interesat şi ceea ce s-a petrecut acolo între dumneata şi domnul Mitchell — parcă aşa-l cheamă. N-am auzit nimic şi nu vedeam prea bine pentru că eram afară, în faţa cafenelei.

— De ce atîta interes, domnule nu ştiu care?

— Tocmai vreau să-ţi explic. Ceea ce m-a intrigat a fost schimbarea dumitale de atitudine după discuţia pe care ai avut-o cu el. Te-am observat. Era limpede. Ai început s-o faci pe fata cu apucături îndrăzneţe. De ce?

— Mai înainte cum eram?

— Bună, rezervată, bine crescută.

— Asta te-a înşelat. Adevărata mea natură e cea de libertină. Uite proba!

Îndreaptă spre mine un mic revolver.

Îi arunc o privire.

— A! da, armele de foc! Nu încerca totuşi să mă sperii cu astfel de trucuri. Mă cam pricep la ele. Ca jucărie am avut un vechi derringer, ştii, pistoalele acelea cu un singur glonte pe care le purtau odinioară trişorii. Cînd am mai crescut am avut dreptul la o carabină de mare precizie, calibrul 303, şi la multe altele. O dată am lovit ţinta la opt sute de metri şi asta fără lunetă. Pentru cazul în care nu ştii ce înseamnă chestia asta, ţin să-ţi spun că ţinta, la distanţa asta, e mare cît un timbru de carte poştală.

— Ce carieră magnifică!

— Nimic nu se poate aranja cu arme de foc. Reculul lor' n-a servit niciodată decît să te bage într-un şi mai mare bucluc.

Schiţează un zîmbet şi ia pistolul în mîna stîngă. Cu dreapta îşi apucă de la gît corsajul şi cu un gest hotărît îl rupe pînă la talie.

— Iar acum, zice ea, mai ales că nimic nu ne grăbeşte, îmi iau pistolul cu mîna dreaptă, în felul ăsta (îl apucă de ţeavă) şi îmi dau una în obraz ca să-mi fac o vînătaie superbă.

— După care, continui eu, o să apuci revolverul ca lumea, avînd grijă să ridici siguranţa şi o să apeşi pe trăgaci. Aici aş sfîrşi primul episod al suplimentului sportiv al ziarului meu.

— N-o să ai răgazul să ajungi în mijlocul camerei.

Îmi dau drumul într-un fotoliu şi-mi încrucişez picioarele, iau o scrumieră verde care se află pe masa de alături şi o aşez în echilibru pe genunchi. Ţin între degetul mare şi arătător ţigara pe care o fumez.

— De ce vrei să mă mişc? Îmi place să stau confortabil.

— Iată de ce — fiindcă o să mori. Sînt o bună trăgătoare şi nu te afli la opt sute de metri.

— Ei bine, n-ai decît să-i convingi pe sticleţi că m-am aruncat asupra ta şi că a trebuit să te aperi!

Lasă să-i cadă pistolul în valiză şi izbucneşte în rîs. Cine-ar auzi-o ar crede că se amuză cu adevărat.

— Iartă-mă, zice ea în cele din urmă. Dar închipuindu-te aşezat în fotoliu, cu o gaură în cap, iar eu pe punctul de a da explicaţii că a trebuit să-mi apăr virtutea mi s-a părut extraordinar de comic.

Se aşază şi ea într-un fotoliu şi se apleacă înainte, cu fruntea sprijinită în mîini, iar coatele aşezate pe genunchi. E palidă; trăsăturile feţei îi sînt trase.

— Ce vrei de la mine, domnule Marlowe? sau, mai bine zis, ce-aş putea să fac pentru dumneata în schimbul liniştii mele?

— Cine e Eleanor King? Ce făcea ea la Washington? De ce şi-a schimbat numele, undeva pe drum, şi de ce şi-a scos iniţialele de pe valize? Aş vrea să fiu lămurit în legătură cu aceste amănunte. Dar tare mi-e teamă că n-ai s-o faci.

— Oh! Nu ştiu nimic... Iniţialele le-a rupt tipul de la vagonul de dormit. I-am spus că am fost măritată şi foarte nenorocită şi că după divorţul meu mi s-a dat voie să-mi reiau numele de fată. Care e Elizabeth, sau Betty Mayfield. S-ar putea să fie adevărat ce spun, nu-i aşa?

— Da. Dar asta nu explică prezenţa lui Mitchell.

Se lasă pe spate, destinsă, dar în acelaşi timp rămîne atentă.

— L-am cunoscut pe drum. Era în acelaşi tren cu mine.

Dau din cap.

— Numai că pentru a veni aici şi-a luat maşina. Şi el ţi-a reţinut camera. Nu e prea iubit prin împrejurimi, dar am senzaţia că e amicul cuiva foarte important.

— Citeodată legi prietenii repede cu oameni pe care îi întîlneşti în tren sau pe vapor.

— Asta-i şi impresia mea! Numai că te-a tăpat de bani. Şi mi-am dat seama că nu prea ţii să-l vezi.

— Şi ce dacă? Dar te înşeli: sînt nebună după el! (Îşi priveşte mîinile.) Cine te trimite, domnule Marlowe şi ce vrei de la mine?

— Un avocat din Los Angeles care acţionează în interesul cuiva din Est. Trebuie să te urmăresc pînă cînd o să te văd stabilită undeva. Ceea ce s-a şi întîmplat. Dar văd că te pregăteşti de plecare şi totul trebuie luat de la capăt.

— Numai că de data asta ştiu că mă urmăreşti, zice ea nu fără răutate. Deci o să ai necazuri. Dacă înţeleg bine, eşti detectiv particular?

N-am încotro şi recunosc. Fiindcă îmi termin ţigara pun scrumiera pe masă şi mă ridic.

— O să am necazuri, bineînţeles, dar mai sînt detectivi, domnişoară Mayfield.

— Oh! ştiu. Şi toţi deosebit de binevoitori. Unii dintre ei sînt chiar curăţei.

— Nu eşti căutată de poliţie. De altfel, s-ar fi putut pune mîna pe dumneata cu uşurinţă, pentru că se ştia ce tren o să iei şi mi s-a dat pînă şi o fotografie de-a dumitale. Dar Mitchell poate să-ţi facă tot ce-i trece prin cap. Şi nu numai bani o să-ţi ceară.

Am impresia că roşeşte uşor, dar faţa ei nu este prea în lumină.

— Tot ce se poate. Şi poate că mi-e egal.

— Nu, asta nu ţi-e egal!

Deodată, sare în picioare şi se apropie de mine.

— Nu-i aşa că în meseria dumitale nu se face avere?

Mă mulţumesc să dau din cap. E acum cît se poate de aproape de mine.

— Cît vrei ca să ieşi de-aici şi să uiţi că m-ai văzut vreodată?

— Ca să ies, e gratuit. În rest, trebuie să-mi fac raportul.

— Cît? (Vorbeşte cu un aer hotărît.) Pot să-ţi dau bani din belşug. Am folosit bine cuvîntul, nu-i aşa? E un cuvînt mai drăguţ decît şantaj...

— Nu e deloc acelaşi lucru.

— Depinde... Crede-mă, e deseori acelaşi lucru — chiar cînd ai de-a face cu avocaţi sau cu doctori. Am păţit-o ca s-o ştiu.

— N-ai noroc!

— Da de unde, sticlete! Dimpotrivă, am o şansă nemaipomenită — sînt în viaţă.

— Eu nu, dar te rog să păstrezi secretul.

— Mi-a fost dat s-o văd şi pe asta! Un sticlete cu scrupule. Nu ţine cu mine. Iar acum, domnule detectiv particular, te rog să alergi să dai acel telefon care te frămîntă atît. Nu te mai reţin.

Face un pas spre uşă, dar o apuc de încheietură şi o întorc către mine. Corsajul ei rupt nu dezvăluie o goliciune strălucitoare ci numai puţină piele pînă la sutien. Pe plajă se vede mai mult; e drept, nu printr-un corsaj.

Am probabil un aer cam avîntat fiindcă deodată dă impresia că vrea să mă zgîrie.

— Nu sînt în călduri! şuieră ea. Jos labele!

O apuc şi de cealaltă încheietură şi o trag spre mine. Încearcă să mă lovească cu genunchiul, dar e prea aproape. Pe urmă, se lasă moale cu capul pe spate, cu ochii închişi. Buzele i se deschid într-un zîmbet batjocoritor. Seara e răcoroasă. La ţărm, probabil că e chiar rece. Dar aici unde mă aflu e bine.

După cîtva timp zice cu o voce oprimată că e timpul să se schimbe pentru cină. Nu zic decît:

— M-m-m-.

Puţin mai tîrziu îşi dă cu părerea că e cam multă vreme de cînd un bărbat nu i-a desfăcut sutienul. Mergem încet spre paturile duble. Au cuverturi vîrstate cu argint şi roşu... Mici amănunte pe care le înregistrezi fără să vrei...

Ochii îi sînt larg deschişi şi plini de întrebări. Mă uit la fiecare pe rînd fiindcă sînt prea aproape ca să-i văd pe amîndoi deodată. Îmi par al naibii de bine asortaţi.

— Dragul meu, murmură fătuca, eşti nemaipomenit de drăguţ dar crede-mă că n-am timp...

Îi închid gura. Mi se pare că aud o cheie întorcîndu-se în broască, dar nu dau nici o atenţie. Uşa se deschide şi Larry Mitchell îşi face apariţia.

O las pe Betty în pace. Mitchell se uită la mine cu ochii pe jumătate închişi, din înălţimea celor o sută optzeci şi cinci de centimetri de nervi şi muşchi.

— Mi-a trecut prin cap să verific la recepţie, zice el cu un aer nonşalant. Camera 12 B a fost închiriată în această după amiază. Mi s-a părut ciudat, ţinînd cont de faptul că în această perioadă nu prea sînt clienţi. Am luat

deci cea de-a doua cheie. Cine e vlăjganul ăsta, păpușico?

— Ți-a mai spus doar o dată să nu-i mai zici păpușică.

Nu lasă să pară că a înțeles. Pumnul lui închis i se balansează încetișor de-a lungul coapsei.

— E un detectiv particular cu numele de Marlowe, răspunde ea. Are sarcina să mă urmărească.

— Te urmărește de foarte aproape, din cîte îmi dau seama... Am impresia că sînt în plus.

Dintr-un salt, ea se îndepărtează de mine, își vîră mîna în valiză și scoate pistolul.

— Eram pe punctul de a vorbi de bani, vestește ea.

— Gravă greșeală, zice Mitchell. (Are tenul puternic colorat și ochii îi sînt strălucitori.) Mai ales într-o astfel de poziție. Nu-i nevoie de pistol, ingerașule.

Îmi dă o directă de dreapta rapidă și bine aplicată. Mă feresc. Dar dreapta nu i-a fost decît o fentă, fiindcă e stîngaci. Trebuia să-mi fi dat seama de asta la Los Angeles în gară. Un amănunt ca ăsta nu are voie să-i scape unui observator avizat. Nu-l nimeresc cu un croșeu de dreapta, dar el mă izbește cu unul de stînga.

Capul mi se dă înapoi și îmi pierd echilibrul. Profită de răgaz pentru a se zvîrli pe Betty și-i smulge pistolul care poposește în mîna lui stîngă.

— Liniștel zice el. Știu că nu sînt prea original spunînd asta dar pot să te anunț că te pot transforma în strecurătoare fără să fiu cît de cît neliniștit.

— Bine! zic eu cuprins de greață. Pentru niște amăriți de cincizeci de dolari pe zi n-am de gînd să mă las omorît.

— Întoarce-te! Mi-ar face plăcere să arunc o privire în portofelul tău.

Mă arunc asupra lui. Sigur, spaima l-ar fi putut face să apese pe trăgaci; dar n-are nici un motiv să fie înspăimîntat. În aparență, Betty nu e prea sigură de asta. Cu coada ochiului o văd că înșfacă sticla de whisky de pe masă.

Pumnul meu îl atinge pe Mitchell după ureche. Deschide larg gura și mă lovește la rîndul lui fără nici o eficacitate. Pumnul meu a fost mai bun; și totuși, nu sînt proclamat învingător. Fiindcă în aceeași clipă un măgar îmi dă o copită drept în creștetul capului. Încep să zbor deasupra unui ocean negru precum cerneala și explodez ca o jerbă de foc.

Capitolul 6

Prima impresie pe care o am cînd mă trezesc din leșin e că dacă vreunul mi-ar vorbi prea brusc aș izbucni în plîns; a doua, că odaia e prea mică pentru capul meu. Îmi simt fruntea la mii de kilometri de ceafă, iar o distanță incalculabilă îmi separă tîmplele, deși o pulsație surdă se propagă de la una la alta. Dar, în zilele noastre, distanțele nu mai contează.

A treia senzație e aceea a unui zgomot continuu, un fel de șuierat plîngăcios, undeva, nu prea departe de mine. A patra și ultima impresie e că pe spate îmi curge apă rece. Cuvertura patului îmi demonstrează că sînt culcat pe burtă, cu fața în jos, dacă mai am vreo față. Mă întorc cu prudență și mă așez; imediat aud un soi de clinchetit și după aceea un zgomot înăbușit. Acest clinchetit și zgomotul înăbușit provin de la un prosop plin cu cuburi de gheață și legat la cele patru colțuri care a căzut pe podea. Cineva care mi-a vrut binele mi l-a pus pe ceafă. Cineva care mi-a dorit cu mult mai puțin bine mi-a mutat capul din loc. S-ar putea să fie una și aceeași persoană. Oamenii sînt fantastici...

Mă ridic în picioare și mă pipăi la coapsă. Portofelul mi se află tot în buzunarul din stînga. Îi verific conținutul: nu lipsește nimic. Informațiile pe care le-a oferit nu mai sînt confidențiale. Valiza așezată la capul patului îmi e deschisă. Deci, sînt din nou în camera mea.

Reușesc să mă apropii de oglindă și să privesc la chipul care se vede acolo. Îmi pare familiar. Pe urmă mă duc la ușă și o deschid. Șuieratul plîngăcios sporește. Chiar în fața mea un bărbat rotofei se sprijină de balustradă. E de talie mijlocie și slănina pe care o cară nu pare a fi flască. Poartă ochelari și are urechi mari sub o pălărie din fetru de un cenușiu murdar, gulerul pardesiului ridicat și mîinile în buzunare. Părul care îi cade de-o parte și de alta a pălăriei e la fel de cenușiu ca al navelor de război. Ca majoritatea oamenilor grași, dă impresia de durabilitate. Lumina care cade prin ușa din cameră i se reflectă în lentilele ochelarilor. Stă la capătul unei pipe mici din genul celor care sînt bune să-ți ardă gura. Simt că intru în apele mele dar nu sînt chiar atît de sigur pe mine ca să nu fiu neliniștit de prezența lui.

— Frumoasă seară, zice el.

— Ce doriți?

— Caut pe cineva; nu pe dumneavoastră.

— Nu-i nimeni la mine.

— Bun, zice el, mulțumesc.

Întorcîndu-mi spatele își sprijină burta de balustrada verandei.

Merg prin verandă în direcția șuieratului plîngăcios. Ușa de la numărul 12 C e larg deschisă, luminile aprinse iar zgomotul provine de la un aspirator pe care îl manevrează o femeie în verde.

Intru și arunc o privire jur împrejur. Femeia oprește aspiratorul și mă cercetează din cap pînă-n picioare.

— Ce doriți?

— Unde e domnișoara Mayfield?

Dă din cap nedumerită.

— Doamna care ocupă camera asta, îi explic eu.

— Ah! da... A plecat acum o jumătate de oră. (Pune aspiratorul în funcțiune.) Întrebați la recepție, urlă ea pentru ca să acopere vacarmul. Eu trebuie să fac curat lună aici.

Întind brațul în spatele meu ca să închid ușa, merg pe lîngă zid urmărind șarpele negru al cordonului aspiratorului și îl scot din priză. Femeia în uniformă verde îmi aruncă o privire furibundă. Îi strecor un dolar și furia i se potolește.

— Aș vrea să dau un telefon, zic eu.
— N-aveți telefon în cameră?
— Nu vă obosiți să-mi dați sfaturi, o liniștesc eu.

Merg la telefon și ridic receptorul. O voce de femeie îmi răspunde:

— Aici recepția. Ce doriți?
— Marlowe la aparat. Sînt tare nenorocit.
— Cum? A, da, domnule Marlowe! ce doriți?
— A plecat; n-am avut nici măcar prilejul să-i vorbesc.
— Oh! îmi pare rău, domnule Marlowe. (Pare să fie sinceră.) Da, a plecat. Nu putem să vă ajutăm cu nimic...
— N-a zis unde se duce?
— Nu, și-a plătit doar nota și a părăsit hotelul fără să ne lase nici o adresă. S-a petrecut totul foarte repede.
— Mitchell era cu ea?
— Regret, domnule Marlowe, dar n-am văzut pe nimeni.
— Totuși, ai văzut ceva! Cu ce a plecat?
— Cu taxiul. Mi-e teamă că...
— Mulțumesc.

Mă întorc în camera mea.

Grăsanul e instalat confortabil într-un fotoliu, cu picioarele încrucișate.

— E frumos că ați venit, îi zic eu. Ce pot face pentru dumneavoastră?
— Nu-mi puteți spune unde e Larry Mitchell?
— Larry Mitchell? (Mă gîndesc un timp.) Îl cunosc cumva?

Își scoate portofelul, extrage din el o carte de vizită pe care mi-o întinde ridicîndu-se cu greutate în picioare. Pe ea scrie: „Goble și Green, anchete, 310, Prudence Building, Kansas City, Missouri".

— Aveți o meserie interesantă, domnule Goble.
— N-o face pe șmecherul cu mine. Dintr-un nimic mă supăr.
— Cu atît mai bine, hai să ne veselim. Ce faci cînd te iriți? Îți muști mustața?
— Nu vezi că n-am mustață?
— Lasă să-ți crească. Mai ai timp.

De data asta se ridică mult mai repede cu ochii spre pumnul lui. În el îi apare deodată un pistol.

— N-ai avut niciodată de-a face cu o armă, nenorocitule?
— Șterge-o, mă calci pe nervi. Ești prea gras.

Mîna începe să-i tremure, obrajii i se împurpurează. Însă pînă la urmă își pune pistolul din nou în hamul de piele pe care îl poartă sub braț și galopează spre ușă.

— O să mai auzi de mine, îmi zice el peste umăr.

Nu-i răspund nimic. Nu merită atîta atenție.

Capitolul 7

Puțin mai tîrziu dau o raită pe la recepție.

— Ei bine, n-a ținut, îi vestesc eu. Nu cumva din întîmplare unul dintre voi doi îl cunoaște pe șoferul care a luat-o?

— Ba da, e Joe Harms, răspunde iute micuța. Aveți sansa să-l găsiți la stația de taxiuri de pe Grand Street. Sau puteți să dați telefon companiei de taxiuri. E un băiat de treabă. A fost o vreme cînd mi-a făcut ochi dulci.

— Ia te uită! suspină el. Muncești douăzeci de ore pe zi ca să pui ceva deoparte și să poți să-ți cumperi o casă și odată ajuns în situația asta fogodnica deja se lasă curtată de cine vrei și cine nu vrei.

Îl îmbărbătez:

— Nu e cazul ei! Vrea doar să te pună pe jăratec. De fiecare dată cînd te privește are stele în ochi.

Îi las să-și zîmbească unul altuia.

Ca toate orașele mici, Esmeralda are o stradă mare. În centru, e tixită de magazine; dar, încetul cu încetul, clădirile comerciale lasă loc blocurilor de locuințe. Contrar celor mai multe orășele din California, la Esmeralda nu sînt fațade tapetate de reclame, chioșcuri unde se vînd hamburgeri pentru automobiliști, tutungerii și mai ales indivizi suspecți care să se plimbe prin fața lor. Magazinele de pe Grand Street sînt vechi și strîmte, fără să fie decrepite, dimpotrivă, foarte moderne, cu fațade jumătate în sticlă, jumătate în metal și cu lumini florescente în tonuri vii. Nu toți cetățenii din Esmeralda sînt bogați, nu toți sînt fericiți nu toți sînt în Cadillac, în Jaguar sau în Riley; dar numărul celor prosperi e destul de ridicat iar magazinele de lux sînt la fel de îmbietoare și de costisitoare ca pe Beverly Hills, fără a fi însă la fel de sfidătoare. Și mai e o diferență: la Esmeralda, vechile clădiri sînt bine întreținute și citeodată chiar pitorești. În celelalte orășele, tot ce e învechit e lăsat de izbeliște.

Un taxi e parcat, între niște dungi roșii. Un om cu păr grizonat citește ziarul stînd la volan. Mă apropii de el.

— Sînteți cumva Joe Harms?

Face semn că nu.

— Nu poate să mai întîrzie mult. Doriți un taxi?

— Nu, mulțumesc.

Mă îndepărtez și încep să mă uit în vitrine. O cămașă cu carouri galbene și maro mi-l aduce aminte pe Larry Mitchell. Mai văd acolo pantofi de golf de culoarea cojii de nucă, tweed de import, două sau trei cravate cu cămăși asortate, totul prezentat fără a cotropi spațiul vital. Deasupra ușii e numele unui atlet celebru odinioară, scris în relief și pictat pe o firmă din lemn de Brazilia.

Soneria telefonului din cabina telefonică aflată lîngă taxi începe să sune. Șoferul se duce să răspundă, închide, se urcă la volan și pleacă. După plecarea lui strada rămîne pustie o bucată de vreme. Pe urmă trec două mașini, apoi o pereche de negri sosesc cu un pas nonșalant, și se opresc în fața vitrinelor trîncănind. Un mexican în uniformă verde de băiat de hotel coboară dintr-un Chrysler — poate că efectiv e al lui, intră în magazinul universal și iese cu un cartuș de țigări. Se urcă în mașină și ia drumul hotelului.

Un alt taxi galben, purtînd inscripția „Compania de taxiuri Esmeralda" dă colțul și parchează între liniile roșii. O namilă cu ochelari cu lentile groase coboară din mașină și se duce să vorbească la telefon. Pe urmă se urcă

din nou în taxi și ia o revistă din spatele oglinzii retrovizoare.

Mă dau mai aproape de el. Probabil că ăsta e omul meu. Nu poartă haină iar mînecile cămășii îi sînt suflecate, pe o vreme care nu te îmbie deloc să te plimbi în bikini.

— Da, eu sînt Joe Harms încuviințează el. Își vîră o țigară în gură și o aprinde cu o brichetă Ronson.

— Lucile de la „Rancho Descansado" mi-a spus că-mi puteți da o informație.

Mă sprijin de taxi și îi fac cunoștință cu surîsul meu numărul unu. Puteam la fel de bine să dau cu piciorul în bordura trotuarului.

— Ce fel de informație?

— Ați luat o clientă nu demult din fața unui bungalow, numărul 12 C. O tînără femeie destul de înaltă, cu păr roșu, bine făcută. O cheamă Betty Mayfield dar nu cred că vi l-a spus.

— Deobicei, mi se dă numai adresa. Nu-i așa că-i ciudat?

Suflă un nor de fum în parbriz și se uită cum se risipește și plutește prin mașină.

— Ce vreți de la mine?

— M-a părăsit prietena. Ne-am certat din vina mea. Vreau să-mi cer iertare.

— Are probabil un domiciliu, nu-i așa?

— Da, dar departe de aici.

Scutură scrumul din țigară cu degetul mic fără să o scoată din gură.

— Poate că a făcut-o dinadins. Poate că nu vrea să știe unde este. Poate că sînteți al naibii de băftos. La noi poți fi închis pentru concubinaj dacă te prinde în hotel. Bineînțeles, trebuie să fie vorba de un flagrant delict.

— Poate că spun minciuni, zic eu și-mi scot legitimația din portofel.

O citește și mi-o înapoiază.

— Așa e mult mai bine, zice el. Cu mult mai bine. Dar e contrar regulamentului stabilit de companie. Nu conduc tărăboanța asta ca să fac mușchi.

— Cinci dolari e de-ajuns? Sau și asta e contrar regulamentului?

— Compania aparține bătrînului meu. Nu i-ar place să știe că mă las uns. Nu din pricină că nu mi-ar plăcea banii...

Telefonul începe să sune. Coboară și se duce să răspundă. Rămîn țintuit locului mușcîndu-mi buzele.

Cînd revine, urcă din nou la volan cu iuțeală.

Pune motorul în funcțiune și se apleacă prin portieră ca să-și arunce chiștocul.

— Îmi pare rău, dar sînt în întîrziere. Trenul de 19 și 47 pentru Los Angeles sosește în gară. Dealtfel, cu el se duc cei mai mulți din Esmeralda acolo.

— Mulțumesc! îi zis eu.

— Pentru ce?

Bagă în viteză și pleacă.

Arunc o privire la ceas. Din punct de vedere al timpului și al distanței ar putea să țină. Sînt cam douăzeci de kilometri pînă la Del Mar. Deci, ca să duci pe cineva pînă acolo, să-l lași în fața gării, și să te înapoiezi ar însemna cam o oră. Asta a vrut să mă facă să înțeleg. Altfel, n-ar fi avut de ce să-mi povestească.

Urmăresc taxiul din ochi pînă cînd dispare, traversez strada și mă îndrept spre cabinele instalate în fața centralei telefonice. Las ușa cabinei deschisă, strecor în aparat zece cenți și cer interurbanul.

— Dați-mi vă rog Los Angeles. (Îi dau numărul). Cu preaviz pentru domnul Clyde Umney. Numele meu e Marlowe și sun de la o cabină telefonică publică, Esmeralda, 42673.

Mi se dă legătura în mai puțin timp decît am cerut-o. Umney vorbește cu un glas sec și tăios.

— Marlowe? la te uită! Ei bine, te ascult!

— Sînt la San Diego. I-am pierdut urma. S-a evaporat în timp ce-mi făceam siesta.

— Nu încape îndoială că am făcut bine cînd te-am ales s-o urmărești, zice el pe un ton arțăgos.

— Nu-i chiar așa o mare nenorocire cum pare, domnule Umney. Am o mică idee în legătură cu locul unde s-a dus.

— O mică idee nu-mi ajunge! Cînd angajez pe cineva, înțeleg să facă totul pentru a-și duce treaba la bun sfîrșit. Care ți-e ideea?

— Îmi puteți de cîteva lămuriri, domnule Umney? Am intrat în acest caz orbește, doar cît am avut timp să alerg la gară ca s-o văd la sosirea trenului. Secretara dumneavoastră mi-a făcut o bună impresie, fără însă a mă lumina prea mult. Sper că nu vreți, domnule Umney, ca să-mi fac treaba contrar voinței mele?

— Am înțeles că domnișoara Vermilyea ți-a spus tot ce trebuia să-ți spună, mormăie el. Așa cum ți-am zis, acționez, la instrucțiunile unui mare birou de avocați din Washington. Clientul lor dorește să rămînă necunoscut pentru moment. Tot ce ai de făcut e să urmărești persoana în chestie pînă cînd își va alege o reședință, iar cînd zic reședință nu înțeleg nici o sală de așteptare și nici o tejghea de hamburgeri. Înțeleg prin asta un hotel, un apartament sau locuința unei prietene de-a ei. Asta-i tot. Ce nu e clar?

— Nu vă cer să fie atît de clar, domnule Umney. Mai curînd aș avea nevoie de cîteva informații suplimentare, cum ar fi identitatea acestei fete, locul de unde vine, ce a făcut ca să fie justificată o astfel de urmărire.

— Justificată? se răstește el. Cine naiba te crezi că ești ca să hotărăști dacă un lucru e justificat sau nu? Găsește-o și telefonează-mi adresa. Și dacă vrei să fii plătit, ar fi bine să te grăbești. Îți dau răgaz pînă mîine dimineață la ora zece. După aceea, voi lua alte hotăriri.

— Bine, domnule Umney.

— Unde ești exact acum și care ți-e numărul de telefon?

— Sînt la plimbare. Am fost lovit cu o sticlă de whisky în cap.

— E extraordinar! mă ironizează el. Fără îndoială că mai întîi ai golit-o?

— Oh! putea să iasă lată. Închipuiți-vă, domnule Umney, că asta vi s-ar fi întîmplat dumneavoastră! Am să vă sun pe la ora zece la birou. Și nu vă mai faceți sînge rău că am pierdut-o din vedere pe persoana respectivă. Mai sînt doi inși în acest caz. Unul e de-aici, un oarecare Mitchell, iar celălalt un detectiv din Kansas City pe care-l cheamă Goble. Ultimul are un pistol asupra lui. Ei, bună seara, domnule Umney!

— Nu închide! urlă el. Stai o clipă. Ce tot îndrugi acolo?

— Dumneavoastră mă întrebați? Eu v-am întrebat ce-i cu cu povestea asta. Am impresia că nu prea știți totul în legătură cu acest caz.

— Nu închide! Îți spun să nu închizi! (Urmează o tăcere. Pe urmă cu o voce calmă, fără nici o urmă de fanfaronadă.) Ascultă, Marlowe, mîine dimineață la prima oră am să dau telefon la Washington. Iartă-mă că te-am repezit adineaori.

— Da.

— Din clipa în care dai din nou de urma acelei persoane, sună-mă aici. N-are importanță la ce oră.

— Am înțeles.

— Bună seara.

Și închide.

Închid la rîndul meu și respir adînc. Mă mai doare capul dar amețelile au dispărut. Aerul proaspăt al nopții miroase a ceață marină. Ieșind din cabină, arunc o privire pe partea cealaltă a străzii. Bătrînul șofer care se afla aici la sosirea mea s-a reîntors. Trec strada și îl întreb unde se află „Glass Room", localul unde Mitchell dorea s-o invite la cină pe domnișoara Betty Mayfiled — fie că asta îi plăcea sau nu. După ce șoferul mă informează, îi mulțumesc, trec din nou strada pustie, mă cațăr în mașina închiriată de mine și plec spre locul de unde am venit.

Nu-i exclus ca domnișoara Mayfield să fi luat trenul de 19,47 pentru Los Angeles sau o gară intermediară, dar contrariul pare a fi mai verosimil. Un șofer de taxi care aduce o clientă la gară nu împietrește acolo ca s-o vadă urcîndu-se în tren. Larry Mitchell nu pare să fie atît de ușor de dus de nas. Dacă știe atît de multe despre Betty încît s-o oblige să vină la Esmeralda, poate la fel de bine s-o și oblige să rămînă. El îmi cunoaște identitatea și obiectul misiunii și dacă nu știe și de ce-o urmăresc pe fată e pentru simplul motiv că asta nu știu nici eu. Chiar dacă ar fi pe jumătate idiot — iar eu personal sînt convins de contrariu — nu trebuie să se îndoiască de faptul că sînt capabil să descopăr locul pînă unde taxiul a dus-o pe Betty. Prima ipoteză: s-a dus la Del Mar, și-a ascuns undeva marele lui Buick și a așteptat sosirea taxiului. Odată taxiul plecat, a înhățat-o pe Betty și a cărat-o la Esmeralda. A doua ipoteză: ea nu i-a spus nimic altceva decît știa deja. Sînt un detectiv particular angajat de persoane necunoscute s-o urmăresc, ceea ce am și făcut, comițînd însă eroarea de a fi strîns-o prea tare în brațe. Asta l-ar necăji foarte mult că nu e singur pe această urmă. Dacă informațiile, care or fi fost ele, sînt cuprinse într-o tăietură din ziar, nu se poate deloc aștepta ca să păstreze exclusivitatea. Oricine poate să procedeze la fel: e o chestiune de răbdare și bineînțeles, de interese. Dealtfel, dacă cineva și-a dat osteneala să angajeze un detectiv particular, trebuie să fie deja la curent. De aceea trebuie să acționeze repede, de orice natură o fi șantajul pe care vrea să-l exercite asupra lui Betty.

Cinci sute de metri mai jos, în canion, zăresc o mică firmă luminoasă pe care scrie: „The Glass Room" și cu o săgeată care arată spre ocean. Merg pînă la ultima turnantă a drumului. Un miros pătrunzător de alge îmi umple nările; luminile de la „Glass Room", strecurate prin ceață, capătă o culoare galbenă. În parkingul unde mă opresc se aude orchestra. Oceanul tună nevăzut undeva la picioarele mele. Nu-i nici un paznic în parking; încui portiera și plec.

Nu sînt mai mult de douăzeci de mașini. Arunc o privire. Cel puțin una din ipotezele mele stă în picioare. Un anumit Buick Roadmaster are un număr de înmatriculare pe care deja îl cunosc. Alături de Buick, chiar lîngă intrare, un Cadillac decapotabil de un verde stins, cu scaune în piele albă, cu un pled scoțian pe banchetă ca s-o protejeze de umezeala nopții, antenă de radio la fel de mare ca aceea a unei ambarcațiuni, portbagaj pliant din crom, în afara celui din spate, pentru cei care dorește să meargă departe, parasolar, post de radio avînd tot atîtea butoane cît tabloul de bord al unui avion cu reacție, scrumieră în care lași să-ți cadă țigara și care ți-o fumează în locul tău și multe alte lucruri de soiul ăsta. Mai trebuie ca proprietarul să instaleze un radar, un aparat de înregistrare a sunetului și o baterie antiaeriană!

Privesc toate astea la lumina unei lanterne. Cartea de vizită înfiptă într-un suport mă lămurește că proprietarul poartă numele de Clark Brandon, hotel Casa del Poniente, Esmeralda, California.

Capitolul 8

Se intră printr-un balcon care e deasupra barului și a sălii de restaurant, amîndouă pe cîte un etaj. O scară în formă de melc, acoperită cu un covor, duce la bar. Acolo nu e nimeni, în afară de femeia de la vestiar și un individ între două vîrste, în mod vizibil de o bună dispoziție masacrantă, închis într-o cabină telefonică.

Cobor la bar și mă vîr într-un colțișor de unde pot să văd ringul de dans. Un imens geam acoperă o parte din clădire. Prin ea se vede ceața deasă; dar într-o zi frumoasă, cu luna chiar deasupra apei, spectacolul trebuie să fie minunat. O orchestră formată din trei muzicanți mexicani cîntă acel soi de muzică proprie oricărei formații mexicane. Orice ar cînta, e același lucru. Cîntă mereu aceeași arie, languroasă și dureroasă, apăsînd bine pe vocale, iar tipul cu vocea își zgreapțănă ghitara tot povestind despre tot felul de lucruri, despre amor, mi corazon și despre o fată care e linda, dar foarte greu de convins; el are întotdeauna părul prea lung și prea unsuros, iar cînd nu-și debitează romanța dă impresia că nu se teme de nimeni ca să folosească un cuțit pe o străduță întunecoasă.

Pe ring evoluează șase cupluri cu grația lipsită de grijă a unui paznic de noapte care are o criză de artrită. Cei mai mulți dansează atingîndu-și obrazele, dacă se poate chema așa ceva un dans. Bărbații sînt în smoking alb, fetele au ochi strălucitori, buze purpurii și mușchi bine puși în relief pe care și-i datorează tenisului sau golfului. O singură pereche nu dansează obraz lîngă obraz. Individul e prea beat ca să mai păstreze ritmul iar fata

mult prea ocupată să fie atentă să nu fie călcată pe pantofi ca să se mai gîndească și la altceva. N-ar fi trebuit să mă enervez din pricina dispariției domnișoarei Betty Mayfield; e aici, împreună cu Mitchell, și cîtuși de puțin mulțumită. Mitchell e batjocoritor, cu gura deschisă, cu figura congestionată și strălucind de sudoare, cu ochii ca de sticlă. Betty își ține capul pe spate cît poate de mult ca să se îndepărteze de el fără să-și rupă gîtul. După cît se pare, s-a cam săturat de domnul Larry Mitchell.

Un chelner mexican, îmbrăcat într-o scurtă jachetă verde și cu un pantalon alb cu vipușcă verde, vine pînă la mine; îi comand un dublu Gibson și îl întreb dacă mi se poate da un sandvici. El zice „Muy bien, senor", și se îndepărtează zîmbind.

Muzica se oprește. Se aud cîteva aplauze. Orchestra se arată extrem de emoționată și începe să cînte o altă arie. Un șef de sală brunet, cu un cap de actor care face turnee în provincie, merge de la o masă la alta arătîndu-și surîsul lui cel mai minunat și oprindu-se din cînd în cînd ca să facă plecăciuni. În cele din urmă se așază în fața unui ins frumos și bine clădit, de tip irlandez, care pare să fie singur. E îmbrăcat cu un smoking negru și are o garoafă roșie la butonieră. La prima impresie, un individ simpatic, cu condiția să nu-l superi. La distanța asta și dată fiind lumina din local nu pot să spun mai multe, în afară de faptul că pentru a-l supăra trebuie să fii solid, rapid în mișcări, viteaz și în cea mai bună formă.

Șeful de sală se apleacă înainte și îi zice ceva; amîndoi se întorc să-i privească pe Mitchell și pe micuța Mayfield. Șeful de sală se ridică în cele din urmă și pleacă. Tipul solid își viră o țigară în port-țigaret; imediat, un chelner țîșnește cu o brichetă aprinsă, ca și cum n-ar fi așteptat decît asta de la începutul serii. Individul îi mulțumește fără să ridice ochii.

Mi se aduce Whisky-ul pe care îl beau cu hărnicie. Orchestra își terminã cîntarea și face o pauză. Perechile se separă și se întorc la mesele lor. Larry Mitchell, mereu batjocoritor, n-o lasă deloc pe Betty. Deodată, o atrage spre el cu o mînă în timp ce cu cealaltă o apucă de cap. Ea încearcă să scape. El o strînge și mai mult și își apropie și mai tare chipul împurpurat de al ei. Fata continuă să se zbată, dar el e mult mai puternic. Apucă să-și lipească mutra lui mojică. Fata îi dă o lovitură în picior.

— Lasă-mă, beţiv nenorocit! îi zice ea

Mitchell nu mai zîmbește. Are o figură chinuită. Luînd-o de încheieturi cu brutalitate pe Betty o trage spre el. Toți cei din local sînt cu ochii ațintiți la scena asta, dar nimeni nu mișcă un deget.

— ...ce-i fetița, nu-ți mai place de omulețul rău? se interesează el cu o voce de trîmbiță.

Nu văd ce face ea cu genunchiul dar am totuși o idee în legătură cu asta; în orice caz, îi face un mare rău. El o împinge cu un aer sălbatic, ridică brațul și o lovește cu toată forța, pe amîndoi obrajii. Urme roșii îi apar imediat lui Betty pe piele. Pe urmă, o voce se aude la celălalt capăt al sălii:

— Data viitoare, domnule Mitchell, să nu uiți să-ți pui o cămașe de zale.

Fata se întoarce pe tocuri și o șterge. Mitchell rămîne țintuit. S-a împalidat — de durere sau de furie. Șeful de sală se apropie de el cu pași furișați și îi spune ceva ridicînd din sprîncene cu un aer întrebător.

Mitchell coboară ochii și se uită la șeful de sală. Pe urmă, fără să zică nici o vorbă, se repede la el și șeful de sală trebuie să facă un salt în lături. Mitchell o ia pe urmele lui Betty; în drum dă de o parte un bonom așezat la o masă, fără să-și ceară scuze. Betty e la o altă masă aflată cu fața către geam, alături de individul în smoching negru. Acesta aruncă o privire spre Betty, o alta spre Mitchel și o a treia spre țigaretul pe care și l-a scos din gură. Fața lui este fără nici o expresie.

Mitchell se oprește în dreptul lui Betty.

— M-ai lovit, îngerașule, zice el pe un ton înalt și cu o voce încleiată. Devin rău cînd mi se face rău. Ai priceput? Foarte rău. Îți ceri iertare?

Ea se ridică, ia poșeta care atîrnă pe scaun și îi ține piept.

— Trebuie să plătesc eu, domnule Mitchell — sau binevoiți să plătiți cu banii pe care vi i-am împrumutat?

El ridică brațul ca și cum ar vrea s-o lovească din nou. Ea nu se clintește. Dar tipul de alături se scoală încetișor și îl apucă pe Larry de încheietură.

— Ușurel, Larry! Ai băut cam mult.

Vorbește cu o nuanță sarcastică în glas.

— Nu-i treaba ta, Brandon!

— Tot ce se poate, bătrîne! Nu am nici o legătură cu voi. Dar ai face mai bine să n-o mai lovești pe doamna. Prin locurile astea oamenii nu prea sînt dați afară — dar totuși se mai întîmplă.

Mitchell izbucnește într-un rîs batjocoritor.

— Șterge-o să vezi dacă nu-s acasă la tine!

Fără să ridice vocea, solidul îi repetă:

— Ți-am spus s-o iei mai domol, Larry. N-am s-o mai spun încă o dată. Mitchell îi aruncă o privire grea.

— Bine, pe mai tîrziu, mormăie el pe un ton de dispreț.

Face cîțiva pași și se oprește.

— Mult mai tîrziu, adaugă el întorcîndu-se pe jumătate.

După care iese, clătinîndu-se dar iute, fără să privească pe nimeni.

Brandon rămîne în picioare, nemișcat. Tînără femeie nu se mișcă nici ea. Pare nehotărîtă.

Îl privește pe tipul solid. O privește și el și îi zîmbește afabil.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? întrebă el. Să vă conduc undeva? (Apoi, întoarce puțin capul:) Hei! Carl!

Șeful de sală apare imediat.

— Nu iei nici un ban, îi spune Brandon. Ținînd cont de împrejurări...

— Vă rog, zice Betty pe un ton sec, n-am nevoie să-mi plătească altcineva.

— E obiceiul casei, îi răspunde el. Pot să vă ofer ceva de băut?

Ea îl privește din nou. N-arată deloc rău individul.

— La masa mea? zice fata.

El zîmbeşte politicos.

— Sau la cea de aici — dacă sînteţi atît de bună să vă aşezaţi.

De data asta trage un scaun de la masa lui. Betty se aşază. Chiar în aceeaşi clipă, nici o secundă mai înainte, şeful de sală face un semn orchestrei care începe să cînte din nou.

Domnul Clark Brandon e în aparenţă bărbatul care poate să obţină tot ce vrea fără să ridice vocea.

La un moment dat mi se aduce sandviciul. E destul de manjabil. Îl mănînc după care mai aştept o jumătate de oră. Se pare că Brandon şi cu micuţa se înţeleg de minune. Se apucă să şi danseze. Eu ies, mă aşez la mine în maşină şi-mi aprind o ţigară. Probabil că ea m-a zărit chiar dacă nu a arătat acest lucru. Mitchell însă cu siguranţă că nu m-a văzut. A urcat prea repede şi era prea mînios ca să mai vadă ceva.

Pe la 10,30 Brandon şi cu Betty ies, se urcă în Cadillac după ce au coborît capota. Îi urmăresc fără să încerc să mă ascund, fiindcă nu e nici un alt drum pe care să poţi ajunge pînă în centrul oraşului. O iau spre Casa Poniente şi Brandon coboară panta care duce la garaj.

Mai trebuie să mă asigur de-un lucru. Îmi las maşina în parking după care intru în holul hotelului şi ridic receptorul unuia din telefoanele care dau legătura cu locatarii de aici.

— Domnişoara Mayfield, vă rog. Betty Mayfield.

— O clipă, vă rog. (Urmează o scurtă pauză.) A! da, tocmai a venit. O sun imediat la ea în cameră.

Mai urmează o pauză, şi mai lungă.

— Îmi pare rău, domnişoara Mayfield nu răspunde.

Mulţumesc, închid şi o şterg în viteză ca să nu mai dau nas în nas cu ea şi cu Brandon în hol.

Mă reîntorc la tărăboanta mea de închiriat şi o iau spre „Rancho Descansado" bîjbîind prin ceaţă. Biroul de recepţie e închis şi pare pustiu. Un singur bec luminează soneria de noapte.

Mă îndrept cu chiu cu vai spre domiciliul meu actual, vîr maşina în garaj şi ajung în camera mea căscînd. Odaia e rece, umedă, mizerabilă. Cineva a luat cuvertura în dungi ca şi feţele de pernă asortate.

Mă dezbrac, îmi pun capul pe pernă şi adorm mai înainte de a apuca să mă mai gîndesc la ceva.

Capitolul 9

Sînt trezit de un zgrepţănat uşor, dar persistent. Am impresia că am auzit zgomotul ăsta de mai mult timp, dar că el n-a ajuns la conştiinţa mea decît treptat. Mă întorc pe o parte şi ciulesc urechea. Cineva încearcă să răsucească mînerul clanţei şi pe urmă începe din nou să zgreapţăne. Arunc o privire la ceasul meu de mînă. Acele fosforescente îmi arată că e cu puţin trecut de ora trei. Sar din pat şi îmi iau pistolul din valiză după care mă apropii de uşă şi o deschid.

O siluetă în pantaloni îmi apare în prag. Mai văd şi un fel de bluză şi un fular negru legat în jurul capului. O femeie.

— Ce vreţi?

— Lasă-mă să intru! Nu aprinde lumina.

Betty Mayfield! Se strecoară în cameră ca o fişie de ceaţă. Închid uşa la loc şi pun pe mine un halat.

— E cineva afară? întreb eu. Alături nu-i nimeni.

— Nu. Am venit singură.

Giffie stînd cu spatele la perete. Mă scotocesc prin buzunare în căutarea lanternei, îi îndrept lumina slabă spre zid şi descopăr butonul radiatorului. După care îndrept lanterna spre Betty. Ea clipeşte din ochi şi ridică o mînă. Pun lanterna pe podea şi merg să închid ferestrele şi să trag jaluzelele. Apoi aprind lumina.

Tresare dar nu zice nimic, stînd în continuare lipită de perete.

Are cu siguranţă nevoie de un reconfortant. Merg la bucătărie, torn whisky într-un pahar şi i-l aduc. La început mă refuză după care îl înşfacă şi îl soarbe dintr-o înghiţitură.

Mă aşez şi aprind o ţigară — un gest maşinal, atît de enervant la altcineva.

Privirile noastre se încrucişează venind parcă din abisurile neantului. După o clipă îşi vîră încet mîna în buzunarul bluzei şi scoate de acolo un pistol.

— Oh! Nu! zic eu. Sper că n-ai de gînd să reîncepi!

Are ochii îndreptaţi spre pistol şi buzele îi freamătă; arma îi atîrnă moale în mînă. În cele din urmă se desprinde de zid, traversează încăperea şi pune agregatul lîngă cotul meu.

— L-am mai văzut, zic eu. Sîntem prietei vechi. Ultima oară era în mîna lui Mitchell. Ce s-a mai întîmplat?

— De aia te-am lovit. Mi-era teamă să nu tragă în tine.

— Dar asta l-ar fi stricat planurile, oricare ar fi fost ele!

— Ce vrei, nu eram sigură. Îmi cer iertare... Îmi pare rău că te-am lovit.

— Mulţumesc pentru gheaţă.

— Nu vrei să arunci o privire pistolului?

— Am mai făcut-o.

— Am venit pe jos de la hotel. M-am...mutat acolo în după amiaza asta.

— Ştiu. Ai fost cu taxiul pînă la gara din Del Mar ca să iei trenul de seară, dar Mitchel te aştepta şi te-a adus înapoi... Aţi luat masa împreună, aţi dansat, apoi a avut loc un mic incident. Un oarecare Clark Brandon te-a condus la hotel în maşina lui.

Ea cască ochii mari.

— NU te-am văzut acolo, zice ea în sfîrşit, avînd aerul că se gîndeşte în altă parte.

— Eram la bar.

— Încep să cred că eşti un detectiv adevărat.

Se uită din nou la pistol. Pe urmă continuă.

— Nu mi l-a mai dat înapoi... desigur, nu pot s-o dovedesc...

— Altfel zis, ţi-ar plăcea s-o poţi face?

— S-ar putea să-mi folosească. Dar, în orice caz, asta n-ar ajunge din clipa în care or să se intereseze de mine. Bănuiesc că ştii despre ce vorbesc?

— Stai jos și nu mai scrîșni din dinți.

Se apropie încet de un fotoliu și se așază pe un braț al lui cu corpul plecat înainte, cu ochii ațintiți în jos.

Îi spun:

— Sînt sigur că ascunzi ceva, ceva de care Mitchel știe. L-aș putea afla și eu dacă m-aș strădui. E la îndemîna oricui din clipa în care știi că trebuie să cauți. Dar acum nu-mi dau seama despre ce e vorba. Am fost numai însărcinat să te urmăresc și să dau raport de mișcările tale.

Ridică ochii pentru o clipă.

— Și ai făcut-o?

— Da. În această clipă se știe că mi-ai scăpat printre degete. Le-am spus că mă găsesc la San Diego. În orice caz, asta ar fi putut-o afla de la centrală.

— Scăpată printre degete! ironizează ea. Cred că te ține la mare cinste individul în chestiune! (Își mușcă buzele).. Iartă-mă! Nu asta vroiam să spun. Mă întreb ce trebuie să fac...

— Ai tot timpul la dispoziție. Nu-i decît ora trei și douăzeci.

— Nu-ți bate joc de mine!

Arunc o privire spre radiator. La prima vedere s-ar părea că nu s-a schimbat nimic, totuși e nițel mai cald. Hotărăsc că un pahar mi-ar face bine așa că merg la bucătărie. Beau o înghițitură și mă întorc în cameră.

Scoate un portofel din imitație de piele pe care mi-l arată.

— Înăuntru sînt cinci mii de dolari în cecuri de cîte o sută de dolari fiecare. Ce-ai face pentru cinci mii de dolari, Marlowe?

Sorb o înghițitură de whisky și iau un aer gînditor.

— Ținînd cont de tariful meu normal asta ar putea să mă cumpere pentru mai multe luni de zile. Cu condiția să fiu de vînzare.

Bate brațul fotoliului cu portofelul. O văd cum i se crispează mîna stîngă pe genunchi de parcă ar vrea să-și rupă rotula.

— Bineînțeles că ești de vînzare. Și asta n-ar fi decît un aconto.

Să știi că am posibilități! Am mai mulți bani decît îți poți închipui. Ultimul meu bărbat era putred de bogat. I-am putut smulge o jumătate de milion.

Își dă aere de tipă îndrăzneață.

— Presupun că nu trebuie să omor pe careva?

— Nu trebuie să omori pe nimeni.

— Nu-mi prea place felul în care zici asta.

Arunc o privire la pistolul pe care încă nu l-am atins. A venit pe jos, în mijlocul nopții, de la Casa Poniente ca să mi-l aducă. Nu-i nevoie să-l ating: e de-ajuns să-l privesc. Mă aplec să-l miros.

— În cine s-a înfipt glonțul?

Frigul din cameră îmi îngheață sîngele în vine. Pe-acolo parcă n-ar mai curge sînge ci apă de la frigider.

— Glonțele? De unde știi că e vorba doar de un glonte?

Numai acum iau pistolul în mînă, îi scot încărcătorul, mă uit la el și îl pun la loc.

— S-ar putea să fie vorba de două gloanțe. În încărcător sînt șase. Dar în drăcia asta încap șapte, mai punînd unul în încărcător și un altul pe țeavă. Desigur, se poate la fel de bine ca întregul încărcător să fi fost golit și apoi să se fi pus la loc șase gloanțe.

— Astea-s numai vorbe, nu-i așa? zice ea încet. Ne e frică să spunem lucrurilor pe nume...

— Bine. Unde e?

— Pe un șezlong în balconul meu. Camerele de pe partea aia au toate cîte un balcon: este cîte un zid de beton la fiecare extremitate și ziduri de despărțire între două camere sau două apartamente. Toate sînt înclinate spre exterior. Un acrobat sau un alpinist ar putea să treacă peste zid; dar fără să ducă vreo greutate. Camera mea e la etajul doisprezece. (Tace încruntînd din sprîncene și pe urmă face un gest dezabuzat cu mîna.) N-o să mă crezi, dar n-ar fi putut să ajungă pe balconul meu decît trecîndu-mi prin cameră. Iar eu nu l-am lăsat să treacă prin ea.

— Ești sigură că e mort?

— Absolut sigură. E cît se poate de mort. Rece ca marmura. Nu știu cîtd s-a întîmplat. N-am auzit nimic. Ceva m-a trezit, într-adevăr. Dar nu era o împușcătură. În orice caz, era deja frig. Deci, nu știu ce m-a trezit. Cum nu puteam să mai adorm, mi-am aprins în cele din urmă o țigară, m-am ridicat și am început să mă plimb prin cameră și să fumez. Pe urmă mi-am dat seama că s-a risipit ceața și că luna se vedea frumos. Nu jos, ci la înălțimea etajului meu. Cînd am ieșit pe balcon, am zărit ceață la nivelul pămîntului. Era al naibii de frig. Stelele păreau enorme. Am rămas o vreme lîngă zid fără să văd corpul. Pare de necrezut, dar așa e... Cu siguranță că poliția n-o să mă ia în serios de la bun început. După aia... În sfîrșit... N-am nici măcar o șansă la un milion dacă nu mi se dă o mînă de ajutor.

Mă ridic și, după ce îmi golesc paharul, mă apropii de ea.

— Am două sau trei lucruri să-ți spun. În primul rînd, felul în care ai reacționat nu e normal. Ești totuși mult prea calmă — nici tu spaime, nici tu lacrimi, nimic. Te-ai resemnat. În al doilea rînd, am auzit de la un capăt la altul discuția pe care ai avut-o cu Mitchell în această după amiază. Am deșurubat becurile (îi arăt radiatorul din perete) și am lipit un stetoscop de peretele despărțitor. Mitchell te avea la mînă pentru că știa cine ești și dacă ar fi strigat asta în gura mare ar fi trebuit să-ți schimbi din nou numele și s-o ștergi în altă parte. Mi-ai spus că ai o șansă nemaipomenită că mai ești în viață. Iar în clipa de față ai pe balcon un mort care a fost împușcat cu pistolul tău iar acest mort e bineînțeles Mitchell. Mă înșel cumva?

Ea aprobă cu o mișcare a capului.

— Da, e Larry.

— Declari că nu știi nimic. Mai spui că poliția n-o să te creadă de la început iar mai tîrziu nici atît. Am impresia că nu e pentru prima oară cînd te afli într-o asemenea încurcătură.

Se ridică încet, fără să mă slăbească din ochi.

— O jumătate de milion de dolari, înseamnă foarte mulți bani, Marlowe. N-o face pe domnișoara. Sînt atîtea locuri din lume unde pu-

tem să ducem împreună o viață dulce. La Rio, de pildă, într-un zgîrie-nori la marginea oceanului...

— E înnebunitor cît de repede treci de la o stare la alta! În clipa asta te porți ca o femeie ușoară la orele ei de vîrf. Prima oară cînd te-am zărit erai o adevărată femeie de lume, rezervată și așa cum trebuie care găsea mai mult decît deplasate avansurile unui seducător ca Mitchell. După aceea, cumperi țigări și fumezi una fără să-ți facă nici o plăcere. Cînd ajungi aici, te lași mîngîiată de Mitchell. După aceea te lași mîngîiată de mine. După care mă lovești cu o sticlă de whisky în cap. Acum îmi vorbești despre frumoasa viață care ne așteaptă la Rio. Pe care dintre aceste femei am s-o găsesc în patul meu mîine dimineață cînd o să mă trezesc?

— Cinci mii de dolari imediat. Și încă mulți alții mai tîrziu. Poliția n-o să-ți dea nici măcar cinci scobitori. Dacă nu mă crezi, n-ai decît să dai telefon.

— Și cum am să cîștig banii ăștia?

Suspină ușurată.

— Hotelul se află la marginea falezei. Pe lîngă zidul lui nu e decît o cărăruie foarte îngustă. Mai jos sînt stînci și oceanul. Balconul meu dă deasupra tuturor lucrurilor astea și în curînd o să vină fluxul.

— E vreo scară de incendiu?

— E una care pornește de la garaj. Dar se urcă greu pe ea.

— Pentru atîta bănet sînt în stare s-o urc și cu un scafandru în spate. Ai ieșit prin hol?

— Nu, pe scara de incendiu. E un paznic la garaj, dar doarme într-o mașină.

— Spuneai că Mitchell e culcat pe un șezlong. A curs mult sînge?

Tresare.

— Nu mi-am dat seama... Bănuiesc...

— Nu ți-ai dat seama? Totuși te-ai apropiat de el, din moment ce-ai văzut că e rece ca marmura. Unde e lovit?

— N-am văzut nimic. Poate că în spate.

— Unde era pistolul?

— Pe jos, în balcon, lîngă mîna lui.

— Care anume?

Începe să caște ochii mari.

— Ce importanță are? Nu știu nimic. Era culcat pe șezlong, capul atîrna într-o parte iar picioarele în altă parte. Nu putem schimba subiectul de discuție?

— Cum vrei. Nu cunosc nici orele de flux și reflux și nici direcția curenților de pe-aici. S-ar putea ca trupul să fie aruncat pe țărm chiar mîine dimineață, după cum s-ar putea la fel de bine să nu fie regăsit decît peste cincisprezece zile. Firește, dacă izbutim să-l aruncăm în ocean. Dacă nu e găsit prea curînd, e posibil să nu mai rămînă nici o urmă a împușcăturii. La fel de bine s-ar putea să nu mai fie găsit niciodată. E puțin probabil dar există și șansa asta. Pe-aici mișună rechinii ca și alte vietăți.

— Faci tot ce poți ca să pară și mai murdar.

— Ce vrei să fac! M-am ambalat. Mă întreb dacă nu cumva s-a sinucis. În acest caz, trebuie ca pistolul să fie pus la loc. Știi că era stîngaci. De aia te-am întrebat lîngă care mînă se afla.

— A! Da... era stîngaci, ai dreptate. Dar cum să se sinucidă? Era prea plin de sine însuși.

— Se spune cîteodată că omori pe cine ți-e drag...

— Oh,! În nici un caz el, zice ea pe un ton categoric. Avem șansa să se creadă că a picat de pe balcon. Dumnezeu știe că era destul de beat pentru așa ceva. Și după aia voi fi în America de Sud. Pașaportul meu e încă valabil.

— Pe ce nume e pașaportul?

Își întinde brațul și mă mîngîie pe obraji cu vîrful degetelor.

— În curînd o să știi totul despre mine. Nu fi nerăbdător. Ai să-mi cunoști toate secretele. Nu poți să mai aștepți puțin?

— Ba da. Începe prim a-mi arăta secretele acestor cecuri. Mai avem încă o oră sau două de întuneric, și poate chiar mai mult cu ceața asta. Distrează-te cu cecurile în timp ce mă îmbrac.

Mă scotocesc prin buzunarele hainei și dau de stiloul pe care i-l întind. Se așază lîngă lampă și începe să semneze cecurile în timp ce scoate limba. Scrie încet, semnînd Elizabeth Mayfield.

Prin urmare s-a hotărît să-și schimbe numele mai înainte de a pleca din Washington.

În timp ce mă îmbrac mă întreb dacă e chiar atît de proastă ca să-și închipuie c-am s-o ajut să scape de cadavru.

Duc paharele în bucătărie; în trecere înșfac și pistolul. După ce închid ușa, îl ascund în aragaz. Pe urmă spăl paharele și le șterg. Reintors în cameră îmi iau haina. Nici măcar nu-și ridică ochii fiind încă ocupată să semneze cecuri.

După ce terminâ îi iau carnetul din mînă și răsfoiesc cecurile unul cîte unul verificînd semnătura. Tot bănetul ăsta n-are nici o valoare pentru mine. Vîr carnetul în buzunar, sting lampa și mă îndrept spre ușă. Cînd o deschid, ea se apropie de mine.

— Dă-i drumul, îi zic eu. Am să te găsesc pe drum, la capătul barierei.

Mi se așază drept în cale aplecîndu-se ușor spre mine.

— Pot să am încredere în tine?

— Pînă la un anumit punct da.

— Cel puțin ești cinstit. Ce-o să se întîmple dacă dăm greș?

Poate că a auzit careva împușcătura, a găsit cadavrul — îa închipuiește-ți că sosind acolo găsim casa plină de polițiști?

Rămîn țintuit, fără s-o slăbesc din ochi, fără să-i răspund.

— E doar o presupunere, zice ea din nou cu o voce joasă.

Se întoarce pe călcîie și dispare.

Capitolul 10

Hotelul Casa del Poniente e în vîrful falezei, în mijlocul a trei hectare de verdeață. O alee centrală duce la intrarea în hotel unde la stînga se află barul iar în dreapta salonul în care se servește ceaiul. Parkingurile amenajate la cele două extremități ale clădirii sînt aproape ascunse de movile cu flori. În parking

se zăresc cîteva mașini fiindcă proprietarii lor nu mai vor să facă efortul să le ducă în garaj cu tot răul pe care îl poate face cromului umiditatea și sarea de care e saturat aerul.

Mă opresc lîngă rampa de acces la garaj. Oceanul se aude în apropiere. Coborîm din mașină și ne apropiem de intrarea garajului. Un panou poartă inscripția: „Coborîți cu motorul la ralanti. Claxonați". Betty mă trage de mînecă.

— Mă întorc prin hol. Sînt prea obosită ca să mă mai cațăr pe scară.

— Bine. Legea îți dă voie. Ce cameră ai?

— 1224. Ce se întîmplă dacă ne prind?

— Dacă ne prind făcînd ce anume?

— Știi prea bine... Încercînd să-l trecem peste balcon.

— Eu o să fiu legat la stîlp pe un mușuroi de furnici. Cu tine nu știu ce-or să facă. Depinde ce au să-ți reproșeze.

— Ești un caraghios!

Se întoarce pe călcîie și se îndepărtează repede în timp ce eu încep să cobor panta. După mai multe cotituri, așa cum au toate pantele de garaj, zăresc o gheretă mică din sticlă servind drept birou, cu un bec aprins în tavan. Cînd ajung puțin mai jos îmi dau seama că e gol. Continui să cobor pînă la nivelul gheretei. Mă ghemuiesc și zăresc treptele care duc la palierul de unde se ia ascensorul. Mai fac trei pași și rămîn țintuit: paznicul de noapte se uită drept în ochii mei. E așezat pe bancheta din spate a unui Packard mare și negru; lumina îi cade chiar pe figură și i se reflectă în lentilele ochelarilor. Rămîn în continuare pe loc așteptînd ca să se miște, încă nu se clintește, rămînînd cu capul sprijinit de perne, cu gura deschisă. De ce nu face nici un gest? Trebuie să fiu sigur. Poate că doar se preface că doarme, așteptînd ca să mă îndepărtez; în clipa aceea o să se repeadă la telefon și o să anunțe recepția.

Pe urmă îmi spun că totul e o idioțenie. Cu siguranță că a intrat de serviciu noaptea și că nu-i cunoaște pe toți clienții din vedere. E ora patru dimineața și peste puțin timp o să se lumineze. Nici un șoarece nu s-ar întoarce atît de tîrziu acasă.

Merg drept spre Packard și arunc o privire în interior. Mașina e închisă și cu geamurile ridicate. Omul nu mișcă în continuare. Întind brațul și încerc să deschid o portieră fără să fac zgomot. Nici o reacție. Bărbatul e un negru, mai curînd un mulatru, doarme adînc; dealtfel, îl aud sforăind. Cînd deschid portiera, un val dulceag de marijuana de bună calitate mă izbește în nas. Individul nu mai e printre noi; se află într-o vale liniștită unde timpul se oprește iar lumea nu e decît culoare și muzică.

Închid la loc portiera și merg la panourile cu geamuri. De cealaltă parte, pe un mic palier cu ziduri goale și cu beton pe jos se află cușca ascensorului iar alături o ușă grea dă spre scara de incendiu. Îmi încep suișul fără să mă grăbesc. Douăsprezece etaje și un subsol înseamnă ceva trepte. În trecere număr ușile, care nu poartă nici un număr pe ele. Sînt grele, masive și cenușii ca betonul treptelor.

Sînt leoarcă de sudoare și aproape fără suflare cînd împing ușa de la al doisprezecelea etaj. Merg în vîrful picioarelor, ajung la camera 1224 și întorc clanța. Ușa e încuiată cu cheia dar se deschide imediat, ca și cum Betty mi-ar fi prins sosirea. Trec prin fața ei și mă prăbușesc într-un fotoliu ca să-mi capăt suflul. Cineva a dormit în patul mare sau cel puțin așa vrea să dea impresia. Pe scaune sînt risipite veșminte, flacoane și pahare pe masa de toaletă, valize... Asta face cam 20 de dolari pe zi și per persoană.

Închide ușa.

— Te-ai descurcat?

— Paznicul s-a drogat. E inofensiv ca un pisoi nou născut.

Mă ridic din fotoliu și mă îndrept spre balcon.

— Așteaptă! zice ea pe un ton poruncitor.

Întorc capul și o privesc.

— La ce bun..., zice ea. Nimeni nu poate să facă așa ceva.

Nu mă mișc așteptînd să văd ce mai zice.

— Mai bine chem poliția. Cu atît mai rău pentru mine.

— Bună idee. De ce nu te-ai gîndit la ea mai înainte?

— Pleacă, așa e mai bine. N-are nici un rost să te-amestec în povestea asta.

Nu zic nimic. Văd că își ține cu greutate ochii deschiși. Ori sînt efectele întîrziate ale șocului, ori a luat un drog oarecare.

— Am luat două somnifere, zice ea ca și cum mi-ar fi ghicit gîndurile. Nu mai suport. Du-te, te rog. Mîine de dimineață am să sun pentru micul dejun. Cînd o să vină băiatul o să-l trimit pe balcon sub un pretext oarecare și acolo o să găsească tot ce e de găsit. Eu o să mă prefac că nu știu nimic.

Se scutură și își freacă puternic tîmplele.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-mi dai înapoi banii.

Mă apropii de ea.

— Și dacă nu vreau o să le spui totul?

— N-am încotro, zice ea cu voce somnoroasă. Nu pot nimic. Or să știe să mă descoasă... Sînt... sînt prea obosită ca să mai continui lupta.

O apuc de braț și o scutur. Începe să clatine din cap.

— Ești sigură că n-ai luat decît două somnifere?

— Da. Nu iau niciodată mai mult.

— Atunci ascultă! O să ies pe balcon ca să arunc o privire la cadavru. După care mă reîntorc la „Rancho Descansado". Păstrez banii și pistolul. E posibil ca să nu se ajungă pînă la mine dar... Trezește-te! Ascultă-mă!

Începe să dea din nou din cap. Își revine, deschide ochii mari dar privirea îi e goală și îndepărtată.

— Ascultă! Dacă n-or să afle că ai un pistol, cu siguranță că nimeni n-o să-l caute la mine. Lucrez pentru un avocat; misiunea mea e în legătură cu tine. Nu trebuie să pomenești polițiștilor de cecuri și de pistol. Ai înțeles?

— Da... Mi-e perfect egal...

— Nu tu zici asta. Somniferul tău.

S-ar fi prăbușit dacă n-aș fi ținut-o. O tîrăsc pînă la pat unde se întinde fără să mai zică

nici pîs. Îi scot pantofii și o acopăr cu cuvertura. Încep să cotrobăi prin baie unde descopăr pe o etajeră un flacon de neambutal aproape plin. Cînd iei somnifere cu intenția să te sinucizi înghiți tot conținutul flaconului. Vîr flaconul în buzunar.

Cînd mă întorc în cameră arunc o privire spre Betty. Deschid puțin radiatorul fiindcă e frig. Pe urmă ies pe balcon. Afară e frig de-a binelea. Balconul e de fapt o terasă care are în jur de trei metri cincizeci pe patru metri în fața căruia se ridică un mic zid înalt de șaptezeci de centimetri peste care e un gard de sîrmă. Sigur că poate fi sărit dar orice cădere de aici e de neînchipuit. Mai sînt două scaune de aluminiu, cu perne matlasate și două fotolii la fel. În stînga, zidul de despărțire e înclinat spre exterior, așa cum mi l-a descris Betty. După părerea mea nici un profesionist nu s-ar putea cățăra fără crampoane. Zidul din dreapta urcă vertical pînă la etajul de deasupra unde sînt probabil terasele.

Nu-i însă nici un cadavru — nici pe scaune, nici pe fotolii, nici pe jos, nicăieri. Caut urme de sînge însă nu zăresc nici una. Agățat de plasa metalică mă aplec cît pot de mult. Zidul e drept pînă jos. Pe margini cresc tufișuri după care e o bucată de pajiște, o barieră grea, deasemenea înconjurată de tufișuri. Calculez distanța. La înălțimea la care mă aflu nu e prea ușor, dar s-ar putea să fie de la poalele zidului pînă la apă vreo zece metri. Dincolo de barieră valurile se sparg de stîncile pe jumătate scufundate.

Larry Mitchell putea să aibă cu un centimetru mai mult ca mine și cîntărea cu vreo șapte kilograme mai puțin. Nu s-a născut însă omul care să poată să arunce peste plasa asta metalică un cadavru de 87 de kilograme destul de departe ca să cadă în apă. Numai o minte de femeie putea să creadă așa ceva.

Trec din nou în cameră și mă opresc în fața patului. Betty continuă să doarmă și să sforăie ușor. Îi ating obrazul cu dosul palmei: e transpirată. Betty se mișcă puțin, mormăie ceva de neînțeles, suspină și își afundă capul în pernă. E clar că n-a luat o doză mare de somnifere.

Mi-a spus adevărul în această privință dar nu prea mare lucru în legătură cu altele.

Îi descopăr poșeta în primul sertar de la masa de toaletă. Pe margine e un buzunăraș cu fermoar. Îi vîr acolo carnetul de cecuri și mai scotocesc puțin prin poșetă pentru propria mea dumerire. Cîteva bancnote noi, un mers al trenurilor, plicul care a conținut biletul, tichetele și fișa de la vagonul de dormit: cabina E, vagonul 19, de la Washington la San Diego. Nici o scrisoare, nimic care s-o poată identifica. Pun poșeta la loc. Pe urmă iau de pe masă o coală cu antetul hotelului și un plic.

Scriu cu tocul hotelului aflat tot pe masă: „Dragă Betty, îmi pare rău că n-am putut să rămîn mort. Am să-ți explic mîine. Larry."

Vîr scrisoarea în plic, aștern pe el adresa domnișoarei Betty Mayfield și îl las să cadă în locul unde s-ar găsi dacă ar fi împins pe sub ușă.

Ies pe culoar, închid ușa, mă întorc la scara de incendiu. Zic cu voce tare: „La naiba!" și chem ascensorul. Nu se aude nimic. Pun degetul din nou pe buton și îl las acolo cîtva timp. Ascensorul începe să urce; un tînăr mexican cu ochi somnoroși îmi deschide ușa căscînd apoi îmi surîde în chip de scuză. Îi zîmbesc și eu fără să zic nimic.

Nu e nimeni la recepția aflată în fața ascensorului. Mexicanul se lasă să cadă într-un fotoliu și adoarme mai înainte ca să apuc să fac șase pași. Lumii întregi îi e somn numai lui Marlowe nu. Marlowe muncește 24 de ore din 24 și nici măcar nu e plătit pentru asta.

Mă urc în mașină ca să mă întorc la „Rancho Descansado"; nu întîlnesc pe nimeni pe drum. Ajuns în camera mea arunc o privire plină de nostalgie spre pat, îmi fac valiza — cu pistolul lui Betty inclusiv — vîr 12 dolari într-un plic și, în trecere, îl arunc în cutia poștală de la recepție împreună cu cheia de la camera mea.

Mă întorc la San Diego, înapoiez mașina de închiriat și îmi iau micul dejun într-o mică prăvălie din fața gării. La ora 7,15 iau automotorul direct pentru Los Angeles unde sosesc la ora zece fix.

Ajung acasă cu un taxi. După ce fac un duș, mă rad, înghit un al doilea mic dejun citind în același timp ziarul de dimineață. Nu e nici ora unsprezece cînd sun la biroul domnului Clyde Umney, avocat.

Îmi răspunde chiar el. Domnișoara Vermilyea poate că nici nu s-a trezit.

— Aici e Marlowe. M-am întors. Aș putea trece să vă văd?

— Ai dat de ea?

— Da. Ați telefonat la Washington?

— Unde e?

— Prefer să vă spun personal. Ați dat telefonul acela?

— Aș vrea mai întîi să fiu informat. Azi am o zi încărcată.

Vorbește cu o voce tăioasă și total lipsită de farmec.

— Sînt la dumneavoastră peste o jumătate de oră.

Închid repede și telefonez la garajul unde mi se află Oldsmobilul.

Capitolul 11

Birouri cum e cel al lui Clyde Umney sînt destule în lume. Pereți acoperiți cu panouri de lemn lăcuit, lumină indirectă, mochetă, mobile din lemn auriu, fotolii confortabile și, după toate aparențele, bișfari gîrlă.

Cînd intru, domnișoara Vermilyea se pregătește pentru o zi de lucru plină de hărțuială, aranjîndu-și buclele platinate. Am impresia că e cam boțită azi. Își închide oglinjoara în care se uită și își aprinde o țigară.

— Ei, ei, domnul Bădăran în persoană. Cărui fapt îi datorăm plăcerea?

— Umney mă așteaptă.

— Pentru tine e domnul Umney, grosolanule!

— Și pentru tine, mititico?

Se crispează o clipă.

— Îți interzic să-mi spui așa, sticlete nenorocit! îmi strigă ea cu furie.

— Iar eu îți interzic să mă faci grosolan, secretară scumpă! Ce faci diseară? Tot la un chef?

Devine palidă. Apucă un prespapier și se face că mi-l aruncă în cap.

— Fiu de maimuță! șuieră ea.

Zicînd astea, apasă pe un buton al interfonului și mă anunță: „Domnul Marlowe e aici, domnule Umney" și, lăsîndu-se pe speteaza scaunului ei îmi aruncă o privire ucigașă.

— Am prieteni care ți-ar putea trage o asemenea chelfăneală încît nici să te-nchei la șireturi n-ai să mai poți singur.

Izbucnim în rîs amîndoi. În aceeași clipă, ușa se întredeschide și domnul Umney scoate capul. Cu o mișcare a bărbiei îmi face semn să intru, dar ochii îi sînt ațintiți numai la blonda platinată.

Intru. Închide ușa și se duce în spatele unui birou enorm în formă de semilună, acoperit cu piele verde, pe care se îngrămădesc teancuri de documente de primă importanță. E un bonom vioi, îmbrăcat cu gust. Picioarele îi sînt prea scurte, nasul prea mare iar părul prea rar.

— Îi faci curte secretarei mele? întreabă el cu o voce prevestitoare de furtună.

— Cîtuși de puțin. Încercam să vedem care dintre noi e mai spiritual.

Mă așez pe fotoliul clienților și îl privesc cu un aer care ar putea trece drept politicos.

— Mi s-a părut că e furioasă.

Se instalează în fotoliul său uriaș și ia un o poză măreață.

— Nu are nici o seară liberă în următoarele trei săptămîni, zic eu, și nu pot aștepta atît timp.

— În locul tău, Marlowe, aș fi mai atent. Las-o baltă! E un teritoriu interzis. Nu exiști în ochii ei. E o femeie minunată și în plus e un creier.

— Cum? Știe să bată și la mașină și să și stenografieze?

— Ce? (Deodată se înroșește.) Nu mai fi obraznic, Marlowe. Fii atent. Nu sînt un oarecine și dacă vreau îți pot pricinui mari neplăceri. Acum însă te-ascult. Încearcă să fii scurt și precis.

— Ați dat telefon la Washington?

— Nu te interesează deloc telefoanele mele. Vreau să-mi dai raportul. Restul mă privește. Unde se află acum doamna King?

Întinde brațul și apucă un frumos creion bine ascuțit și un frumos caiet nou-nouț. Încep să cuvîntez.

— Vă propun o afacere. Îmi spuneți de ce vreți s-o regăsiți iar eu vă spun unde e.

— Ești în serviciul meu! urlă el. Nimic nu mă obligă să spun ceva. Tonul e ca și înainte măreț dar începe să aibă mai puțină siguranță.

— Sînt în serviciul dumneavoastră dacă vreau eu, domnule Umney. Nu m-am atins de cecurile dumneavoastră și n-am încheiat nici un acord.

— Ai acceptat misiunea care ți s-a încredințat și ai luat un aconto.

— Domnișoara Vermilyea mi-a dat un cec de două sute cincizeci drept aconto și un altul de două sute pentru cheltuieli. Nu le-am dus la bancă. Iată-le.

Scot cecurile din portofel și i le pun în față.

— Păstrați-le atîta vreme cît nu sînteți hotărît dacă aveți nevoie de un anchetator sau de o marionetă. Cît despre mine, mă întreb dacă nu cumva nu e vorba de o misiune, ci de o poveste murdară din care nu cunosc nici măcar primul cuvînt.

Își pleacă ochii pe cecuri cu un aer încurcat.

— Dar ai făcut cheltuieli... zice el încet.

— N-are importanță, domnule Umney. Aveam niște bani puși deoparte. Și, pe deasupra, mi-am acordat și o mică vacanță.

— Ești încăpățînat, Marlowe.

— Tot ce se poate. Așa și trebuie în meseria mea. Altfel aș fi la pămînt. V-am spus că femeia asta e șantajată. Prietenii dumneavoastră de la Washington trebuie să știe de ce. Dacă ar fi o aventurieră, n-aș zice nimic. Dar și asta ar trebui să știu. Mai ales că mi-a mai făcut și o propunere cu mult mai interesantă decît mi-ați făcut dumneavoastră.

— Treci în tabăra adversă pentru bani? se repede el la mine arțăgos. E incorect!

Ia o țigară dintr-o cutie și o aprinde cu o brichetă pîntecoasă asortată la toată garnitura biroului.

— Nu-mi place cum acționezi, mormăie el. Ieri nu știam nici eu mai multe decît dumneata. Îmi spuneam că un birou de avocați onorabili din Washington nu mi-ar cere pentru nimic în lume ceva care ar fi contrar regulilor profesiei.

Se ridică, merge la fereastra largă și trage jaluzelele astfel încît în birou se face întuneric. Rămîne cîteva clipe în picioare în fața ferestrei și privește trăgînd din țigară, apoi își reia locul în spatele biroului.

— În dimineața asta, continuă el încruntînd din sprîncene, le-am vorbit corespondenților mei de la Washington. Mi s-a spus că femeia respectivă e secretara particulară a unui personaj important al cărui nume nu mi s-a dezvăluit și că a dispărut luînd cu ea documente secrete și compromițătoare care se aflau în arhivele secrete ale patronului ei. Documente care pot să-i pricinuiască mari necazuri dacă sînt făcute publice. Alte amănunte nu mi s-au mai dat. Poate că omul a înșelat fiscul. În zilele noastre poți să te aștepți la orice.

— A luat hîrtiile alea ca să-l șantajeze? Umney aprobă.

— E limpede că despre asta e vorba. Altfel n-ar prezenta nici un interes pentru ea. Clientul — să-i spunem M.A. — nu și-a dat seama de dispariția secretarei sale decît atunci cînd aceasta a trecut într-un alt stat. În clipa aceea, a căutat printre hîrtiile lui și-a înțeles că unele dintre ele lipsesc. N-a ținut să anunțe poliția. După părerea sa, femeia o să caute adăpost cît mai departe posibil, după care o să intre în legătură cu el ca să facă tîrgul cu hîrtiile. De aceea vrea să-i dea de urmă fără ca ea să-și dea seama și s-o prindă la înghesuială mai înainte ca respectiva să poată să se adreseze vreunui stricat de avocat dintre aceia care, îmi

pare rău că trebuie s-o spun, avem destui, și să se pună în siguranță de orice urmări. Acum îmi spui că e șantajată. Sub ce pretext?

— Dacă povestea dumneavoastră stă în picioare, putem presupune că șantajistul are mijloace ca să-i pună bețe în roate. Poate că știe destule despre ea ca să stringă șurubul fără mult scandal.

— Dacă povestea mea stă în picioare? strigă el. Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că are tot soiul de găuri — o adevărată strecurătoare! Domnule Umney, vi s-a împuiat capul cu minciuni. Cînd ai documente confidențiale precum acelea despre care vorbeați nu le ții la îndemîna unei secretare. Și, dacă respectivul nu și-a dat seama de dispariția lor decît după plecarea ei, cum de a știut ce tren o să ia? Un alt lucru: ea a luat un bilet pentru California dar putea să coboare oriunde. Ar fi trebuit deci să fie urmărită în tren și atunci ce nevoie ar mai fi fost de mine? Încă un lucru: un astfel de caz ar fi trebuit încredințat unei mari agenții, avînd filiale pe întreg teritoriul. E o prostie să riști totul pe puterile unui singur om. Ieri am pierdut-o și asta s-ar fi putut întîmpla încă o dată. Ca să asiguri un filaj normal într-un oraș fie el și nu prea mare trebuie cel puțin șase oameni. Într-un mare oraș trebuie doisprezece. Un detectiv are nevoie să mănînce, să doarmă, să schimbe o cămașă. Dacă folosești o mașină, trebuie să aibă un înlocuitor în timp ce el caută un loc de parcare. Marile magazine și hotelurile au cîteodată și șase ieșiri. Or, femeia asta se mulțumește să tîndălească timp de trei ore în șir la Union Station, în văzul întregii lumi. Iar prietenii dumneavoastră din Washington se mulțumesc să vă trimită o fotografie, după ce v-au dat un telefon, după care se așază din nou liniștiți în fața televizoarelor.

— Bine gîndit, zice Umney. Mai ai ceva să-mi spui?

Are un aer cît se poate de detașat.

— Aproape că am terminat. Dar de ce și-a schimbat numele dacă nu se aștepta să fie urmărită? Și dacă se aștepta, de ce a luat lucrurile atît de ușor? V-am mai spus că mai sînt doi inși amestecați în această istorie. Unul e detectiv particular, un oarecare Goble, care vine din Kansas City. Era ieri în Esmeralda și părea să cunoască la fix, toate coordonatele. Cine l-a informat? Iar eu a trebuit să ung șoferul de taxi și numai datorită stației lui de radio am aflat unde o să tragă fata. Atunci, dați-mi voie să vă întreb: ce caut eu în treaba asta?

— Mai vorbim noi, zice Umney pe un ton sec. Cine e celălalt personaj care se mai interesează de povestea asta?

— E un pește cu numele de Mitchell și care locuiește la Esmeralda. A făcut cunoștință cu femeia în tren și i-a reținut o cameră. Sînt ca degetele de la o mînă: cu toate astea, ea nu poate să-l sufere. După părerea mea, el știe cine e femeia, de unde vine, ce a făcut acolo și de ce încearcă să se ascundă sub un alt nume. Am auzit destule ca să fiu sigur de asta, dar nu prea multe totuși ca să cunosc în amănunțime povestea.

Umney ia cuvîntul la rîndul lui pe un ton înverșunat.

— E de la sine înțeles că femeia era supravegheată în tren. Ai impresia că ai de-a face cu niște imbecili? Intervenția dumitale ne-a dat voie ca să-i aflăm eventualii complici. Știndu-ți reputația, dacă pot să mă exprim în așa fel, mi-am zis că o să te arăți destul de mult ca femeia să-și dea seama că e filată. Ai auzit fără îndoială despre urmărirea fără fereală?

— Bineînțeles. Te lași reperat de respectiv în mod deliberat, ceea ce lui îi permite să-și facă pierdută urma, în timp ce un alt detectiv reia urmărirea pe cînd respectivul se crede în siguranță.

— Exact asta ai făcut dumneata, zice el cu un surîs disprețuitor. Dar nu mi-ai spus încă unde se află femeia.

N-am nici un chef să-i spun, dar cum să fac? La urma urmei, am acceptat să intru în joc.

Întind brațul și iau cecul de 250 de dolari.

— Asta îmi acoperă cheltuielile și onorariul. Femeia se află la hotelul „Casa del Poniente" din Esmeralda, sub numele de Betty Mayfield. E plină de bani. Bineînțeles, cealaltă rețea de informații v-a pus deja la curent.

Mă ridic în picioare.

— Mulțumesc pentru plimbare, domnule Umney!

Ies și închid ușa în urma mea. Domnișoara Vermilyea ridică ochii de pe o revistă ilustrată. Sub biroul ei se aude un ușor clinchet metalic abia perceptibil.

— Îmi pare rău că am fost nepoliticos, îi zic. N-am dormit destul azi noapte.

— Să nu mai vorbim. Cine știe? Cu timpul poate că am să te găsesc fermecător. Nu arăți rău, dacă nu ții prea mult la distincție.

— Mulțumesc! zic eu și mă îndrept spre ușă.

N-aș zice că e decepționată dar în același timp nu mi se mai pare la fel de inaccesibilă ca un pachet de acțiuni de la General Motors.

Mă întorc.

— În seara asta n-o să plouă, dacă nu mă înșel? Cred că avem ce discuta în timp ce bem un pahar într-o seară cînd nu plouă. Într-o seară cînd nu ai nimic de făcut.

Îmi aruncă o privire amuzată.

— Unde?

— Unde vrei?

— Vrei să trec să te iau?

— Ar fi drăguț din partea ta. Cadillacul mi-ar ridica prestigiul în cartier.

— Nu la asta mă gîndeam...

— Nici eu.

— Să zicem pe la ora 18,30? O să fiu foarte grijulie cu ciorapii mei de naylon.

— Nu sperăm mai mult de la tine.

Privirile noastre se încrucișează. Ies pe ușă în viteză.

Capitolul 12

La ora șase și jumătate Cadillac-ul se oprește în fața ușii mari. Apăs pe butonul de deschidere și ies pe palier ca s-o primesc pe domnișoara Vermilyea. N-are nimic pe cap și poartă un manto de culoare roz, al cărui guler l-a ridicat spre părul ei platinat. Se oprește în

mijlocul salonului, aruncă o privire distrată în jur, își scoate mantoul cu o mișcare ușoară și îl aruncă pe pat.

— Nu credeam că ai să vii.

— Nu, bineînțeles că nu. Ești un mare timid. Știai foarte bine că o să vin. Vreau scotch și sifon, dacă ai.

— Am.

Aduc pahare și mă așez alături de ea, nu totuși prea aproape pentru ca asta să însemne ceva. Ciocnim.

— Vrei să mîncăm la Romanovi?

— Și după aia?

— Unde locuiești?

— În cartierul de vest, într-o vilă aflată pe o străduță liniștită. Din întîmplare casa îmi aparține. Am întrebat: și după?

— Asta depinde de tine.

— Iar eu care credeam că ești un dur. Vrei să spui că nu-i nevoie să plătesc eu masa?

— Gluma asta merită o palmă.

Deodată, izbucnește în rîs și mă privește pe deasupra paharului ei.

— Mă socotesc ca pălmuită. Nu ne înțelegem prea bine noi doi. Nu crezi că Romanovii pot să mai aștepte?

— Am putea încerca Cartierul de vest al Los Angeles-ului mai întîi.

— De ce nu aici?

— Dacă ți-aș spune de ce aș pleca trîntind ușa. Am avut un vis frumos aici, acum vreun an și ceva. Au mai rămas cîteva vestigii. Îmi place să las lucrurile așa cum sînt.

E în picioare într-o clipită și își ia mantoul. Reușesc s-o ajut să se îmbrace.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te previn, îi zic eu.

Se întoarce pe călcîie.

— Îți pare rău că ai avut un vis și că i-ai păstrat amintirea? Și eu la rîndul meu am avut visuri dar le-am uitat pe toate, nu am curajul să fac altfel.

— Nu e chiar așa. Am cunoscut o femeie, o femeie bogată. A vrut să mă ia de bărbat. N-ar fi ținut povestea. Nu mai am nici o șansă s-o mai revăd vreodată. Dar nu pot s-o uit.

— Vino, zice ea duios. Să-ți lăsăm amintirile aici.

N-o mai ating atunci cînd coborîm scara, în drum spre mașina ei. Conduce la perfecție. Iar cînd o femeie știe să conducă, mai poți să-i reprosezi ceva?

Capitolul 13

Vila se află pe o străduță liniștită care șerpuiește între San Vincente și Sunset Boulevard. E foarte retrasă. O alee lungă duce la intrare, care se află în spatele casei. Domnișoara Vermilyea deschide ușa, aprinde luminile în toate camerele și dispare fără să mai spună nimic. Salonul e mobilat cu piese disparate în mod agreabil și dă o impresie de confort. Aștept în picioare pe stăpîna casei care vine aducînd două pahare mari. Și-a dat jos mantoul.

— Bineînțeles că ai fost măritată?

— Da, dar n-am avut noroc. Vila și ceva bani e tot ce mi-a rămas. Soțul meu era un băiat drăguț. A murit într-un accident de aviație — era pilot. Se întîmplă în fiecare zi. Cunosc un loc între Los Angeles și San Diego plin de fete măritate cu piloți — pe cînd trăiau.

Beau doar o înghițitură și îmi pun paharul jos.

Pe urmă, i-l iau și pe-al ei și-i pun alături de-al meu.

— Ți-aduci aminte că ieri dimineață mi-ai spus să nu mă mai uit la picioarele tale?

— Cred că da...

— Ei bine, încearcă s-o faci!

O prind în brațe și ea se lasă fără să zică un cuvînt. O ridic, o duc în dormitorul pe care îl descopăr nici eu nu știu cum și o așez pe pat. Îi ridic fusta mai sus de naylonul care îi acoperă picioarele ei magnifice. Deodată, își ridică brațele și îmi trage capul spre pieptul ei.

— Brută! Nu poți să stingi lumina?

Mă duc la ușă și o sting. O lumină difuză vine de la intrare. Cînd mă ridic, e în picioare lîngă pat, la fel de goală ca Venus ieșind din valuri. Rămîne așa — nici jenată nici provocatoare.

— Bravo! zic eu. În timpul tinereții mele, îți trebuia răbdare, nu glumă ca să dezbraci o femeie. În ziua de azi ea e deja în pat în timp ce bărbatul se mai căznește să-și descheie primul nasture de la cămașă.

— Atunci ce mai aștepți ca să-l deschei?

Aruncă deoparte cuvertura și se întinde în pat. O frumoasă femeie goală, căreia nu-i e cîtuși de puțin rușine că e așa.

— Ai ce să le reprosezi picioarelor mele?

Nu-i răspund.

— Ieri dimineață, zice ea cu un aer visător, ți-am spus că ai ceva care îmi place: nu te dai la femei și că ai și ceva care nu-mi place. Știi ce anume?

— Nu.

— Că nu mi-ai cerut să fac asta ieri.

— Recunoaște că nu erai prea încurajantă.

— Parcă ești detectiv, nu-i așa? Iar acum, stinge lumina de la intrare.

Pe urmă, în întuneric, murmură: Dragul meu, dragul meu... cu acea voce deosebită pe care o au femeile numai în acele clipe. Apoi se așterne o pace dulce.

— Tot mai ești mulțumit de picioarele mele? mă întreabă ea pe un ton languros.

— Ce bărbat n-ar fi? I-ar bîntui visurile pentru vecie, chiar dacă ar face dragoste cu tine tot timpul.

— Bruto... Vino mai aproape.

Își pune capul pe umărul meu; acum sîntem foarte aproape unul de altul.

— Nu te iubesc, zice ea.

— Pentru ce m-ai iubi? Dar să nu fim cinici... Sînt clipe sublime — chiar dacă nu sînt decît clipe.

O simt toată lîngă mine. Brațele ei mă înlănțuie.

Din nou, în beznă, acel strigăt înăbușit și din nou acea pace dulce.

— Te urăsc, zice ea unindu-și buzele cu ale mele. Perfecțiunea nu se întîmplă de două ori niciodată iar pentru noi a venit prea devreme. N-am să te mai văd niciodată, nu vreau să te mai văd. Trebuie să fie pentru totdeauna sau deloc.

— Şi o mai făceai pe libertina care ştie totul!

— Şi tu ai făcut-o pe libertinul. Şi am greşit amîndoi. Dealtfel, asta nu mai are importanţă. Strînge-mă în braţe.

Deodată, sare din pat, aproape fără zgomot şi aproape fără să-mi dau seama.

Puţin mai tîrziu lumina se aprinde la intrare şi ea apare în prag îmbrăcată într-o rochie de casă.

— Adio, zice ea cu linişte. Am chemat un taxi. O să-l aştepţi afară. Nu ne mai vedem niciodată.

— Şi Umney?

— O biată larvă înfricoşată. Are nevoie de cineva care să-i dea încrederea în sine însuşi, să-l facă să se creadă puternic şi îndrăzneţ. Îi fac acest serviciu. Trupul unei femei n-are nimic sfînt — bineînţeles, cu condiţia ca ea să se fi înşelat deja în dragoste.

Dispare. Mă ridic, mă dau jos din pat, mă îmbrac şi ciulesc urechea mai înainte ca să ies din cameră. Nu se aude nimic. O strig, dar nu-mi răspunde nimeni. Ajung în stradă în acelaşi timp cu taxiul. Întorc capul: casa e scufundată în întuneric.

E părăsită, n-a fost decît un vis. În afară de faptul că s-a dat de-acolo un telefon pentru un taxi. Atît.

Capitolul 14

La ieşirea din Los Angeles o iau pe autostrada care înconjoară oraşul Oceanside. Am tot timpul să mă gîndesc.

De la San Onofre la Oceanside sînt treizeci de kilometri de autostradă cu şase benzi de circulaţie. Din loc în loc se zăresc carcasele maşinilor accidentate care au fost abandonate de-a lungul rambleului şi ruginesc în aşteptarea clipei cînd vor fi luate de-aici. Mă gîndesc deci la motivele care mă determină să mă întorc la Esmeralda. Cazul e ciasat: în orice caz, nu mă mai priveşte. În general, clientul unui detectiv particular cere maximum de informaţii pentru cît mai puţini bani. Le poţi procura sau nu: asta ţine de şansă. Dar, cîteodată, se întîmplă ca, în afară de ceea ce cauţi, să dai peste o serie de lucruri care nu au de-a face cu cazul — ca povestea cu cadavrul de pe balcon, care dispare tocmai cînd vrei să arunci o privire asupra lui. Bunul simţ îţi dictează să te întorci acasă şi să nu te mai gîndeşti la asta, mai ales că nu-ţi aduce nici un cîştig. Dar bunul simţ vorbeşte întotdeauna cu întîrziere. Bunul simţ e tipul care îţi spune că ai fi făcut foarte bine să faci revizia frînelor săptămîna trecută, mai înainte de a-ţi cicni maşina săptămîna asta. Bunul simţ e mijlocaşul care, luni dimineaţa, ar fi cîştigat meciul dacă ar fi făcut parte din echipă. Numai că, iată, nu e şi stă pe gradene cu o sticlă în buzunarul de la spate. Bunul simţ e micul bonom în haine gri care nu face niciodată vreo greşeală la socoteli; numai că — iată — întotdeauna socoteşte banii altcuiva.

Cînd ajung la răscruce, cobor în canion la „Rancho Descansado". Jack şi cu Lucille sînt la locul lor obişnuit. Îmi las din mînă valiza şi îmi pun coatele pe tejghea.

— A fost destul cît v-am lăsat?

— Da, mulţumesc, răspunde Jack. Îmi vine să cred că vreţi să luaţi aceeaşi cameră?

— Dacă se poate!

— De ce ne-aţi ascuns că sînteţi detectiv?

— Ce întrebare! Un detectiv nu mărturiseşte asta niciodată. Nu te uiţi la televizor?

— Cînd am o clipă de răgaz. Dar nu prea am.

— La televizor recunoşti întotdeauna un detectiv: nu-şi scoate niciodată pălăria. Ce ştii despre Larry Mitchell?

— Nimic, zice Jack înţepat. Ştiu doar că e un amic al domnului Brandon. Domnul Brandon e proprietarul hotelului.

— L-aţi găsit pe Joe Harms? mă întreabă cu veselie Lucille.

— Da, mulţumesc.

— Aţi reuşit să...

— Hm...

— Gura, micuţo! i-o retează Jack.

Îmi face un semn cu ochiul şi împinge spre mine cheia camerei mele.

— Viaţa nu-i prea veselă pentru Lucille, domnule Marlowe. Nu mă are decît pe mine, centrala telefonică şi un inel cu un miç diamant, atît de mic încît mi-a fost ruşine cînd i l-am dat. Dar ce vreţi? Cînd iubeşti, vrei ca asta să se vadă la degetul iubitei tale.

Lucille îşi ridică mîna stîngă şi face să scînteieze pietricica.

— O detest! declară ea. O detest aşa cum detest soarele, vara, stelele şi clarul de lună. Iată cum o disprefuiesc.

Îmi iau cheia, îmi înşfac valiza şi îi las singuri. Încă puţin şi aş fi devenit îndrăgostit de mine însumi. Poate că aş fi ajuns să-mi ofer şi un inel cu un mic diamant fără nici o pretenţie...

Capitolul 15

Telefonistul de la „Casa del Poniente" sună zadarnic la camera 1224 aşa că mă prezint la recepţie. Un funcţionar se pregăteşte să trieze corespondenţa.

— Domnişoara Mayfield a tras la dumneavoastră?

Înainte de a-mi răspunde pune o scrisoare într-un compartiment.

— Da, domnule. Pe cine trebuie să anunţ?

— Îi ştiu numărul camerei. Nu răspunde. Aţi văzut-o azi?

Are bunăvoinţa să se ocupe puţin de mine, dar, se pare că nu-l impresionez cîtuşi de puţin.

— Cred că nu.

Aruncă o privire pe deasupra umărului.

— Cheia nu e aici. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

— Sînt puţin cam neliniştit. Ieri seara nu se simţea prea bine. Poate că e în suferinţă, şi nu poate să răspundă la telefon. E o prietenă de-a mea. Numele meu e Marlowe.

Mă cercetează cu atenţie, dispare în spatele paravanului şi începe să vorbească cu cineva. Se întoarce peste cîtva timp zîmbind.

— Nu cred că domnişoara Mayfield e bolnavă, domnule Marlowe. A cerut în cameră un mic dejun bogat şi o masă de prînz. A primit mai multe telefoane.

— Mulţumesc din suflet. Vreţi să-i spuneţi că am căutat-o şi că o să mai trec?

— Poate că e în parc sau pe plajă. E foarte frumos pe plaja noastră care e bine adăpostită.

Aruncă o privire pe ceasul care se află în spatele lui.

— Dacă e acolo n-o să întîrzie să se întoarcă. Începe să fie frig.

În holul separat de recepţie de trei trepte şi o boltă oameni aşezaţi în fotolii nu fac nimic altceva decît să aştepte să se petreacă vreun lucru deosebit. Aparţin faunei obişnuite a hotelurilor: bogaţi leneşi, cei mai mulţi în vîrstă, a căror unică ocupaţie e să fie atenţi la venirile şi plecările clienţilor. Două bătrîne cu permanente în fiăcări se războiesc cu un gigantic joc de răbdare aşezat pe o masă specială, ea însăşi de proporţii uriaşe. Mai încolo, două femei şi doi bărbaţi sînt angajaţi într-o partidă de canasta. Una dintre femei arborează destule pietre preţioase ca să poţi pava întregul pustiu Sahara. Amîndouă fumează cu ţigarete lungi. Însoţitorii lor au aerul obosit, probabil din pricină că au avut de semnat prea multe cecuri. Puţin mai încolo o pereche de tineri se ţin de mînă în faţa geamului.

Ies în grădină trecînd pe la bar şi o iau pe cărarea care şerpuieşte pînă în vîrful falezei. Plaja şi micile stînci care o înconjoară sînt la o sută de metri. Se ajunge acolo pe nişte trepte tăiate chiar în faleză. Pe nisip sînt întinşi oameni în costume de baie, alţii stau pe cearşafuri. Copii se bat şi ţipă. Betty Mayfield nu e aici.

Mă întorc la hotel şi mă aşez în hol.

După ce-mi termin de fumat ţigara, cumpăr un ziar, îl ciresc şi îl arunc. Mă ridic şi încep să mă plimb de colo colo prin faţa recepţiei. Mesajul meu se mai află încă în compartimentul cu numărul 1224. Îi cer telefonistului să-l sune pe domnul Mitchell — nici un răspuns.

— Mi s-a spus că doriţi să-mi vorbiţi, domnule Marlowe? zice deodată o voce de femeie în spatele meu. Dumneavoastră sînteţi domnul Marlowe?

Recepţionerul ascultă cu atenţie la cîţiva paşi de noi.

— Domnişoara Mayfield?

— Eu sînt.

— Maşina mea e în faţa hotelului. Aţi avea timp să vizitaţi proprietatea?

Se uită la ceas.

— Cred că da, zice ea cu un glas şovăitor. După aceea o să trebuiască să mă schimb în viteză... mă rog, haidem.

— Pe aici, domnişoară.

Mă urmează. Străbatem holul unde încep să mă simt la fel de bine ca la mine acasă. Betty aruncă o privire exasperată celor două bătrîne adîncite în jocul lor de răbdare.

— Urăsc hotelurile, zice ea. Poţi să revii peste cincisprezece ani şi ai să găseşti aceiaşi oameni, aşezaţi în aceleaşi fotolii.

— Da, domnişoară. Cunoşti cumva pe un oarecare Clyde Umney?

Face semn că nu.

— Ar trebui să-l cunosc?

— Dar pe Helen Vermilyea? Sau pe Ross Goble?

Dă din nou din cap.

— Vrei să bei ceva?

— Mulţumesc, nu acum.

Ieşim din bar şi mergem pe alee pînă în dreptul unde mi-am lăsat maşina. Ieşim din parking în marşarier şi o iau pe strada Grand Street, în direcţia colinelor. Îşi pune ochelarii negri cu montură în paiete.

— Am găsit cecurile, spune ea. Ce ciudat detectiv eşti!

Scot din buzunar flaconul de somnifere şi i-l întind.

— Ieri seară nu eram prea sigur, îi spun eu. Le-am numărat, dar nu ştiam cîte sînt în mod normal. Mi-ai spus că ai luat două dar ai fi putut să înghiţi un pumn.

Ia flaconul şi îl vîră în buzunarul de la vestă.

— Cam băusem: alcoolul şi cu barbituricele dau un amestec oribil. Am fost făcută k.o.

— Nu eram sigur.

— Cine sînt oamenii despre care mi-ai vorbit?

— Clyde Umney e avocatul care m-a angajat să te urmăresc, la cererea unui birou de avocaţi din Washington. Helen Vermilyea e secretara lui. Ross Goble e detectiv particular la Kansas City. Pretinde că se interesează de Mitchell.

Îi spun cam cum arată Goble. Pare cuprinsă de uimire.

— De Mitchell? De ce?

Sînt obligat să opresc la o intersecţie din pricina unei amărîte de maşini care întoarce la stînga cu opt kilometri la oră.

— Ce vrea de la Larry Mitchell? zice ea pe un ton amar. Oamenii nu pot fi lăsaţi în pace?

— Continuă să-mi pui întrebări la care nu pot să răspund. Numai ca să te dezbari de un complex de inferioritate. Ţi-am mai spus că sînt şomer. Te poţi întreba ce caut aici. E foarte simplu: mi-ar face plăcere să reiau legătura cu cei cinci mii de dolari în cecuri.

— Ia-o la stînga la primul colţ. O să urcăm pe colină. E o privelişte superbă de sus.

— Chiar că-mi pasă de asta!

— E un colţ liniştit.

Ia o ţigară dintr-un pachet aşezat pe tabloul de bord şi o aprinde.

— E a doua în două zile, remarc eu. E prea mult! Ţi-am numărat ţigările ieri seară şi chibriturile, scotocind prin poşeta ta. Devin un scotocitor atunci cînd sînt luat în bărci. Mai ales atunci cînd clientul meu preferă să sfoară în timp ce eu mă descurc singur.

Întoarce capul şi mă priveşte lung.

— Sînt sigură că e din pricina alcoolului. Am băut cam mult.

— Totuşi erai în plină formă la „Rancho Descansado". Nu-mi cereai decît să te scap de un cadavru. Dar ce decepţie! Nici urmă de el.

Mă priveşte în continuare, dar eu stau cu ochii aţintiţi înainte. După stop o iau la stînga pe o străduţă care se înfundă şi pe care au mai rămas liniile vechi de tramvai.

— Cine a tras cu pistolul şi de ce?

Îşi strînge tîmplele între mîini.

— Cred că eu... trebuie să fi fost nebună. Unde e?

— Pistolul? La loc sigur. În cazul în care

n-ai visat, sînt gata să-l repun în circulație.

Urcăm în viteza a treia. Mă privește cu interes, după care aruncă o privire la banchetele îmbrăcate în piele de culoare crem și la ceasurile de pe bord.

— Cum poți să-ți permiți să ai o mașină atît de luxoasă? Doar nu cîștigi prea mult.

— Astăzi orice mașină costă scump, chiar și cea mai prăpădită. Am citit undeva, nu mai știu unde, că un detectiv trebuie să umble într-o mașină care să poată trece neobservată peste tot, cît mai obișnuită cu putință, ca să nu se facă remarcat. Cel care a scris asta n-a venit cu siguranță niciodată la Los Angeles. La noi, ca să te faci remarcat trebuie să circuli într-un Mercedes Benz roz bonbon cu acoperiș cu terase și cu trei fete drăguțe care să se bronzeze pe el.

Rîde. Eu continui să adîncesc problema:

— În plus, e și publicitatea la mijloc. Poate că am visat să ajung la Rio. Acolo aș fi putut s-o revînd mai scump decît am cumpărat-o nouă.

Suspină.

— Nu-ți bate joc de mine. Azi n-am chef de rîs.

— Ți-ai revăzut amicul?

— Pe Larry?

— Mai ai și pe alții?

— Credeam că te referi la Clărk Brandon, cu toate că de-abia îl cunosc. Larry era mai curînd beat aseară. Nu l-am mai văzut. Poate că doarme după beție.

Pe culme se află vechi case spaniole; pe celălalt versant se ridică vile ultramoderne. Mai departe, drumul o ia la dreapta și e pavat de curînd, și se sfîrșește într-un rond. La dreapta și la stînga lui stau față în față două vile. Sînt construite aproape numai din cărămizi de sticlă iar fațadele lor, orientate spre mare, au geamuri uriașe. Priveliștea e extraordinară. O contemplu cîteva clipe, ajung la capătul drumului și opresc motorul. Ne aflăm la o înălțime de vreo trei sute cincizeci de metri; orașul se întinde la picioarele noastre, ca și cum am avea o fotografie a lui luată din avion.

— Poate că e bolnav. Sau a plecat. Sau e mort.

— Ți-am spus...

Începe să tremure. Îi iau chiștocul din gură, îl arunc în scrumieră, ridic geamul și o iau pe după umeri. Rămîne nemișcată, cuminte, însă tremură în continuare.

— E bine cu tine, zice ea. Numai nu mă lua prea repede.

— Am o sticlă în despărțitura pentru mănuși. Vrei să bei un strop?

— Da.

Scot sticla, reușesc să smulg capsula cu o singură mînă și cu toți dinții, pun sticla între picioare și deșurubez dopul. Îi apropii sticla de buze și ea soarbe o înghițitură. E apucată de un tremur. Pun dopul și vîr sticla la loc.

— Nu-mi place să beau cu sticla, zice ea.

— Sigur, nu-i frumos. Dar nu vreau să te-mbăt. Îmi fac griji pentru tine. Dorești să te ajut?

Rămîne cîteva clipe tăcută și pînă la urmă zice cu o voce calmă:

— La ce să mă ajuți? Poți să iei cecurile înapoi, sînt doar ale tale.

— Nu se aruncă cinci mii așa pe fereastră. Nu ține. De aceea m-am întors din Los Angeles. Și m-am întors la timp. Fiindcă unui tip ca mine nu i se poate oferi o jumătate de milion de dolari, doar pentru ochii lui frumoși, o călătorie la Rio și o locuință cu tot confortul. Nimeni n-o să facă un asemenea lucru sub pretextul că pare-se se află un cadavru pe balcon pe care să am bunătatea să-l arunc în ocean. Vrei să-mi spui ce trebuie să fac? Să te țin de mînă în timp ce visezi frumos?

Se îndepărtează de mine și se strînge în celălalt capăt al banchetei.

— Bine, te-am mințit. Te-am mințit mereu.

Îi arunc o privire în oglinda retrovizoare. O mașinuță neagră tocmai s-a oprit pe drum, în spatele nostru. Nu se poate zări cine e înăuntru. Aproape imediat, o ia din loc, întoarce și dispare. Fără îndoială că e vorba de careva care a rătăcit drumul.

— În timp ce eu transpiram ca să urc scara de incendiu, tu luai narcotice ca s-o faci pe somnoroasa, după care ai adormit de-a-devăratelea. Bine! După aia dau o raită pe balcon. Nici urmă de cadavru. Nici o urmă de sînge!

— Ți-am mai spus că sînt o mincinoasă!

— Dar nu mi-ai spus din ce pricină anume. Să fim serioși! Să presupunem că e un cadavru pe balconul tău. Ce vrei să fac cu el? Să-l iau în circă și să-l cobor pe scara de incendiu și să-l car cu mașina în fundul pădurii unde să-l îngrop? Trebuie totuși să-l ții pe oameni la curent cînd îi faci să se plimbe printre cadavre.

— Ai luat banii. M-ai făcut să cad în capcană.

— Pentru că vroiam să aflu care dintre noi doi e țicnit.

— Acum ești mulțumit dacă ai aflat?

— Nu știu nimic, nici măcar cine ești.

Se înfurie.

— Îți repet, mi-am pierdut capul. Grijile, frica, alcoolul, somniferul — lasă-mă domnule în pace! Am să-ți dau banii înapoi. Ce mai vrei?

— Și ce trebuie să fac în schimb?

— Doar să-i iei.

Începe să vorbească tremurînd de mînie.

— ...asta e. Și șterge-o! Cît mai departe posibil.

— Am impresia că ai nevoie de un avocat bun.

— E o antinomie, zice ea batjocoritoare. Dacă ar fi bun, n-ar fi avocat.

— Da, ai plătit ca să afli asta, nu-i așa? Nu te îngrijora: într-o bună zi am să aflu cheia enigmei, de la tine sau de la altcineva. Ești într-o încurcătură. Lăsînd cazul Mitchell deoparte — dacă e un caz Mitchell — ai destule necazuri ca să ai nevoie de un avocat.

Mă opresc din vorbă ca s-o privesc mai bine. A început să se însereze; jos, oceanul a căpătat un albastru violet. Un stol de pescărușI zboară spre sud.

— Zi așa, o faci pe misitul pentru un avocat necinstit, zice ea pe un ton jignitor și ia o altă țigară.

— Nu cred că e necinstit cu adevărat — își dă numai aere. Dar nu asta-i problema. Problema e cea a imunității. Un detectiv particular, chiar și cu o autorizație, nu se bucură de

această imunitate. Un avocat da, în măsura în care se servește de ea ca să apere interesele clientului. Dacă avocatul angajează un detectiv în folosul clientului său, atunci imunitatea se extinde și asupra detectivului

— N-am nevoie de imunitatea ta. Mai ales că acel avocat te-a angajat ca să mă spionezi.

— Foarte bine, Betty, nu pot să-ți fiu de nici un folos. Să nu mai vorbim.

— Du-mă înapoi la hotel.

Cobor din mașină și strivesc sub călcîi chiștocul.

— Nu trebuie să faci niciodată asta în California. Nici măcar în acest anotimp.

Dau drumul la motor și o pornesc în marșarier. După aceea întorc și merg pînă la intersecție. O mașinuță e oprită ceva mai sus. Nu e aprinsă nici o lumină înăuntru. Poate că nu e nimeni în ea.

Iau virajul pe două roți și aprind farurile. Luminile mătură mașinuța în timp ce întorc. Individul care e la volan își trage pălăria pe ochi — totuși nu destul de repede că să ascundă ochelarii, chipul brăzdat ca al lunii și urechile ca de varză ale domnului Ross Goble din Kansas City.

Ajuns la poalele colinei, o iau pe bulevardul care duce spre centrul orașului Esmeralda.

Nu zice nici o vorbă pe drumul pînă la hotel. Cînd opresc, se grăbește să coboare.

— Așteaptă-mă, mă duc să-ți aduc banii.

— Am fost urmăriți.

Rămîne nemișcată, cu capul întors pe jumătate.

— Cine e?

— De unde vrei să știu? Probabil că ne-a urmărit de la hotel. Prin urmare, o să se întoarcă aici. Nu-i cumva un polițist?

Se uită la mine ca înfemnită. Încet, înaintează un pas, apoi se aruncă asupra mea ca și cum ar vrea să mă zgîrie. Mă apucă gîfîind de brațe și începe să mă zguduie.

— Du-mă de aici, du-mă de aici, pentru numele lui dumnezeu. N-are importanță unde! Undeva unde n-o să mai fiu urmărită, amenințată. Mi-a jurat că o să mă urmărească pînă la capătul lumii, pînă în insula cea mai îndepărtată a Pacificului...

— ...pînă pe culmea celui mai înalt munte, pînă în inima deșertului cel mai arid, adaug eu. Cu siguranță că a găsit asta într-o carte de demult.

Lasă brațele să-i atîrne moi pe lîngă corp.

— N-am să te duc nicăieri. Nu știu ce vrei să faci, dar eu te sfătuiesc să nu te miști de-aici și să încasezi mai departe.

Urc din nou în mașină. Cînd mă întorc s-o privesc, deja a străbătut o jumătate din drumul care duce la intrarea în hotel.

Capitolul 16

Dacă aș fi normal, m-aș duce să-mi iau valiza, m-aș întoarce la mine și aș uita că există pe lume o oarecare Betty Mayfield. Din moment ce ea a hotărît rolul, actul și piesa pe care vrea să le interpreteze, nu-mi mai rămîne altceva de făcut în viață decît poate să fiu agățat de poliție pentru vagabondaj pe drumurile publice.

Astea fiind zise, rămîn pe loc și aștept reîntoarcerea domnului Goble. Ne-a urmărit de la hotel, fără nici o îndoială.

Dar timpul trece și Goble nu mai vine. Îmi termin de fumat țigara o arunc și ies din parking în marșarier. În clipa în care vreau s-o iau spre centru, zăresc mașina lui Goble parcată pe cealaltă parte a străzii. Fără să mă opresc, o iau pe bulevard încetișor ca să nu mă piardă din vedere. La un kilometru și jumătate e un restaurant cu o firmă pe care scrie „Epicur". După ce parchez intru în local. La ora asta nu-i nimeni. Barmanul stă la taifas cu șeful de sală care nu și-a pus încă smochingul. E în spatele unui fel de pupitru înalt, pe care se află un registru unde sînt scrise mesele reținute. Registrul e deschis: sînt scrise mai multe nume, fără îndoială pentru o oră mai înaintată a serii. E încă devreme și n-am nici o problemă ca să obțin o masă.

Restaurantul, luminat deobicei cu luminări, e cufundat acum în penumbră. Dacă ar fi treizeci de clienți ai avea impresia că te înăbuși. Șeful de sală mă duce într-un colț și îmi aprinde o lumînare la masă. Îi comand un whisky dublu. Un chelner vine să-mi ia cel de-al doilea tacîm din față. Îi spun să-l lase fiindcă aștept un prieten. Încep să studiez meniul care e aproape la fel de mare ca și restaurantul. Dacă aș fi un om curios din fire aș avea nevoie de lanternă ca să-l ciresc. Bodega asta este cea mai prost luminată din cîte mi-a fost dat vreodată să întîlnesc. Dacă maică-mea ar sta alături de mine nu mi-aș da seama că e ea.

Mi se aduce whisky-ul. Reușesc să deslușesc forma paharului și mai îmi dau seama că este totuși ceva înăuntrul lui. Îl gust: nu-i rău. În aceeași clipă Goble se strecoară pe scaunul din fața mea. Din cîte îmi dau seama nu s-a schimbat cu nimic din ajun. Încep din nou să mă uit la meniu. Ar fi fost mai bine dacă l-ar fi imprimat în alfabetul Braille! Goble întinde brațul și-nșfacă din fața mea paharul cu apă.

— Merge cu micuța? întreabă el după ce bea.

— Nu prea. De ce?

— De ce te-ai dus pe colină?

— Vroiam s-o strîng puțin în brațe dar n-a vrut. Însă ce-ți pasă? Tu te interesezi în legătură cu un oarecare Mitchell dacă nu mă înșel!

— Ești nostim. „Un oarecare Mitchell!" Mi-ai zis că n-ai auzit niciodată vorbindu-se de el.

— De-atunci am auzit. L-am și văzut. Era beat mort. A fost dat afară dintr-un local.

— Ești nostim! repetă Goble pe un ton sarcastic. De unde știi că era el?

— Fiindcă am auzit cum i se spunea pe nume. Asta-i și mai nostim, nu-i așa?

Rîde batjocoritor.

— Ți-am spus să-ți vezi de treburile tale. Acum știu cine ești.

Îmi aprind o țigară și îi suflu fumul în nas.

— Ce-ai fi să mă cauți pe-afară?

— Domnul se crede un dur. Dar să știi că le-am venit de hac unora mai grozavi ca tine.

— Spune-mi doi măcar.

Se apleacă peste masă. Chelnerul apare lîngă noi chiar în clipa asta.

— Un whisky, îi comandă Goble. Şi să nu-l măsluieşti fiindcă mă pricep. Şi o sticlă cu apă minerală. Apa de robinet e infectă pe-aici.

Chelnerul îl priveşte fără să se mişte.

— Şi eu vreau acelaşi lucru, zic eu şi-i întind paharul.

— Ce e bun pe-aici de mîncare azi? întreabă Goble. Nu mă obosesc niciodată să citesc fleacurile astea.

Cu un gest dispreţuitor arată lista de bucate.

— Specialitatea casei, spune chelnerul pe un ton rece.

— Fie, zice Goble.

Chelnerul îmi aruncă o privire. Îi spun că iau şi eu acelaşi lucru şi se îndepărtează. Goble se apleacă din nou spre mine, după ce mai întîi aruncă o privire jur împrejur.

— N-ai noroc, amice! zice el avîntat. Ai ratat lovitura.

— Da? Care lovitură?

— Ai dat de belea, ţi-o zic eu. Te-ai înşelat în legătură cu ora fluxului, sau o chestie asemănătoare. Din pricina asta s-a înţepenit sub o stîncă.

— S-a înţepenit sub o stîncă?

Simt un junghi rece pe şira spinării. Cînd chelnerul ne aduce băutura îmi trebuie un mare efort de voinţă ca să nu-i smulg paharul din mînă.

Ia o înghiţitură de whisky, plescăie din limbă ca un cunoscător şi dă din cap.

— Am venit aici ca să cîştig bani. Aşa că n-am nici un interes să mă cert cu careva. Ca să cîştigi bani nu trebuie să cauţi nimănui ceartă. Se pot cîştiga bani fără să-ţi murdăreşti mîinile. Înţelegi.

— Pun pariu că asta nu ţi s-a întîmplat niciodată. Dar ce-i cu individul prins sub o stîncă?

Mă străduiesc din răsputeri să-mi păstrez calmul.

Se lasă pe spătarul scaunului. Încep să mă obişnuiesc cu semiîntunericul în care mă aflu. Îmi dau seama că e mulţumit.

— Te-am dus de nas, răspunde el. Habar n-am de nimeni înţepenit sub o stîncă. Totuşi se petrec lucruri ciudate pe-aici. Nu reuşesc să pun mîna pe Mitchell.

— Stă la hotel.

Mai trag un gît. Nu-i momentul să gîlgîi mai vijelios.

— Ştiu asta. Nu ştiu însă unde se află acum. La hotel nu l-a văzut nimeni. Mi-am spus că tu şi cu micuţa aveţi vreo idee...

— Micuţa e-o sonată, las-o în pace. Apoi nu se zice niciodată „L-a văzut nimeni".

— Nu te zbîrli! În ziua în care o să am chef să vorbesc corect n-o să cer lecţii de la un nenorocit ca tine.

Îşi întoarce capul şi zice cu voce stridentă:

— Chelner!

Mai multe persoane se uită la el cu dezgust. După un timp chelnerul binevoieşte să apară şi rămîne ţintuit în faţa lui Goble, afişînd la rîndul lui o figură dezgustată.

— Încă un rînd! îi porunceşte Goble.

— Nu-i nevoie să ţipaţi, zice chelnerul şi ia paharul.

— Vreau să fiu servit! urlă Goble în spatele lui. Apoi, către mine:

— Noi doi ne-am putea înţelege dacă ai avea mai multă judecată.

— Iar tu dacă ai şti cum să trăieşti, dacă ai avea cu cincisprezece centimetri mai mult, şi o altă moacă, şi un alt nume şi n-ai mai avea alura asta caraghioasă de avorton.

— Gura! zice el deodată. Vorbeşte-mi mai bine de Mitchell şi de fătuca pe care ai dus-o pe colină.

— L-a cunoscut pe Mitchell în tren. I-a făcut aceeaşi impresie pe care mi-o faci mie tu. Nu avea decît o dorinţă: să nu-l mai vadă.

Îmi pierd timpul. E la fel de insensibil ca stră-stră-străbunicul meu.

— Da?! zice el cu un aer măreţ. Mitchell a cunoscut-o în tren... Atunci cum se face că l-a părăsit pentru tine? E un adevărat noroc că te-ai aflat chiar atunci pe faţă!

Chelnerul ne aduce mîncarea.

— Doriţi cafea?

Îi spun că o să iau una mai tîrziu. Goble vrea şi el şi întreabă unde îi e whisky-ul. Chelnerul îi răspunde că e pe drum — judecînd după tonul lui o să cam zăbovească.

Goble gustă din mîncare.

— Dumnezeule! e bun! decide el. Cum localul e gol, mă aşteptam la ceva mai rău.

— N-ai văzut ce oră e? E prea devreme ca să fie lume. Benchetuiala începe mai tîrziu. Şi nici nu e sezonul.

— Mult mai tîrziu e cuvîntul care trebuie, zice Goble, cu gura plină. Cîteodată, pe la ora trei dimineaţa te duci să-ţi vezi prietenii. Locuieşti tot la Rancho?

Se şterge la gură.

— Ai făcut o mutră lungă cînd ţi-am vorbit de individul prins sub stîncă. Sau mă înşel cumva?

Îl privesc în linişte.

— S-ar zice că ţi s-a tăiat limba, spune batjocoritor Goble. Îmi spuneam că noi doi ne-am putea înţelege. Tu ai prestanţă şi poţi să încasezi straşnic. Dar nu te pricepi la absolut nimic. Nu ai nas pentru afaceri.

— Ce propuneri ai? zic eu din vîrful buzelor.

Pentru cineva atît de vorbăreţ mănîncă foarte repede. Îşi împinge farfuria din faţă, bea un gît de cafea şi scoate o scobitoare din buzunarul hainei.

— E rost de bani pe-aici, zice el lungind vorbele. Ştiu ce spun, m-am informat. Îţi dai seama! În Esmeralda e greu să intri în societate. Şi, ca să fii primit, ca să poţi invita, ca să poţi frecventa oameni de bine îţi trebuie clasă. Mi s-a vorbit de un individ de pe-aici care are cinci milioane de dolari dintr-o excrocare la Kansas City. A cumpărat terenuri, a construit case — cele mai frumoase! Dar n-a reuşit să intre în „Beach Club". Atunci l-a cumpărat. Acum e cunoscut e tapat pentru opere de binefacere, toată lumea e politicoasă cu el, îşi plăteşte impozitele regulat, e un client serios. Numai că, atunci cînd are invitaţi — nu se uită niciodată la bani — nu sînt oameni de pe-aici, în afară de lepădăturile care roiesc deobicei în jurul unei averi. Cei de sus nu se uită la ei decît ca la un gunoi.

E un discurs lung. Pe tot parcursul lui, aşezat în voie pe scaun, are tot timpul să-mi

arunce ocheade pe furiș, să se uite în jurul lui și să se scobească în dinți.

— Un nenorocit, zic eu. Cum s-a aflat de unde are banii?

Goble se apleacă peste masă.

— Cineva de la Tezaurul public vine aici în vacanță în fiecare an. A picat peste domnul Bănet și l-a dat de gol. Și crezi că individul e doar nenorocit? Da de unde! Nu-i cunoști deloc pe șnapanii care reușesc să intre în bani și apoi vor să intre în lumea bună. Individul e pur și simplu bolnav. Există ceva pe lume pe care nu-l poate cumpăra cu banii lui și asta îl roade pînă la os.

— De unde știi?

— Eu sînt un smecher. Văd lume multă, învăț lucruri multe...

— Un singur lucru n-ai învățat.

— Ce anume?

— Dacă îți spun n-ai să înțelegi.

Chelnerul vine și aduce cu oarecare întîrziere whisky-ul lui Goble. După ce debarasează masa ne întinde lista de bucate.

— Nu iau niciodată desert, îl anunță Goble. Șterge-o!

Chelnerul aruncă o privire la scobitoare, întinde mîna și o înșfacă de sub nasul lui Goble. Eu cer o prăjitură cu ciocolată și cafea.

— Dați nota domnului, mai adaug eu.

— Cu plăcere, răspunde chelnerul.

Goble capătă un aer dezgustat. Chelnerul se îndepărtează. Mă aplec spre Goble și încep să-i șoptesc:

— Ești cel mai al dracului mincinos pe care l-am întîlnit în ultimele două zile — și am întîlnit cîțiva de clasă! Nu cred nici o clipă că te interesează Mitchell. După opinia mea, nu l-ai văzut niciodată, nici măcar n-ai auzit vorbindu-se despre el pînă ieri cînd ai avut ideea să-l folosești drept acoperire. Ai fost trimis aici ca să urmărești o femeie și știu cine te trimite — nu cine te-a angajat — dar cine anume te-a trimis. Știu de ce o urmărești și știu și ce trebuie să fac ca s-o lași în pace. Dacă ai vreun atu pe mînecă, n-ai decît să-l scoți. Mîine va fi prea tîrziu.

Își împinge scaunul și se ridică în picioare. Aruncă pe masă o bancnotă boțită și se uită la mine cu o privire rece.

— Ai o moacă mare și creier deloc, zice el. Vorbele tale înșelătoare păstrează-le pentru ziua de joi. E ziua cînd trec gunoierii. Nu te pricepi la nimic, amice. Și tare mi-e teamă că nici n-ai să te pricepi vreodată.

Pleacă ridicîndu-și bărbia într-un gest de sfidare.

Întind mîna și iau bancnota pe care a lăsat-o Goble. E vorba de un dolar! Un individ care merge într-o mașinuță veche capabilă să prindă 60 la oră la coborîre e obișnuit cu birturile la care o masă de 95 de cenți e lăsată pentru zilele cînd faci un chef monstru.

Chelnerul se apropie cu pași ușori și pune nota de plată în fața mea. Plătesc și las ca bacșiș dolarul lui Goble în farfurie.

— Mulțumesc, zice chelnerul. Individul e cumva vreun prieten apropiat?

— Mai curînd aproape de banii lui.

— Poate că e lefter, zice chelnerul cu înțelegere. Ceea ce e minunat la noi e că oamenii care trudesc pe-aici nu au mijloace să trăiască în coltișorul ăsta.

Mai bine de douăzeci de clienți sînt în local în clipa în care o șterg, ceea ce e destul ca să fie un vacarm de nedescris sub tavanul scund.

Capitolul 17

Panta de acces la garaj n-are nimic schimbat de cînd am văzut-o ultima oară. În timp ce iau o turnantă aud cum undeva curge apa. Micuța gheretă cu geamuri de sticlă e pustie. Cineva spală o mașină dar nu poate să fie vorba de paznicul de noapte. Mă îndrept spre ușa care dă la palierul unde se află ascensorul. Cînd o deschid, o sonerie răsună în spatele meu în birou. Închid ușa și aștept. Un bonom slab și în bluză albă țîșnește dintre două mașini. Poartă ochelari. Părul lui negru îi stă lipit de craniu.

— Doriți mașina, domnule? Pe ce nume e?

— Mașina domnului Mitchell e aici? Un Buick în două nuanțe.

Privirea lui se încețoșează și cumpănește înainte de a-mi răspunde. E clar că i s-a mai pus întrebarea asta.

— Dumnul Mitchell a plecat cu mașina dis-de-dimineață.

— La ce oră?

— Cu puțin înainte de ora șapte. Eu ies din serviciu la șapte.

— Lucrezi douăsprezece ore în șir? E trecut de ora șapte.

— Mai fac opt ore.

— Ah! da! Deci, noaptea trecută ai fost de serviciu de la ora 23 la 7 dimineața?

— Da. Privește ceva departe, dincolo de umărul meu.

— Mi-am sfîrșit ziua de lucru.

Scot din buzunar un pachet de țigări și îi ofer una. Dă din cap.

— N-am voie să fumez decît în birou.

...sau pe bancheta din spatele unui Packard?

Degetele mîinii drepte i se strîng ca și cum ar apuca un cuțit.

— Cum merge cu aprovizionarea? Nu ai nevoie de nimic?

Deschide ochii mari.

— Ar fi trebuit să întrebi despre ce fel de aprovizionare e vorba.

Nici un răspuns.

— Iar eu ți-aș fi spsus că nu despre tutun e vorba, zic eu în continuare avîntat, ci de o chestie cu miros dulceag ca mierea.

Privirile noastre se încrucișează. În cele din urmă întreabă șoptit:

— Luați și dumneavoastră droguri?

— Te descurci al naibii de bine dacă erai treaz la ora șapte de dimineață! Aș fi jurat că o să dormi ore în șir. Probabil că ai un ceas în scăfîrlie, ca Eddie Arcaro!

— Eddie Arcaro? repetă el. Ah! da, Jocheul... Are un ceas în scăfîrlie?

— Așa se zice.

— Poate că ne putem înțelege. Cît ceri?

Soneria sună în birou. În subconștient am auzit cum coboară ascensorul. Ușa se deschide și perechea pe care am zărit-o în hol își face intrarea. Paznicul de noapte le aruncă o privire apoi se îndepărtează. Aud un zgomot

de motor și îl văd cum apare la volanul unei mașini drăguțe. Un Chrysler nou nouț. Individul își ajută iubita să se urce în mașină cu mii de precauții, ca și cum ar fi însărcinată. Paznicul de noapte ține portiera. Tipul înconjoară mașina, îi mulțumește și urcă la rîndul lui.

— „Glass Room" e departe? întreabă el cu sfiiciune.

Paznicul de noapte îi explică cum se ajunge acolo. Tipul îi zîmbește, bagă mîna în buzunar și scoate un dolar pe care i-l dă.

— Aș fi putut să aduc mașina la intrare, domnule Preston. Era destul să-mi dați un telefon.

— Mulțumesc foarte mult, e bine și așa, zice celălalt repede.

Urcă panta încet. Pe urmă Chryslerul dispare.

— Tineri căsătoriți, observ eu. Foarte drăguți. Dar nu vor să se dea în spectacol.

Paznicul de noapte e din nou în fața mea cu o privire goală.

— În schimb noi doi n-avem nimic drăgut, adaug eu.

— Dacă ești polițist, vreau să văd insigna.

— Crezi că sînt polițist?

— Polițist sau nu, în orice caz, îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Exact, îl aprob eu. Sînt detectiv particular. Ieri seara am urmărit pe cineva pînă aici. Erai în Packardul care se afla acolo (îi arăt locul), m-am apropiat de mașină, am deschis portiera și am simțit mirosul de hașiș. Aș fi putut scoate patru Cadillacuri din garaj fără ca să-ți dai seama. Dar, la urma urmei, asta nu mă privește.

— Care-i prețul?

— Mitchell era singur?

Face un semn că da.

— Avea bagaje?

— Nouă valize. L-am ajutat să le pună în mașină. Și-a plătit nota. Asta e tot.

— Ai verificat și la recepție?

— Și-a achitat nota și acolo.

— Nu putea să care singur atîtea valize.

— L-a ajutat băiatul de la lift.

— Care liftier?

— Un mic mexican. Noi îi spunem Chico.

— Și dumneata ești mexican?

— Am sînge de chinez, hawaian, filipinez și puțin de negru. Nu-i doresc nimănui să fie în pielea mea.

— Încă o întrebare. Cum naiba de nu ești dat afară? Mă refer la chestia cu drogul.

Aruncă o privire jur împrejur.

— Nu fumez decît atunci cînd am o stare proastă. Dar ce vă pasă? Cui ce-i pasă? Dacă mă prinde mă zboară — și ce dacă? Cine vă spune că nu mi-am petrecut viața într-o ocnă — o ocnă pe care o port cu mine? Asta vă e destul?

Vorbește prea mult. Oamenii nervoși sînt cu toții la fel. Cîteodată se exprimă prin monosilabe, alteori nu-i mai poți opri. Reia cu glas obosit, monocord:

— Nu-i vreau răul nimănui. Trăiesc, mănînc, cîteodată dorm. Veniți la mine să mă vedeți dacă aveți curaj. Locuiesc într-o baracă de pe Polton's Lane — la drept vorbind nu e o stradă ci o ulicioară drept în spatele Societății de fierărie din Esmeralda. W.C.-urile sînt în curte. Mă spăl în bucătărie, la chiuvetă. Dorm pe o somieră ale cărui arcuri sînt toate rupte. Tot ce e în baraca asta are cel puțin douăzeci de ani. Esmeralda e un oraș de bogați. Veniți să mă vedeți! Casa unde locuiesc aparține unui bogătaș.

— Ceva nu e clar în istoria cu Mitchell.

— Ce anume?

— Adevărul.

— Am să mă uit sub pat să văd dacă e acolo. Numai că riscă să fie cam murdar.

O mașină se aude în vîrful rampei. Paznicul de noapte se îndepărtează. Eu împing ușa palierului și apăs pe butonul de la ascensor. Nostim tip. Interesant. Și de plîns. Un tip sărac, un tip fără noroc.

Ascensorul ajunge cu greu jos. Pînă cînd se oprește în dreptul meu cineva vine și-mi ține companie: un bărbat frumos, de un metru și nouăzeci și unu de centimetri, care răspunde la numele de Clark Brandon. Poartă o bluză de piele, un tricou gros cu guler, pantaloni de velur și cizme înalte cu șireturi precum acelea pe care le au inginerii și contramaiștrii pe un șantier. Are figura unui șef de echipă de foraj. Peste o oră o să fie cu siguranță la „Glass Room" în haină de seară, și acolo o să aibă aere de proprietar. Poate că la urma urmei și e. Cînd ai bani din belșug, sănătate și timp ca să poți profita și de una și de alta. N-are decît să apară undeva și obține imediat ceea ce dorește.

Îmi aruncă o privire și cînd ascensorul se oprește mă lasă să intru primul. Băiatul din lift îl salută cu tot respectul. Îi răspunde cu un scurt semn din cap. Ieșim amîndoi în hol. Brandon se duce la recepție; funcționarul — unul nou, pe care nu l-am mai văzut — îi zîmbește și îi întinde un teanc de scrisori. Brandon se așază cu spatele la recepție și începe să desfacă plicurile unul cîte unul, aruncîndu-le în coșul de hîrtii care se află lîngă el. Cea mai mare parte a scrisorilor ia același drum. Alături de mine se află un stand cu diverse prospecte ale agențiilor de voiaj. Iau unul, aprind o țigară și încep să citesc.

O scrisoare pare să-l intereseze pe Brandon. O citește de mai multe ori. Din locul unde mă aflu pot să văd că e concisă și scrisă de mînă, pe o hîrtie cu antetul hotelului. Ca să mai văd și altceva ar trebui să mă aplec peste umărul lui. Ține scrisoarea în mînă pentru cîteva clipe apoi se apleacă și ia plicul din coș. După ce se uită la el vîră scrisoarea în buzunar și arată plicul funcționarului.

— Scrisoarea asta a pus-o cineva la recepție. Nu știi cine anume?

Recepționerul aruncă o privire plicului și dă din cap.

— Da, domnule Brandon, un domn a lăsat plicul aici tocmai cînd am intrat eu de serviciu. Un domn între două vîrste, cu ochelari. Haine gri, pardesiu și pălărie de fetru gri. Nu e cineva de pe-aici. Mai curînd arăta jalnic.

— A vrut să mă vadă?

— Nu, domnule. Mi-a zis numai să las mesajul în compartimentul dumneavoastră de corespondență. E ceva în neregulă, domnule Brandon?

— N-avea un aer de om ţicnit?

Recepţionerul face un semn că nu.

— Cum v-am mai spus, nu părea a fi ceva de capul lui.

Brandon pufneşte.

— Pentru cincizeci de dolari îmi propune să devin preot mormon. Încă un ţicnit, fără doar şi poate.

Brandon ia plicul de pe tejghea şi îl vîră în buzunar.

— L-ai văzut pe Larry Mitchell? mai întreabă el.

— Nu, domnule Brandon. Dar nu sînt aici decît de două ore.

— Mulţumesc.

Brandon se îndreaptă spre ascensor şi intră în cabină. Nu e acelaşi ascensor care a venit din subsol. Figura liftierului se destinde într-un zîmbet larg. Îi spune ceva lui Brandon care nu-i răspunde şi nici măcar nu-l priveşte. Băiatul închide uşa cu un aer jignit. Brandon a devenit un sloi de gheaţă. E mai puţin simpatic atunci cînd e supărat.

După ce pun la loc prospectul mă apropii la rîndul meu de recepţie. Funcţionarul se uită la mine cu un aer indiferent.

— Domnul?

Are părul cărunt şi e plin de prestanţă.

— Vroiam să întreb de domnul Mitchell dar am auzit ce-aţi spus adineaori.

— Telefoanele pentru interior sînt aici, zice el şi îmi arată cu bărbia unde anume: telefonista o să vă dea legătura

— Mă îndoiesc.

— De ce?

Îmi desfac haina ca să iau portofelul. Zărind mînerul pistolului care îmi atîrnă la subsuoară, funcţionarul cască ochii mari. Scot o carte de vizită şi i-o întind.

— Aş vrea să vorbesc cu detectivul hotelului.

Îmi ia cartea de vizită şi o citeşte.

— Vă rog să luaţi loc în hol, domnule Marlowe.

— Mulţumesc.

De-abia mă întorc pe călcîie că se şi agaţă de telefon. Nu am mult de aşteptat.

Bărbatul se ţine ţeapăn; trăsăturile feţei îi sînt şi ele ascuţite iar tenul lui e dintre acelea care nu se bronzează niciodată ci doar se înroşesc sau devin palide. Are părul roşcat. Stă în picioare sub boltă şi aruncă o privire jur împrejur prin hol fără să-şi oprească privirea asupra mea mai mult decît asupra altor clienţi. În cele din urmă se apropie de mine şi se aşază alături într-un fotoliu. Hainele îi sînt bine croite.

— Mă numesc Javonen, zice el fără să mă privească. Ştiu cine sînteţi, am cartea dumneavoastră de vizită în buzunar. Despre ce e vorba?

— De un oarecare Mitchell. Îl caut. Larry Mitchell.

— Îl căutaţi? Pentru ce anume?

— Pentru afaceri. Vedeţi vreun inconvenient?

— Nici unul. Mitchell a plecat din Esmeralda dis-de-dimineaţă.

— Asta mi s-a mai spus. Dar mărturisesc că sînt puţin uimit, deoarece n-a sosit aici decît ieri. În plus, mai era şi lefter, încît a trebuit să tapeze pe cineva ca să poată prînzi. A mîncat la „Glass Room", împreună cu o femeie, şi era beat mort — cel puţin aşa dădea impresia. Dealtfel, asta l-a scutit să-şi plătească nota.

— Ar fi putut să rămînă dator, zice Javonen cu indiferenţă.

Ochii lui nu încetează să se uite la cei din hol, ca şi cum s-ar aştepta în fiecare clipă ca unul dintre jucătorii de canasta să scoată pistolul şi să tragă în partenerul lui — sau că bătrînele doamne cu jocul lor de răbdare să nu se apuce de păr. N-are decît două jocuri de fizionomie — cea de dur şi cea de şi mai dur.

— Domnul Mitchell e cunoscut la Esmeralda.

— Da, dar nu ca o persoană onorabilă.

Întoarce capul şi îmi aruncă o privire rece.

— Sînt directorul adjunct, domnule Marlowe. Pe deasupra mai veghez şi la securitatea clienţilor noştri. Nu pot să discut despre reputaţia lor cu dumneavoastră.

— Nici nu-i nevoie, o cunosc din diverse surse. Pe urmă, l-am văzut şi cum acţionează, ieri seară a pus mîna pe careva şi a reuşit să la destul ca să poată s-o şteargă.

— Cine v-a spus asta?

Îmi pune întrebarea pe un ton ameninţător. Mă străduiesc să capăt şi eu o înfăţişare ameninţătoare şi evit să-i răspund.

— Iar acum, am să enunţ trei ipoteze, zic eu. Primo, noaptea trecută Mitchell n-a dormit în patul lui. Secundo, recepţia a fost anunţată astăzi, în nu ştiu ce moment, că în camera lui nu mai e nimic. Tertio, un membru din personalul dumneavoastră, care face parte din echipa de noapte, n-o să se prezinte la lucru. Mitchell n-ar fi reuşit să-şi care singur bagajele.

Javonen se uită la mine o clipă.

— Aveţi şi altceva în afară de o carte de vizită? Oricine poate să-şi facă orice carte de vizită doreşte.

Îmi scot din portofel duplicatul autorizaţiei şi i-l întind. Îl aruncă o privire şi mi-l înapoiază.

— Am luat măsuri ca să putem împiedica orice plecare pe furiş, zice el. Sînt lucruri care se petrec în orice hotel. N-avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Şi nu ne plac nici pistoalele în hol. Recepţionerul vi l-a văzut. Şi altcineva l-ar putea vedea. Acum nouă luni a avut loc aici o tentativă de atac armat. Unul dintre gangsteri a fost împuşcat. Eu l-am împuşcat.

— Am citit asta în ziare. Asta mi-a alungat frica pentru multe zile.

— N-aţi citit totul. Săptămîna următoare cifra noastră de afaceri a scăzut cu cinci mii de dolari. Oamenii au plecat. Înţelegeţi?

— I-am arătat dinadins pistolul recepţionerului. Ziua întreagă am întrebat cînd pe unul cînd pe altul de Mitchell. Dacă a părăsit hotelul, de ce nu se spune aşa? Nu e obligatoriu să se spună că nu şi-a plătit nota?

— Să ştiţi, domnule Marlowe, că nota lui e integral plătită. Ce ziceţi de asta?

— Mă întreb în continuare de ce se face atîta mister în jurul plecării lui.

Ia un aer dispreţuitor.

— Nimeni nu face nici un mister. Destupaţi-vă urechile! V-am spus că a plecat şi că şi-a

plătit nota. N-am zis cîte valize a luat nici ca ne-a părăsit şi cu atît mai puţin că s-a mutat. Unde vreţi să ajungeţi?

— Cine i-a plătit nota?

Roşeşte uşor.

— Ascultaţi, v-am mai spus deja că el în persoană şi-a achitat nota ieri seară, în totalitate şi pe deasupra şi pentru o săptămînă în continuare. M-am arătat foarte răbdător cu dumneavoastră. E rîndul dumneavoastră să vorbiţi. Încă o dată vă întreb: unde vreţi să ajungeţi?

— Nicăieri. M-aţi convins. Mă întreb doar de ce a plătit pentru încă o săptămînă.

Javonen zîmbeşte uşor. Să zicem că e doar o încercare de zîmbet.

— Ascultă-mă, Marlowe. Am fost timp de cinci ani în armată, la serviciul secret. Sînt în stare să judec un om precum acela despre care e vorba. A plătit în avans pentru că ne place nouă aşa. Sîntem mult mai liniştiţi.

— I s-a mai întîmplat să plătească în avans?

— Dumnezeule...

Nu-l las să-şi termine fraza.

— Atenţiune! Bătrînul domn cu baston e foarte interesat de reacţiile pe care le ai.

Javonen aruncă o privire spre un bătrînel parcă golit de sînge, aşezat pe un fotoliu capitonat. Priveşte în direcţia noastră fix, fără să clipească.

— Oh! nu vede atît de departe. Are optzeci de ani.

Se ridică şi vine în faţa mea.

— N-ai decît să taci, zice el. Fiind detectiv particular trebuie să urmezi indicaţiile clientului. Pe mine nu mă interesează decît un lucru: să ofer protecţie hotelului. Data viitoare lasă-ţi pistolul acasă. Dacă ai întrebări de pus, vino mai bine să mă vezi pe mine decît să întrebi personalul. Pînă la urmă se află şi nu ţinem la asta în mod deosebit. Aş putea să mă plîng poliţiei.

— Pot să beau un pahar la bar?

— Cu condiţia să-ţi închei haina.

— Cinci ani în serviciul secret al armatei e o referinţă! spun eu ridicînd spre el ochi plini de admiraţie.

— E mai mult decît destul.

Îmi face un semn din cap şi se îndepărtează cu un pas nonşalant, drept, cu umerii drepţi, cu bărbie în vînt — un adevărat viteaz zvelt şi muşchiulos. Şi pe deasupra şi şmecher. A ştiut să mă descoasă — a aflat tot ce e scris pe cartea mea de vizită!

Deodată, îl văd pe bătrînelul aşezat în fotoliu cum îmi face semn cu degetul îndoit. Îmi îndrept arătătorul spre piept şi încrunt din sprîncene în semn de întrebare. El dă din cap şi mă duc la fotoliul lui.

E bătrîn dar cîtuşi de puţin ramolit şi încă şi mai puţin orb. Părul lui alb are o cărare impecabilă. Nasul îi e lung, ascuţit şi străbătut de vinişoare, ochii de un albastru spălăcit, vioi dar pe jumătate ascunşi sub nişte pleoape grele. Într-una din urechi ţine un aparat acustic. Poartă ghete gri pe deasupra pantofilor de un negru sclipitor.

— Ia-ţi un scaun, tinere.

Are un glas firav şi sec, asemănător cu foşnetul frunzelor de bambus.

Mă aşez alături de el. Se uită atent la mine: buzele îi schiţează un zîmbet.

— Acest drăguţ domn Javonen cu siguranţă că v-a spus că a fost cinci ani în Military Intelligence Service.

— Da, domnule. La secţia criminală.

— Inteligenţa militară e o antinomie. Vreţi să aflaţi cum şi-a plătit domnul Mitchell nota?

Absolut interzis aruncă o privire spre aparatul său acustic. Bate cu palma peste buzunarul de sus al hainei.

— Am devenit surd mai înainte ca să se inventeze drăcia asta. Calul meu s-a împiedecat înaintea unui gard, din vina mea dealtfel; nu mi-am calculat bine săritura. Pe vremea aceea eram încă tînăr. Nici nu concepeam să mă servesc de un cornet acustic. Aşa că am învăţat să citesc pe buzele oamenilor. Asta cere un oarecare antrenament.

— Ce ştiţi de Mitchell, domnule?

— Fiecare lucru la timpul său. Ai răbdare, tinere.

— Bună seara, domnule Clarendon, zice un glas.

Cineva din personalul hotelului trece prin faţa noastră şi merge la bar. Clarendon îl urmăreşte cu privirea.

— Sînt ani de cînd frecventez holurile, saloanele, verandele, terasele şi grădinile hotelurilor din lumea întreagă. Am supravieţuit tuturor membrilor din familia mea. Am să continui să duc această viaţă de parazit indiscret pînă în ziua cînd o să fiu dus cu ambulanţa la spital, într-o rezervă spaţioasă şi bine aerisită, unde o să fiu lăsat pe mîna medicilor. Patul o să mi se ridice şi o să mi se coboare, o să mi se aducă farfurii pline de acea odioasă mîncare de spital, or să vină să-mi ia pulsul şi temperatura la intervale regulate, deobicei chiar atunci cînd sînt pe punctul să aţipesc. O să rămîn culcat şi o să ascult cum foşnesc bluzele amidonate, cum se freacă tălpile de crep pe parchetul dezinfectat şi să mă uit în liniştе la zîmbetul odios al medicului. Apoi, după un timp, or să mă pună sub un cort de oxigen, or să-mi ascundă micul pat alb în spatele unui paravan şi o să fac fără nici o îndoială singurul lucru din lume pe care nu-l faci decît o singură dată.

Îşi întoarce încet capul şi se uită la mine.

— Recunosc că vorbesc cam mult. Care vă e numele, domnule?

— Philip Marlowe.

— Pe mine mă cheamă Henry Clarendon IV. Aparţin aşa numitei societăţi bune. Croton, Harvard, Heidelberg, Sorbona... Am petrecut un an şi la Upsala fără să-mi aduc bine aminte pentru ce anume. Fără îndoială ca să mă pregătesc pentru o viaţă de parazit. Deci, eşti detectiv particular? După cum vezi, mi se întîmplă cîteodată, orice ar fi, să vorbesc şi despre altceva decît persoana mea.

— Da, domnule.

— Mie ar fi trebuit să mi te adresezi pentru informaţiile pe care le vrei. Desigur, n-aveai de unde să ştii.

Dau din cap şi aprind o ţigară, după ce mai înainte i-am oferit una şi domnului Henry Clarendon IV care m-a refuzat cu un vag semn din cap.

— Asta nu înseamnă că n-ar fi trebuit, domnule Marlowe, s-o ştii. În toate hotelurile din

lume există mai bine de o jumătate de duzină de paraziți de ambele sexe care își petrec viața în fotolii și spionează pe ceilalți. Ei observă, ascultă, bîrfesc și sînt la curent cu toate. Ei n-au ce altceva să facă fiindcă viața la hotel este cea mai plictisitoare dintre toate. Sînt sigur că te plictisesc de moarte.

— Aș fi preferat să-mi vorbiți despre Mitchell, domnule Clarendon. Cel puțin în seara asta.

— Da, desigur. Sînt egocentric, ridicol și trîncănesc ca o țață. O vezi pe frumoasa brună care joacă acolo canasta? Cea care are prea multe bijuterii și niște rame de ochelari în aur masiv?

Nu face nici un gest, nu aruncă nici măcar o privire dar nu mi-e greu să-mi dau seama despre cine vorbește. E femeia care poartă destule pietre prețioase pentru a pava cu ele deșertul Sahara.

— O cheamă Margo West. A divorțat de șapte ori. Are bani cu ghiotura, nu arată prea rău, dar nu e capabilă să țină lîngă ea un bărbat. Și totuși, nu e proastă. Dacă are o aventură cu un băiat ca Mitchell ea îi dă bani, îi plătește notele de plată, dar niciodată n-o să-l ia de bărbat. Ieri seară s-au certat. Totuși, i-a plătit nota de la hotel. A mai făcut asta de mai multe ori.

— Înțelesesem că tatăl lui Mitchell îi trimite lunar un cec din Toronto. Nu-i ajunge?

Henry Clarendon IV binevoiește să-mi zîmbească batjocoritor.

— Dragul meu, Mitchell n-are nici un tată în Toronto și nu primește nici un cec lunar. El trăiește de pe urma femeilor. De aceea trage în hoteluri ca astea. În fiecare hotel există o femeie bogată și singură. Poate să nu fie frumoasă, poate să nu mai fie tînără, dar are alte lucruri atrăgătoare. Ocaziile sînt rare la Esmeralda în timpul sezonului mort, adică între sfîrșitul întrecerilor hipice de la Del Mar și jumătatea lui ianuarie. De aceea, în perioada asta, Mitchell pleacă în călătorie — la Majorca sau în Elveția, dacă e în bani sau în Florida sau într-o insulă din Pacific dacă e pe geantă. Anul ăsta nu i-a surîs șansa deloc. Nu cred că a ajuns mai departe de Washington.

Îmi aruncă o privire pe furiș. Continui să joc rolul unui drăguț tînăr bărbat (tînăr în ochii lui) bine crescut, care ascultă politicos un bătrîn domn cu darul vorbirii.

— Bine. Să zicem că i-a plătit nota de hotel. Dar de ce a plătit și pentru încă o săptămînă?

Își încrucișează mîinile înmănușate, își înclină bastonul și se apleacă înainte, cu ochii țintă la desenul de pe covor. La sfîrșit își clănțăne proteza. Problema e rezolvată pentru el.

— Cadou de adio, zice el sec și stînd ca la început. Sfîrșitul unei aventuri sentimentale. Doamna West a plătit pentru ce i s-a oferit. Pe deasupra, Mitchell a fost văzut ieri cu o persoană nou sosită, o femeie cu părul roșu întunecat, sau mai curînd acaju. La prima vedere, raporturile dintre ei mi s-au părut puțin cam ciudate, aș zice chiar încordate.

— Mitchell ar fi în stare să șantajeze o femeie?

Izbucnește în rîs.

— Ar șantaja și un sugaci din leagăn. Un bărbat care trăiește de pe urma femeilor le șantajează întotdeuna, chiar dacă nu folosește exact acest termen. Le poate fura, dacă reușește să pună mîna pe banii lor. Mitchell a imitat semnătura doamnei West pe două cecuri. Asta a pus capăt aventurii.

— Domnule Clarendon, cu tot respectul pe care vi-l port, dați-mi voie să vă întreb: cum naiba știți toate astea?

— Ea mi-a zis. A venit să plîngă la pieptul meu.

Aruncă o privire spre frumoasa brună.

— În clipa asta nu lasă deloc impresia că tot ce-am zis e adevărat. Și totuși, e purul adevăr.

— De ce mi-l spuneți mie?

Buzele lui schițează o strîmbătură mai curînd sinistră.

— Nu sînt un delicat. Eu însumi m-aș însura cu Margot West. Dar o femeie ca doamna West ia pînă la urmă de bărbat pe unul dintre vînătorii de zestre de o eleganță îndoielnică — dansatori de tango cu picioare irezistibile, instructori de ski blonzi și mușchiuloși, obscuri aristocrați francezi sau italieni, prinți levantini de viță proastă, fiecare nou bărbat însemnînd încă o concesie făcută prostului gust tot mai pronunțat. În cel mai rău caz poate să ia de bărbat pe cineva ca Mitchell. Desigur, sînt bătrîn, dar cel puțin, dacă m-ar lua pe mine, s-ar mărita cu un gentlemen.

— Mda.

Tușește.

— Această monosilabă lasă să se înțeleagă că Henry Clarendon IV are o prea înaltă părere despre el însuși. Nu-ți port pică. Foarte bine, domnule Marlowe, mi-ai putea spune de ce te interesezi de Mitchell? Dar presupun că nu poți să-mi spui.

— Nu, domnule, nu pot. Vroiam doar să aflu de ce a plecat atît de rapid, cine i-a achitat nota de plată și de ce s-a plătit pentru încă o săptămînă, presupunînd că acest lucru a fost făcut de doamna West sau, să zicem, de un prieten cu avere cum e Clark Brandon.

Ridică din sprîncenele lui rare.

— Ca să fie garantul lui Mitchell, Brandon n-ar fi trebuit decît să dea un telefon. Doamna West poate că ar fi preferat să-i dea lui banii și să-i lase grija de a-și achita singur nota. Dar pentru încă o săptămînă? De ce v-ar fi spus-o Javonen? Ce credeți?

— Că afacerea Mitchell are un aspect nu prea măgulitor pentru reputația hotelului și că riscă să-i facă o publicitate supărătoare.

— Adică?

— Mă gîndesc că e vorba de o sinucidere sau de un asasinat. Dați-mi voie să vă citez un exemplu. Ați băgat de seamă că numele unui mare hotel nu e niciodată menționat atunci cînd unul dintre clienții lui sare pe fereastră? Și dacă hotelul are într-adevăr clasă n-ai să zărești niciodată sticleți prin hol, orice s-ar întîmpla la etaj.

Jucătorii de canasta și-au terminat partida. Femeia violent machiată și acoperită de bijuterii, cu numele de Margot West, urmată de unul dintre partenerii ei, se ridică și se duce la bar.

— Deci?

— Ei bine, zic eu cu greutate, dacă Mitchell

și-a păstrat camera...

— 418, intervine calm Clarendon. Cu vedere spre ocean. Paisprezece dolari pe zi în sezonul mort, optsprezece în plin sezon.

— Nu e ceea ce i-ar trebui unui tip în criză financiară ca el — dar să admitem că a păstrat-o. Orice s-ar zice, a plecat pur și simplu pentru cîteva zile, cu mașina, în dimineața asta, pe la orele șapte. O oră ciudată, între noi fie zis, dacă ținem seama că ieri noapte era beat mort.

Clarendon se lasă pe spătarul fotoliului, își pune mîinile pe brațele lui. E clar că a început să oboseaască.

— Dacă tot ceea ce ziceți este exact, nu credeți că direcția ar fi preferat să lase impresia că a plecat din hotel de tot? Fiindcă atunci ați fi obligat să-l căutați în altă parte... presupunînd că sînteți cu adevărat în căutarea lui.

Privirile ni se încrucișează. Zîmbește.

— Toate astea nu prea au sens, domnule Marlowe. Vorbesc, vorbesc, dar nu numai din plăcerea de a mă auzi. Dealtfel, nici nu mă aud. Dar, vorbind, pot să-i studiez pe oameni fără să par grosolan. Deci v-am cercetat. Intuiția îmi spune că nu vă interesați de Mitchell decît întîmplător. Altfel, n-ați face-o atît de deschis.

— Mda... s-ar putea.

E momentul să rostesc cîteva considerații pertinente. Dacă Henry Clarenton IV ar fi fost în locul meu, cu siguranță că n-ar fi scăpat prilejul, dar eu nu mai am nimic de adăugat.

— Iar acum, puteți pleca, zice el. Mă simt obosit și vreau să urc la mine în cameră să mă odihnesc puțin. Îmi pare bine că v-am cunoscut, domnule Marlowe.

Se ridică cu greu în picioare și se sprijină în baston. Imediat sar și eu în picioare.

— Nu dau niciodată mîna, declară el. Mîinile mele sînt urîte și mă fac să sufăr. De aceea port mănuși. Bună seara — și noroc, dacă nu ne mai vedem.

Se îndepărtează cu pași înceți, ținînd capul spre dreapta. Îl observ în timp ce se îndreaptă spre ascensor și îmi spun că domnul Henry Clarendon IV e un șmecher în felul lui.

Mă hotărăsc să dau o raită pe la bar. Doamna Margot West e așezată în semiîntuneric, cu unul dintre jucătorii de canasta. Barmanul tocmai le aduce băuturile. Nu le dau nici o atenție fiindcă puțin mai încolo, într-un mic separeu, văd o persoană pe care o cunosc mai bine. E singură.

Nu și-a schimbat hainele, dar și-a scos panglica astfel încît părul îi încadrează chipul.

Mă așez. Barmanul se apropie să-mi ia comanda și se îndepărtează imediat. Se aude un blues în surdină.

— Îmi pare rău că m-am înfuriat, îmi zice Betty zîmbind. Am fost grosolană cu tine.

— Să nu mai vorbim.

— Pe mine mă căutai?

— Nu chiar.

— Oh! Am uitat!

Își ia poșeta și o pune pe genunchi. După ce cotrobăiește prin ea îmi întinde carnetul de cecuri.

— Ți-am promis că ți-l dau înapoi.

— N-am nevoie de el.

— Ia-l! Nu vreau ca barmanul să-l vadă!

Iau carnetul și îl vîr în buzunar. Scot un carnet de recipise. Completez mai întîi originalul apoi dublura: „Recipisă. Am primit de la domnișoara Betty Mayfield, hotel Casa Del Poniente, Esmeralda, California, suma de 5000 de dolari în cecuri de călătorie de cîte 100 de dolari, care rămîn proprietatea ei pînă la noi ordine, atîta vreme cît subsemnatul nu acceptă o plată pentru o misiune de executat".

Semnez această aiureală și i-o întind și ei.

— Citește și semnează în stînga jos.

Ia carnetul și îl apropie de lumină.

— Mă obosești, declară ea. Ce vrei să mă faci să cred?

— Că sînt un om corect și că știi asta.

Ia un stilou pe care i-l întind, semnează și îmi întinde carnetul. Detașez originalul și i-l dau iar eu păstrez dublura.

Barmanul îmi aduce paharul, apoi se îndepărtează.

— Nu mă întrebi dacă am dat de Larry?

— Dacă ții neapărat... Ai dat de Larry, domnule Marlowe?

— Nu, a șters-o. Avea o cameră la etajul patru, pe aceeași parte ca tine. A plecat cu Buick-ul, cu nouă valize. Detectivul hotelului, un oarecare Javonen — care își zice director adjunct, însărcinat să vegheze la securitatea clienților săi — afirmă că Mitchell și-a achitat nota de plată, și a plătit chiar și pentru o săptămînă de-acum încolo. Nu e cîtuși de puțin îngrijorat. Bineînțeles, nu mă place deloc.

— Există cineva care să te placă?

— Tu!

— N-o mai face pe prostul! crezi că Mitchell o să se întoarcă?

— Am spus doar că a plătit pentru încă o săptămînă.

Își ridică paharul.

— Da, dar asta poate să însemne și altceva.

— Desigur. S-ar putea să fie o viclenie la mijloc. Să zicem că nu el a plătit, ci altcineva, cineva care vroia să cîștige timp pentru... pentru a scăpa, de pildă, de cadavrul care se afla ieri seară pe balconul tău.

— Oh! Terminăl

Își golește paharul, își strivește țigara în scrumieră, se ridică și pleacă lăsîndu-mă să plătesc eu. Ceea ce și fac și mă întorc în hol, fără nici un motiv special, poate chiar din instinct. Îl văd pe Goble cum intră în ascensor. Pare mai curînd crispat. Cînd se întoarce, mă zărește, cred, pentru un moment, dar se prefface că nu mă recunoaște. Ascensorul o pornește spre etajele superioare.

Ies, urc în mașină și mă întorc la „Rancho Descansado". Cum ajung în cameră mă întind în pat și adorm. Ziua a fost grea. Dacă o să mă odihnesc puțin poate că pînă la urmă creierul meu se milostivește să funcționeze din nou și o să am în sfîrșit o vagă idee de ceea ce trebuie să fac.

Capitolul 18

O oră mai tîrziu parchez mașina în fața magazinului cu articole de fierărie. Nu e numai magazinul ăsta cu articole de fierărie în Esmeralda, dar e singurul prin spatele căruia trece străduța botezată Polton's Lane. Fac la dreapta și încep să număr magazinele. Pînă la

colț sînt șapte, strălucind de oglinzi și crom. O iau pe Polton's Lane. Pe marginea trotuarului cresc eucalipți mari ale căror crengi coboară pînă la pămînt. În cele din urmă mă opresc în fața unui pavilion de lemn care, în timpurile sale bune, putea fi locuibil. Se vede lumină pe o ferestruică. În față e o verandă cu o balustradă pe jumătate stricată. Pereții păstrează urme vagi de picturi datînd dintr-o epocă în care străduța nu fusese invadată de magazine. Poate că aici se întindea odinioară și o grădină. Ușa de la intrare e de un galben spălăcit. Fereastra, închisă ermetic, are nevoie de un tîmplar. Dincolo de geam se văd resturile unei jaluzele. La verandă se ajunge urcînd două trepte dintre care doar una a rămas intactă. Trec peste gaura care e în locul treptei lipsă și, după ce-mi dau seama că nu există sonerie, bat la ușă. Nici un răspuns. Întorc clanța și ușa se deschide singură: nu e încuiată. Cînd intru am presentimentul că mă așteaptă o surpriză neplăcută.

Lumina vine de la o lampă veche al cărei abajur e zdrențuit. Încăperea e mobilată cu un divan pe care e aruncată o cuvertură jegoasă, de o masă acoperită cu un ștergar plin de pete, de un scaun cu fundul din împletitură de paie și e un balansoar. Pe masă, lîngă o ceașcă de cafea, un exemplar din **El Diario,** un ziar în limba spaniolă, o farfurioară cu chiștoace, o farfurie murdară și un mic radio de la care se aude muzică. Muzica încetează și crainicul începe să citească un text publicitar în spaniolă. Închid radioul. Se coboară liniștea. Prin ușa întredeschisă ajunge pînă la mine tic-tacul unui ceas deșteptător, pe urmă aud un ușor zgomot de aripi care se bat. O voce aspră zice repede:? Quien es? ? Quien es? ?Quien es?

Dinăuntrul unei mari cuști agățate într-un colț, un papagal mă privește cu un ochi nu prea binevoitor. Înaintează agitat pînă la capătul bățului pe care stă.

— Amigo! zic eu.

Izbucnește într-un rîs strident. Îl avertizez:

— Fii atent la ce spui, bătrîne!

Papagalul se duce la celălalt capăt al bățului și începe să ciugulească dintr-un vas alb. Din cînd în cînd scutură din cioc cu un aer disprețuitor și aruncă în aer grăunțe de secară. Un al doilea vas are apă în care plutesc cîteva boabe.

— Pun pariu că nu ești nici măcar curat, zic eu.

Papagalul se uită la mine cu un ochi rotund și agitat, întoarce capul și se uită și cu celălalt. După care se apleacă înainte, își filfîie penele din coadă și îmi dă dreptate.

— Necio! țipă el. Fuera!

Picături de apă se scurg dintr-un robinet rău închis. Ceasul continuă să facă tic tac. Papagalul îl imită.

— Drăguțul de Jacquot! zic eu.

— Hijo de la chingada, îmi răspunde papagalul.

Mă strîmb la el și împing ușa întredeschisă care duce la bucătărie. Pe jos e așternut un linoleum uzat; în fața chiuvetei se vede planșeul. Un reșou cu gaz, cu trei ochiuri, o măsuță, ceasul și cîteva farfurii formează decorul. Într-un colț, un încălzitor de apă antediluvian, de acel tip care deobicei explodează fiindcă nu are supapă. O a doua ușă, închisă, dă probabil în curte. Cheia e în broască. Un bec spînzură în tavanul plin de crăpături și de pete de umezeală. În spatele meu, papagalul continuă să fie agitat și să strige din cînd în cînd pe un ton răgușit.

O bucată de cauciuc negru e pe uscător, alături de o seringă hipodermică al cărei piston e vîrît înăuntru. În chiuvetă sînt trei fiole goale. Fiolele astea le știu prea bine.

Ies pe a doua ușă și mă îndrept spre lăcașul care ține loc de w.c. E acoperit cu un acoperiș extrem de înclinat. În față are o înălțime de vreo doi metri cincizeci iar în spate de mai puțin de doi metri. Ușa se deschide spre exterior ca să fie mai mult loc. Încuietoarea e pusă dar reușesc s-o smulg.

Picioarele goale ale omului ating aproape pămîntul în timp ce capul dispare în tenebre, la cîțiva centimetri de bîrna care susține acoperișul. S-a spînzurat probabil cu un fir electric. Degetele picioarelor sînt ațintite în jos, ca ale unui dansator. Îl ating și îmi dau seama că e rece: deci, nu mai pot încerca nimic.

N-a lăsat nimic la voia întîmplării. În fața chiuvetei din bucătărie și-a legat brațul cu cordonul de ciucuc și a strîns pumnul ca să-i iasă în relief vena în care și-a injectat o seringă plină cu morfină. Pe urmă, a lăsat jos seringa și a desfăcut cordonul. A început să simtă efectul injecției imediat fiindcă și-a făcut-o drept în venă. S-a dus apoi la toaletă, s-a cățărat pe scaun și și-a legat șireangul în jurul gîtului. Drogul a început să-și facă efectul. Nu i-a rămas decît să aștepte ca genunchii să i se moaie — greutatea corpului său avea să facă restul. Dar în acel moment nu a mai simțit nimic, fiindcă dormea adînc.

Închid ușa în urma lui. În loc să mă întorc înăuntru, ies direct în Polton's Lane, această drăguță stradă rezidențială. Cînd mă aude trecînd prin dreptul casei papagalul țipă: ?Quien es? Quien es? Quien es?

Cine să fie? Nimeni, prietene. Pași în noapte, asta e totul.

Mă îndepărtez în vîrful picioarelor.

Capitolul 19

Merg fără zgomot, la întîmplare, și totuși știu unde o să eșuez pînă la urmă: la „Casa del Poniente". Cînd cobor, arunc o privire spre mașina care e parcată lîngă a mea: e tărăboanța lui Goble. Individul e lipicios ca un leucoplast.

În alte împrejurări m-aș fi chinuit să mă-ntreb ce caută pe-aici dar acum am alte probleme. Ar trebui să anunț poliția în legătură cu spînzuratul — dar ce să spun? N-am cea mai mică idee. Ce căutam acolo? Dacă omul a zis adevărul, atunci Mitchell a plecat în zori. Și atunci? Atunci, mă aflu în căutarea lui Mitchell ca să-i vorbesc între patru ochi. Despre ce anume? Din acea clipă, tot ce-aș putea zice ar pune poliția pe urmele domnișoarei Betty. Cine e? De unde vine? De ce și-a schimbat numele? Ce s-a petrecut la Washington sau în Virginia sau mai știu eu unde de-a luat-o la sănătoasa?

Am în buzunar cinci mii de dolari în cecuri care îi aparțin și nici măcar nu e clienta mea

cu adevărat. Am dat de belea.

Fac o mică plimbare pe faleză ca să ascult zgomotul resacului. E beznă și nu văd mai nimic. Dincolo de stînci apa e liniștită. Valurile alunecă ușor în golfuleț, ca niște șefi de raioane într-un mare magazin. În curînd o să fie și un frumos clar de lună, însă acesta n-a intrat încă de serviciu.

O umbră se vede nu departe de mine, la fel de pierdută în contemplarea peisajului. O femeie. O pîndesc s-o văd cum se mișcă și să-mi dau seama dacă o cunosc sau nu. Nu există două persoane care să se miște la fel, așa cum nu sînt două amprente digitale identice.

Cînd îmi aprind țigara flacăra brichetei îmi luminează fața. După o clipă, Betty e lîngă mine.

— M-am săturat să te știu mereu pe urmele mele!

— Din moment ce ești clienta mea, încerc să te protejez.

— N-am nevoie de protecție! Nu sînt clienta ta! Întoarce-te acasă, dacă ai așa ceva și lasă-mă în pace!

— Ba nu, îmi ești clientă, mi-ai dat 5000 de dolari. Trebuie să fac ceva pentru asta, chiar dacă ar fi să-mi las numai mustață.

— Ești odios! Ți-am dat bani ca să mă lași în pace. Te găsesc odios cu adevărat, poate că ești cel mai odios individ pe care l-am întîlnit vreodată.

— Iar eu care mă și vedeam în luxosul nostru apartament din Rio, plimbîndu-mi cu neglijență degetele prin buclele tale roșcate, în timp ce un valet așază cu gesturi delicate vechea argintărie și finul porțelan...

— Oh! Destul!

— Deci n-a fost o ofertă fermă ci doar un capriciu?

Un truc care să-mi alunge somnul și să mă facă să alerg după cadavre imaginare?

O înlănțui. Încearcă să mă zgîrie, dar unghiile îi sînt prea scurte. O sărut pe păr. Deodată, se strînge lîngă mine și își dă capul pe spate.

— Hai, sărută-mă, dacă asta îți face plăcere! Fără îndoială că ai prefera ca asta să se petreacă în apropierea unui pat?

— Nu sînt decît un biet bărbat la urma urmei.

— Nu-ți face iluzii! Nu ești decît un biet detectiv. Sărută-mă.

O sărut. Buzele noastre încă se mai ating cînd îi spun:

— S-a spînzurat în seara asta.

Se smulge din strînsoarea mea.

— Cine? întreabă ea cu voce neutră.

— Paznicul de noapte de la garaj. Poate că nu l-ai văzut niciodată. Trăia cu ceai și marijuana. În seara asta s-a ghiftuit cu morfină și s-a spînzurat.

Tremură și se agață de mine ca și cum ar fi gata să cadă. Încearcă să-mi vorbească dar i-a pierit glasul.

— El mi-a zis că l-a văzut pe Mitchell cum a plecat cu două valize, în zori. Nu l-am crezut decît pe jumătate. Cum mi-a mai spus și unde stă m-am dus la el ca să-l mai descos. Iar acum trebuie să mă duc la poliție să anunț cazul. Ce să le spun? Dacă vorbesc de Mitchell, pînă la urmă sînt obligat să pomenesc de tine.

— Te rog... oh! te rog să nu vorbești de mine! șoptește ea. Am să-ți mai dau bani. Cîți vrei.

— Pentru numele lui dumnezeu! Mi-ai dat deja mai mult decît trebuia. Nu banii mă interesează. Vreau însă să ne punem în sfîrșit de acord în legătură cu ce sînt însărcinat să fac și de ce anume. Ai auzit vorbindu-se vreodată de conștiință profesională? Mi-au mai rămas niște vagi urme. Ești sau nu clienta mea?

— Bine, de acord, dacă ții neapărat. Reușești întotdeauna să obții ceea ce vrei?

— Da de unde! Sînt deseori dus de nas.

Scot din buzunar carnetul de cecuri, îl luminez cu lanterna și desprind cinci dintre ele. Pe urmă închid la loc carnetul și i-l întind.

— Am păstrat cinci sute de dolari. Așa sîntem în regulă. Iar acum, să-mi spui despre ce e vorba.

— Nu. Nu trebuie să anunți pe nimeni în legătură cu omul acela.

— Ba da, trebuie. Trebuie să merg la comisariat fără întîrziere. Și nu pot să inventez nimic care să nu fie cusut cu ață albă. Uite, ia-ți înapoi sfintele tale cecuri și dacă te mai prind vreodată că mai încerci să mi le dai, îți trag o bătaie.

Îmi smulge carnetul de cecuri și pleacă în fugă spre hotel. Eu rămîn pe loc ca un imbecil. Nu știu cît timp stau așa: pînă la urmă, vîr în buzunar celelalte cinci cecuri, mă întorc cu pași înceți la mașină și mă îndrept spre locul unde știu că trebuie să mă duc.

Capitolul 20

Un oarecare Fred Pope, patron de motel, mi-a expus într-o zi părerile lui despre Esmeralda.

— Sînt de treizeci de ani prin locurile astea. Cînd am venit aici aveam astm uscat, acum am astm umed. Îmi mai aduc aminte de vremea cînd ciinii dormeau în mijlocul bulevardului. Trebuia să oprești mașina, presupunînd că aveai vreuna, și să cobori ca să-i alungi. Își băteau joc pur și simplu de tine, ticăloșii! Duminica puteai să spui că totul e mort și îngropat. Totul era înghesuit ca într-un safe de bancă. Cînd te plimbai pe Grand Street aveai tot atîtea ocazii ca să te amuzi ca și un cadavru la morgă. Nici măcar n-aveai de unde să-ți cumperi un pachet de țigări. Și era o liniște încît auzeai musca zburînd. Eu și cu bătrînica mea — s-a prăpădit acum cincisprezece ani — ne alungam urîtul jucînd pichet în micul bistrou pe care îl aveam la țărmul mării. Stăteam acolo și așteptam să se întîmple ceva — de pildă, ca un bătrînel să-și facă plimbarea sprijinit în baston. Nu știu dacă aveau pe atunci idee de Helwig, sau Helwig a făcut-o din pură răutate. Pe-atunci nu locuia aici. Se ocupa de mașini agricole și cîștiga grozav.

— Cred că mai curînd era șmecher, i-am zis eu. Trebuia să-și închipuie că după o vreme un coltișor ca Esmeralda o să devină o afacere excelentă.

— Tot ce se poate, a reluat Pope. În orice caz, el a făcut orașul. Și, în sfîrșit s-a mutat și el aici — sus pe colină, într-o frumoasă casă în imitație de marmură cu acoperiș de ardezie, să-ți stea mintea-n loc. O grădină în terase,

mari pajişti verzi, cu porţiuni pentru flori, cu grile de fier forjat pe care le-a adus din Italia şi cu poteci acoperite cu dale — şi nu numai o grădină, ci vreo şase, cu spaţiu vital din belşug ca să nu-l supere vecinii. Bătrînul pompa în el zilnic două sticle de băutură; se pare că nu era prea uşor de suportat. Şi avea o fată, domnişoara Patricia Helwig. Cea mai aleasă floare!

Cu vremea a început să vină lume în Esmeralda, dar numai oameni bătrîni şi pot să-ţi spun că cioclii făceau bănet nu glumă de pe urma tuturor răposaţilor ăstora care piereau ca muştele şi care erau îngropaţi de văduvele lor în lacrimi. Au o viaţă dură, săracele femei! Toate, în afară de a mea.

A tăcut şi pe urmă şi-a reluat povestea.

— Pînă la urmă s-a construit o linie de tramvai pînă la San Diego dar, în Esmeralda nu se petrecea nimic, totul era prea liniştit. Vreau să spun că la noi nu se prea năşteau copii. Ai fi zis că a-i aduce pe lume e un act de curaj. Războiul a schimbat totul. Acum sînt tipi care muncesc pe brînci, fetiţe îmbrăcate în blue-jeans şi cămăşi murdare, artişti, beţivi, fără să mai vorbesc de prăvăliile cu suveniruri unde găseşti lucruri de douăzeci şi cinci de cenţi vîndute cu opt dolari bucata. Şi mai sînt şi restaurante, şi magazine de băuturi, dar nu sînt încă mari panouri de reclamă, nici biliard. Anul trecut au vrut să instaleze în parc un telescop pentru public. A ieşit scandal la Consiliul municipal. Au refuzat autorizaţia, bineînţeles, dar totuşi a început să fie mai multă animaţie. Sînt magazine cu nimic mai prejos decît cele de pe Beverly Hills. Iar domnişoara Patricia şi-a petrecut viaţa ca să căpătuiască oraşul. Bătrînul Helwig a murit acum cinci ani. Medicii i-au zis s-o lase mai moale cu băutura, că altfel nu-i mai dau nici un an. Ce le-a făcut! „Dacă nu pot să beau cînd îmi place, le-a zis el, dimineaţa, la prînz, şi seara, mai bine mă opresc de tot". S-a lăsat de băut — peste un an era mort.

Medicii au spus ba una, ba alta fiindcă nu-i poţi niciodată încurca, dar am părerea că Patricia le-a cam zis ce gîndeşte despre ei. Pînă la urmă au şters-o din spital şi n-au mai călcat pe-aici niciodată. La urma urmei au mai rămas vreo şaizeci de medici în Esmeralda. De-alde Helwig sînt cu grămada, chiar dacă nu pe toţi îi cheamă aşa. Unii trăiesc din rente, alţii chiar muncesc. După părerea mea, domnişoara Helwig face mai mult ca oricine. Are cam 68 de ani, dar ţine la lucru ca un catîr. Nu scuipă, nu bea, nu fumează, nu înjură şi nu-şi dă cu sulimanuri pe faţă. Ea a dăruit oraşului un spital, o şcoală, biblioteca municipală, centrul artistic, terenuri de tenis şi dumnezeu mai ştie ce. O poţi vedea mereu în vechiul său Rolls pe care îl are de treizeci de ani şi care face cam tot atîta zgomot cît un ceas elveţian. Dacă stau şi mă gîndesc bine tot ea a construit primăria pe care a vîndut-o apoi cu un dolar. O adevărată femeie! Bineînţeles, au venit şi evreii la noi. Dar vreau să-ţi spun un lucru; se zice despre ei că sînt şmecheri şi că te fură sub proprii tăi ochi. Ei bine, astea sînt basme. Evreii au comerţul în sînge şi le plac afacerile. Dar nu sînt chiar atît de îndrăzneţi cum par. La urma urmei, sînt nişte oameni de treabă fiindcă au suflet. Dacă însă vrei cu adevărat să se scoată untul din tine, nu trebuie să te duci prea departe: sînt o groază de tipi de-ai noştri care te pot roade pînă la os şi îţi mai cer să le şi plăteşti! Sînt în stare să-ţi ia ultimul dolar şi mai au pretenţia să susţină că tu l-ai furat.

Capitolul 21

Secţia de poliţie e situată într-o clădire lungă şi nouă, la intersecţia dintre strada Helwig şi Orcutt Sreet. Parchez şi apoi intru în timp ce mă întreb în continuare cam ce cuplet să interpretez. Îmi dau seama că dacă îl încep nu pot să-l întrerup cînd vreau.

Sala de aşteptare e mică şi foarte curată. Poliţistul de serviciu poartă o cămaşă de curînd călcată şi o uniformă impecabilă. Şase difuzoare transmit rapoartele agenţilor risipiţi în cele patru colţuri ale ţinutului. Pe birou e scris pe o placă numele poliţistului de serviciu: Gridell.

— Ce doriţi, domnule?

Vorbeşte cu o voce agreabilă, calmă şi respiră disciplina prin toţi porii. Un poliţist model.

— Vreau să anunţ un deces pe o străduţă care poartă numele de Polton's Lane, în spatele magazinului cu articole de fierărie de pe Grand Street. Un om s-a spînzurat în W.C. Nu mai poate fi adus la viaţă, e cît se poate de mort.

— Cum vă numiţi, vă rog?

E deja gata să apese pe butoane.

— Philip Marlowe. Sînt detectiv particular din Los Angeles.

— Ştiţi numărul casei?

— Nu cred că are vreunul. Dar e chiar în spatele magazinului.

— Urgent! zice el într-un microfon. Trimiteţi o ambulanţă. E vorba probabil de o sinucidere într-o casă în spatele magazinului cel mare de articole de fierărie. Un om s-a spînzurat în W.C.

Se întoarce spre mine.

— Ştiţi cum îl cheamă?

Fac un semn că nu.

— Ştiu doar că e paznicul de noapte de la „Casa del Poniente".

Începe să răsfoiască un registru.

— Ştiu cine e, are cazier judiciar. Marijuana. Mă întreb cum de-şi putea păstra postul. Poate că renunţase la drog. Şi pe urmă mîna de lucru e greu de găsit, la noi, mai ales într-o astfel de meserie.

Un sergent solid, cu trăsături parcă tăiate în granit, intră în sală, îmi aruncă o privire şi iese. În curînd aud cum porneşte o maşină.

Poliţistul de serviciu vîră o fişă în centrala telefonică.

— Căpitane, aici e Gridell. Un oarecare Philip Marlowe semnalează un deces în Polton's Lane. Ambulanţa e pe drum. Sergentul Green a pornit într-acolo. Am două patrule în apropiere.

Ascultă cîteva clipe şi pe urmă se întoarce spre mine:

— Căpitanul Alessandro vrea să vă vadă, domnule Marlowe. Luaţi-o pe culoar: e ultima uşă pe dreapta.

Începe să vorbească din nou la microfon

mai înainte chiar să ies din încăpere.

Ultima ușă pe dreapta poartă două nume: Căpitan Alessandro, pe o placă bătută în cuie și Sergent Green, pe o placă mobilă. Bat și intru fără să mai aștept răspuns.

Bărbatul care stă în spatele biroului e și el aranjat la patru ace. Are în față o hartă pe care o studiază cu ajutorul unei lupe. Alături e un magnetofon care debitează o poveste cu o voce monotonă și plîngăreață. Căpitanul are vreun metru și nouăzeci. Părul îi este negru iar pielea obrazului măslinie și întinsă. Chipiul îi este pus alături, pe birou. Își ridică ochii spre mine,oprește magnetofonul și pune jos lupa.

— Luați loc, domnule Marlowe.

Mă așez. Mă scrutează cîteva clipe fără să-mi vorbească. Are ochi căprui, o privire blîndă dar cuta de la buze n-arată nici un pic de blîndețe.

— Cred că-l cunoști pe comandantul Javonen, de la „Casa"?

— L-am întîlnit, căpitane. Dar nu e un prieten intim.

Îmi zîmbește ușor.

— Nici nu mă-ndoiam. Comandantului Javonen nu-i plac niciodată detectivii particulari care îi interoghează personalul. A făcut parte din Serviciul de informații al armatei, secția criminală. De aceea i se spune „comandantul". Esmeralda e orașul cel mai politicos pe care l-am văzut vreodată. Sîntem extraordinar de bine crescuți. Ceea ce nu înseamnă că noi, de pildă, nu sîntem mai întîi de toate polițiști. Iar acum, să vorbim puțin despre Ceferino Chang.

— Așta îi e numele? Nu i-l știam.

— Da, noi îl știam. Pot să te întreb ce faci în Esmeralda?

— Un avocat din Los Angeles, domnul Clyde Umney m-a însărcinat să urmăresc pe cineva. Persoana în chestiune a sosit aici cu Super Chief. Aveam misiune s-o urmăresc pînă cînd se va stabili undeva. Nu mi s-au dat explicații. Domnul Umney s-a mulțumit să-mi spună că e vorba de cererea unui birou de avocați din Washington și că nu e mai informat decît mine. Persoane despre care e vorba s-a oprit în Esmeralda. M-am reîntors în Los Angeles ca să mai aflu ceva, dar n-am reușit. Atunci am acceptat două sute cincizeci de dolari pe care îi socotesc o remunerație rezonabilă și am lăsat cheltuielile pe seama mea. Domnul Umney nu e prea mulțumit.

Căpitanul dă din cap.

— Asta nu mă lămurește de ce vă aflați aici și nici ce doreați de la Ceferino Chang. În plus, cum nu mai lucrați pentru domnul Umney, dacă nu cumva ați fost angajat de un alt avocat, nu mai sînteți legat de secretul profesional.

— Ascultați, căpitane! Am aflat că persoana pe care trebuie s-o urmăresc e victima unui șantaj din partea unui oarecare Larry Mitchell. Locuiește, sau mai bine zis, locuia, la „Casa del Poniente". Am încercat în zadar să-l întîlnesc: tot ceea ce știu am aflat de la Javonen și de la Ceferino Chang. Javonen mi-a zis că Mitchell a părăsit hotelul după ce și-a plătit nota și a mai plătit și pentru încă o săptămînă. Chang mi-a zis că Larry a plecat dis de dimineață cu nouă valize. Deoarece comportamentul lui Chang mi s-a părut întrucîtva bizar, am vrut să-i vorbesc din nou.

— Cum de-i știai adresa?

— El mi-a dat-o. Era mai curînd un om amar.

— Nu ești prea convingător, Marlowe!

— Nu, știu foarte bine... Se droga și atunci l-am făcut să creadă că sînt și eu în branșa asta. În meseria mea mai trebuie din cînd în cînd să și minți.

— E mai bine acum. Dar uiți să-mi spui pentru cine lucrezi acum — dacă lucrezi pentru cineva.

— Îmi puteți promite că puteți să țineți un secret?

— Depinde. Nu divulgăm niciodată numele unei victime a șantajului, cu condiția ca respectivul caz să nu ajungă în fața justiției. Dar dacă persoana în chestiune e căutată de poliție, sau dacă a părăsit statul unde i s-a fixat reședința ca să scape de supraveghere, sînt obligat, în calitatea mea de ofițer de poliție, să semnalez locul actual de reședință și numele sub care se ascunde.

— Văd că sînteți la curent... Atunci, de ce mă mai întrebați? Nu știu ce-a împins-o să fugă. Nu vrea să-mi spună. Tot ceea ce știu e că are necazuri, că-i este frică și că Mitchell o are la mînă într-un fel sau altul.

Cu un gest dezinvolt ia o țigară din sertar și o vîră în gură fără s-o aprindă.

— Bine, Marlowe, s-o lăsăm baltă pentru moment. Dar dacă afli ceva trebuie să ne informezi.

Mă scol în picioare. Se ridică și el și-mi întinde mîna.

— Nu sîntem niște fiare, dar meseria e meserie. Fii atent să nu ți-l pui pe Javonen în circă. Proprietarul hotelului are o mare influență în Esmeralda.

— Mulțumesc, căpitane. Voi face tot ce-mi stă în putință să vă ascult sfaturile.

Mă întorc pe culoar. Polițistul de serviciu continuă să fie la postul său. Mă salută cu un gest din cap și ies în noapte. Odată ajuns în mașină stau fără să mă mișc, cu mîinile pe volan. Polițiști care să te trateze ca și cum ai avea dreptul să exiști nu ai ocazia să vezi prea des. Tocmai meditez la astfel de lucruri cînd polițistul de serviciu bagă capul prin portieră și mă anunță că Alessandro mă cheamă din nou.

Cînd intru a doua oară în biroul căpitanului tocmai vorbește la telefon. În timp ce-mi arată cu un gest să iau loc continuă să asculte la receptor și să ia note folosind un fel de scriere prescurtată de care se servesc mulți gazetari. La sfîrșit, zice:

— Mulțumesc, am să te mai sun, și închide.

Se dă pe spate și bate tamburina cu degetele pe birou încruntînd din sprîncene.

— Am fost sunat de la biroul șerifului din Escondido, îmi zice el. A fost găsită mașina lui Mitchell — părăsită, după cît se pare. M-am gîndit că poate te interesează.

— Mulțumesc, căpitane. Unde e?

— La vreo treizeci de kilometri de aici, pe un drum lăturalnic care duce la națională 395. deobicei nimeni n-o ia pe drumul ăsta ca să ajungă la drumul național 395. E un loc care

se numește „Los Penasquitos Canyon". Tufișuri, pămînt în paraginâ, fundul unui rîu secat și nimic altceva. Dimineața asta, un fermier cu numele Gates a trecut pe-acolo cu o camionetă; căuta niște piatră de construcție. A zărit un Buick în două nuanțe care nu i-a atras atenția prin nimic neobișnuit, din moment ce nu prezenta nici un semn de accident.

Pe la ora patru după amiaza, Gates s-a întors ca să mai ia o încărcătură de pietre. Buick-ul era în același loc. De data asta s-a dus mai aproape. Nici urmă de chei, portierele nu erau închise, nici urmă de accident. Gates a notat totuși numărul de înmatriculare, numele și adresa proprietarului care erau trecute pe o carte de vizită din mașină. Cînd s-a întors la fermă a dat un telefon șerifului. Un șerif adjunct s-a dus acolo și a cercetat mașina. Curată ca nou nouță. A reușit să deschidă portbagajul: n-a găsit decît o roată de rezervă și niște unelte. Cînd s-a reîntors la Escondido mi-a dat telefon. Tocmai am vorbit cu el.

Aprind o țigară și îi ofer una și căpitanului Alessandro care mă refuză.

— Ai vreo idee, Marlowe?

— Nu mai multe decît dumneata.

— Spune, totuși.

— O presupunere: Mitchell are motive să se piardă în peisaj și-i cere unui prieten — necunoscut de cei de-aici — să vină să-l caute. În acest caz, își lasă mașina în garaj, fără să trezească bănuiala nimănui: nu-i nimic neobișnuit să-ți lași mașina în garaj pentru cîtva timp. În ceea ce privește bagajele, le pune în mașina prietenului și păcăleala reușește.

— Ceea ce vrea să însemne...

— ...că nu e vorba de nici un prieten. Ca urmare, Mitchell și valizele lui s-au evaporat pe un drum părăsit pe unde nu trece nimeni.

— Mai departe!

A schimbat tonul: vocea i-a devenit seacă și tăioasă.

Mă scol în picioare.

— Nu vă răstiți la mine, căpitane Alessandro, n-am făcut nimic rău. Să nu credeți mai ales că am ceva de-a face cu dispariția lui Mitchell. Nu știam și nu știu în continuare ce ar putea avea împotriva clientei mele. Tot ceea ce știu e că ea e singură, că-i este frică și că e nenorocită. Dacă aflu din ce pricină anume, o să vă țin la curent sau nu — depinde. În acest ultim caz, o să aveți mijloace să mă pedepsiți — n-ar fi pentru prima oară cînd mi se întîmplă. Dar n-am obiceiul să trădez încrederea oamenilor, chiar dacă întîlnesc polițiști simpatici.

— Să sperăm că n-o să ajungem pînă acolo, Marlowe. Să sperăm.

— Și eu sper, căpitane. Mulțumesc de felul cum m-ați primit.

Ies din nou pe culoar, îl salut pe polițistul de serviciu cînd trec prin dreptul lui și urc din nou în mașină. Îmi pare că am îmbătrînit dintr-odată cu douăzeci de ani.

Sînt sigur — și aș pune mîna în foc că și căpitanul Alessandro gîndește ca mine — că Mitchell e mort și că nu el a dus mașina la „Los Penasquitos Canyon". Chestia asta a făcut-o altcineva, cu cadavrul lui Mitchell în portbagaj.

E singura concluzie posibilă. Faptele sînt fapte, fie ele statistici, informații consemnate negru pe alb, sau înregistrate pe bandă de magnetofon sau probe materiale. Și apoi sînt lucruri care sînt fapte fiindcă necesitatea o cere. Fiindcă, altfel, nu s-ar mai putea înțelege nimic pe lumea asta.

Capitolul 22

E ca și cînd un strigăt ar răsuna în noapte dar nu s-ar auzi nici un sunet. Aproape întotdeauna în orele întunecoase ale nopții se întîmplă cele mai periculoase lucruri: dar asta mi s-a întîmplat și în plină zi — acea ciudată clipă de luciditate cînd, deodată aflu un lucru pe care n-am nici un motiv să-l știu. Dacă nu cumva asta e o urmare a lungilor ani trăiți sub tensiune și, în cazul de față, de o bruscă siguranță că ora adevărului a sosit.

Nu e nici un alt motiv, nici un alt motiv valabil. Dar iată că odată ajuns în fața portarului de la Rancho Descansado, opresc motorul, sting farurile și continui să merg încă vreo cincizeci de metri înainte de a frîna.

Urc pe jos pînă la recepție. O lumină slabă îmi arată unde e soneria de noapte dar biroul de recepție e închis. Și totuși, nu e decît zece și jumătate. Înconjor biroul și merg cu pași de lup printre copaci. Două mașini sînt parcate nu departe de aici: una de închiriat, la fel de anonimă ca o monedă de zece cenți într-un aparat telefonic și al cărui număr de înmatriculare îl zăresc după ce mă aplec binișor și vechea tăraboanță a lui Goble. Nu cu mult timp se afla în fața la „Casa del Poniente", iar acum, e aici...

Continui să merg printre arbori pînă cînd sosesc sub fereastra camerei mele. Înăuntru totul pare să fie în beznă și liniște. Urc încet treptele și lipesc urechea de ușă. Timp de cîteva clipe nu aud nimic. Pe urmă răzbate pînă la mine un hohot de plîns — hohot de plîns de bărbat, nu de femeie — după care urmează un rîs sec și ceva ce seamănă cu o lovitură dată cu toată forța. Apoi se așterne din nou liniștea.

Cobor din nou treptele și mă întorc la mașină mergînd tot printre copaci. După ce scot din portbagaj o manivelă revin la camera mea fiind la fel de atent să nu fac zgomot ca și prima oară, dacă nu cumva și mai dihai. Ciulesc urechea — nimic, liniște, calmul nopții. Scot lanterna din buzunar, o aprind și îi plimb lumina prin fața ferestrei, îndepărtîndu-mă imediat de ușă în vîrful picioarelor. Nu se petrece nimic pentru un moment. După care ușa se întredeschide.

Îi dau un umăr zdravăn și ea se deschide de tot. Bărbatul se dă înapoi, se clatină și izbucnește în rîs. În penumbră îi zăresc pistolul și-l lovesc peste încheieturi cu manivela. Scoate un urlet. Pistolul cade pe jos.

Bîjbîi prin spatele meu, descopăr întrerupătorul și îl aprind. În același timp închid ușa cu piciorul.

E un roșcovan cu ten palid și cu o privire goală. Se strîmbă de durere, dar ochii îi rămîn goi. Cu toate că suferă, se ține tare.

— N-ai să mori bătrîn, îmi zice el.

— Tu în schimb ești deja mort. Lasă-mă să trec.

Începe să rîdă batjocoritor.

— Îți rămîn picioarele, îi zic eu. Îndoaie-ți genunchii și culcă-te pe burtă — dacă ții la burta ta.

Încearcă să mă scuipe dar are un nod în gît. Se lasă să cadă în genunchi, întinde brațele înainte gemînd apoi se prăbușește brusc. Toți sînt la fel — o fac pe forțoșii cînd au cărți bune și trișează. Și ei trișează întotdeauna.

Goble e întins pe pat, cu fața acoperită de vînătăi și de răni, cu nasul zdrobit. E fără cunoștință și abia respiră.

Roșcovanul e încă leșinat, întins alături de pistolul lui. Îi scot cureaua și îi leg gleznele. După ce-l întorc pe spate, îi umblu prin buzunare. În portofel are șase sute șaptezeci de dolari, un permis de condus pe numele lui Richard Harvest, cu o adresă a unui mic hotel din San Diego, un carnet de cecuri, dar nici un permis de port-armă.

Îl las acolo, întins pe pămînt, merg la recepție și apăs pe butonul soneriei rămînînd cu degetul pe el. După un timp, o siluetă apare în întuneric. E Jack, în halat de baie și pijama. Mai am încă în mînă manivela. Cînd mă vede, tresare.

— Nu e ceva în regulă, domnule Marlowe?

— Ba da, ba da. Doar că un răufăcător mă aștepta în cameră ca să mă omoare iar în patul meu am găsit un tip total distrus. În rest, totul e-n regulă.

— O să chem poliția.

— Ar fi nemaipomenit din partea ta, Jack. După cum vezi, mai sînt încă în viață. Știi ce-ar trebui să faceți? Să transformați hotelul în clinică veterinară.

Se repede în birou. După ce îl aud că a chemat poliția mă întorc în camera mea. Roșcovanul e totuși tare. A reușit să se așeze cu spatele la perete. Ochii îi sînt în continuare goi și încearcă să zîmbească.

Mă apropii de pat. Goble deschide ochii.

— Am dat greș, șoptește el. Sînt mai puțin puternic decît credeam. Nu e pentru mine o chestie ca asta.

— Vine poliția. Ce s-a întîmplat?

— Am fost tras pe sfoară. Greșeala e a mea. Individul ăsta e un ucigaș. Am un noroc chior că mai sînt în viață. Mă obligă să-l aduc aici, mă lovește pînă îmi pierd cunoștința, și apoi pleacă.

— Ascultă, Goble, mai e o altă mașină lîngă a ta. Dacă a lăsat-o în față la Casa, cum s-a dus după ea s-o caute?

Goble întoarce capul încet ca să se uite la mine.

— Și să mai zic că sînt un șmecher... Asta o să-mi fie învățătură de minte. Nu cer decît să fiu dus în Kansas City. Cei mici nu pot să facă nimic împotriva celor mari. Niciodată. Dar am impresia că mi-ai salvat viața...

Sosește și poliția.

Mai întîi sînt doi în mașina de patrulare: băieți bine, mai curînd reci, serioși, îmbrăcați la patru ace, cu chipuri de nepătruns, așa cum trebuie. Pe urmă apare o namilă care se prezintă ca fiind sergent Holzminder, șef de patrulă. Aruncă o privire spre roșcovan apoi se apropie de pat.

— Telefonați la spital, ordonă el peste umăr.

Unul dintre polițiști iese. Sergentul se apleacă spre Goble:

— Poți vorbi?

— Roșcovanul mi-a întins o capcană. Mi-a luat banii. Eram la „Casa del Poniente". Mi-a vîrît flinta lui sub nas, m-a obligat să-l aduc aici și m-a luat la mardeală.

— De ce?

Goble suspină și clatină capul pe pernă. Or și-a pierdut din nou cunoștința ori se preface. Sergentul se ridică și se întoarce spre mine.

— Dumneata ce ai de zis?

— Nimic, sergent. Individul ăsta a mîncat cu mine astă seară. Ne-am văzut o dată sau de două ori. Mi-a spus că e detectiv particular din Kansas City. Nu știu ce caută pe-aici.

— Și ăsta?

Sergentul arată cu un gest vag în direcția roșcovanului care zîmbește într-una.

— E prima oară cînd îl văd. Nu știu nimic despre el, în afară de faptul că mă aștepta în dosul ușii cu un pistol

— E a dumitale maniveia asta?

— Da.

Primul polițist se întoarce și face un semn din cap sergentului: „Sosesc".

— Deci, dumneata ai o manivelă, zice sergentul cu glas rece. Pentru ce?

— Să zicem că aveam presentimentul că eram așteptat aici.

— Să zicem mai curînd că știai la ce te poți aștepta... și că știi multe.

— Să zicem că n-aveți dreptul să mă tratați ca pe un mincinos atîta vreme cît nu știți despre ce e vorba. Și să mai zicem că nu e nevoie să ridicați glasul la mine numai pentru faptul că sînteți îngalonat. Să mai zicem că o să mă și ascultați. Iar individul ăsta este un răufăcător, ceea ce nu înseamnă că nu are încheieturile zdrobite. Știi ce înseamnă asta, sergent? N-o să mai fie capabil să mai mînuiască niciodată un pistol.

— Atunci o să fii închis pentru lovituri și răniri.

— Dacă vrei dumneata, sergent.

În sfîrșit, ambulanța sosește. Îl iau mai întîi pe Goble, apoi internistul pune atele provizorii la încheieturile roșcovanului căruia i s-au dezlegat gleznele. Mă privește rînjind.

— Data viitoare, amice, am să mă străduiesc să găsesc ceva nou. Te-ai descurcat bine. Cinstit îți spun.

E urcat în mașină, ușile ambulanței se închid și pleacă în trombă. Sergentul se așază după ce-și scoate chipiul. Își șterge fruntea de sudoare.

— Să zicem că o luăm de la început. Chiar de la început. Cum nu poate fi adevărat că nu ne putem suferi putem încerca să ne înțelegem. De acord?

— De acord, sergent! Și mulțumesc că-mi dai șansa asta!

Capitolul 23

La sfîrșit ne ducem la secție. Căpitanul Alessandro e plecat. Îmi semnez depoziția în prezența sergentului Holzminder.

— Așadar, o manivelă? zice el pe un ton gînditor. Ți-ai asumat un mare risc. Ar fi putut să tragă asupra dumitale de patru ori mai

înainte de a-l atinge.

— Nu cred, sergent. Mai întîi, l-am izbit strașnic cu ușa. După aceea, nu l-am lovit cu toată forța. Poate că nici nu vroia să mă împuște. Opinia mea e că nu lucra pe cont propriu.

Mai discutăm puțin după care mă lasă să plec. E prea tîrziu să faci altceva decît să te culci, prea tîrziu ca să mai vorbești cu cineva. Cu toate astea mă duc la centrala telefonică și mă închid într-una din cabinele de afară și formez numărul de la „Casa del Poniente".

— Domnișoara Mayfield, vă rog. Domnișoara Betty Mayfield. Camera 1224.

— Nu pot s-o deranjez la ora asta.

— De ce nu? Vă doare vreo încheietură? (Sînt cu adevărat într-o proastă dispoziție). Credeți că i-aș da telefon dacă n-ar fi ceva urgent?

În cele din urmă o aud pe Betty cum răspunde cu o voce somnoroasă.

— Aici e Marlowe. S-a întîmplat ceva rău. Preferi să vin eu la tine sau tu la mine?

— Ce? Ce s-a întîmplat?

— Ai încredere în mine măcar o dată. Te aștept în parking.

— Mă îmbrac imediat.

Urc din nou în mașină și mă îndrept spre „Casa del Poniente".

După ce fumez trei țigări sînt pe punctul să-mi spun că aș bea ceva, cînd ea sosește alergînd, fără să facă zgomot, și se strecoară pe banchetă lîngă mine.

— Nu înțeleg nimic, începe ea dar îi retez vorba.

— Tu ești singura care mai înțelegi cîte ceva. O să-mi spui totul imediat. Nu te obosi s-o faci pe supărata că nu mai ține.

Pornesc motorul, străbat orașul în viteză, intru în „Rancho Descansado" și opresc sub copaci. Ea nu scoate nici o vorbă. Deschid ușa camerei și aprind lampa.

— Vrei să bei ceva?

— Da.

— Ai mai luat somnifere?

— În seara asta nu. Am ieșit cu Clark și am cam băut șampanie. De asta mi-e somn.

Torn de băut și îi întind paharul. Pe urmă îmi dau drumul într-un fotoliu.

— Iartă-mă, îi zic, sînt puțin cam obosit. La două, trei zile o dată, sînt nevoit să m-așez. Tot încerc să mă dezbar de acest urît obicei dar nu pot face nimic, am îmbătrînit. Mitchell e mort.

Își ține suflarea. Mîna începe să-i tremure. Poate că a devenit și palidă, dar nu-mi dau seama.

— Mort? șoptește ea. Mort?

— Oh! Las-o baltă! Cum zicea Lincoln, toți detectivii pot fi păcăliți un timp, sau cîțiva detectivi un timp, dar nu pînă la capăt.

— Taci! Îți spun să taci! Cine naiba te crezi?

— Un individ care are atîta experiență și minte ca să-și dea seama că ai necazuri. Și care a încercat să te scape de ele fără ca tu să ridici măcar un deget ca să-l ajuți.

— Mitchell e mort... zice ea cu voce neutră. Nu trebuie să-mi porți pică fiindcă am fost rea cu tine. Unde l-au găsit?

— Mașina lui a fost găsită într-un loc pe care nu-l cunoști, la vreo treizeci de kilometri de țărm, pe un drum părăsit. Locul se cheamă „Los Penasquitos Canyon". E pustiu. În mașină nu s-a găsit nimic, nici măcar valizele. O mașină goală, oprită în josul unui drum pe care nu trece nimeni niciodată.

Își pleacă ochii în pahar și reușește să soarbă o bună înghițitură de whisky.

— Mi-ai spus că e mort...

— S-ar părea că au trecut săptămîni de-atunci, dar în realitate doar acu cîteva ore îmi ofereai jumătate din Rio ca să te scap de cadavrul lui.

— Dar nu era... vreau să zic... cred c-am visat...

— Micuța mea, vii aici la ora trei dimineața, complet răvășită. Îmi povestești cu multe detalii ce se află pe balconul tău. Mă întorc împreună cu tine, mă cațăr pe scara de incendiu și fac astfel dovada unui spirit de prevedere nemărginit, prevedere care, de fapt, a făcut faima profesiei mele. Și ce găsesc? Nimic. Nici urmă de Mitchell! În timp ce tu, ghemuită în pătuț, dormi ca un îngeraș!

— Fă-o mai departe pe măscăriciul! E specialitatea ta. De ce n-ai venit să te ghemuiești lîngă mine? Poate că asta m-ar fi împiedicat să iau somniferele... sau, mă rog...

— Fiecare lucru la timpul său. La început ai spus adevărul cînd ai venit aici. Cadavrul lui Mitchell se afla într-adevăr pe balconul tău. Numai că, în timp ce tu erai la mine, ca să-mi impui capul cu bazaconii, cineva s-a ocupat de cadavru. Acest cineva l-a coborît în mașină, i-a făcut bagajele și i-a coborît și valizele. Asta a cerut timp. Și, în plus, trebuia să aibă un motiv special ca să acționeze așa. Acum spune-mi care este persoana care ar face un asemenea lucru numai ca să te scutească de efortul de a anunța poliția că ai un cadavru pe balcon?

— Oh! Destul!

După ce își golește paharul îl dă deoparte.

— Sînt obosită. Te deranjează dacă mă întind puțin pe pat?

— Nu dacă te dezbraci.

— Bine, mă dezbrac. La asta vroiai să ajungi, nu-i așa?

— S-ar putea să nu te simți prea în largul tău în acest pat. Nu demult Goble a fost burdușit aici de către un oarecare Richard Harvest, ucigaș cu simbrie de meserie, care n-a venit aici din proprie inițiativă. Îți mai aduci aminte de Goble? Grăsălanul care ne urmărea noaptea trecută pe colină.

— N-am auzit niciodată de Goble și nici de Richard Harvest. Cum de ești la curent cu toate astea? Ce căutau aici?

— Ucigașul mă pîndea pe mine. Cînd am aflat că s-a găsit mașina lui Mitchell, am avut un presentiment. Asta se întîmplă deobicei unor oameni de bine, unor generali de exemplu — dar de ce să nu mi se-ntîmple și mie? Necazul e că nu știi dacă să te bazezi pe un astfel de presentiment întotdeauna. În seara asta — sau, mai curînd, ieri seara, am avut noroc și m-am bazat pe el. Individul avea un pistol iar eu o manivelă.

— Ce mai, ești, puternic, invincibil, zice ea cu ironie. Puțin îmi pasă de ce s-a petrecut în patul tău. Pot să mă dezbrac?

Mă apropii de ea, o ridic în picioare și o apuc de umeri.

— N-o mai face pe proasta, Betty! În ziua în care ai să faci dragoste cu mine, n-ai să mai fii clienta mea. Vreau să știu de ce ți-e frică. Fără asta, cum să te ajut? Numai tu poți să-mi spui.

Începe să bocească în brațele mele.

Femeile nu prea au mijloace de apărare, dar fac minuni cu puținul pe care îl au.

O țin strîns la pieptul meu.

— Haide, Betty, nu te sfii, dă drumul la lacrimi. Sînt răbdător. Dacă n-aș fi... Doamne, Dumnezeule... dacă n-aș fi...

Nu zic nimic mai mult. Ghemuită în brațele mele tremură din tot corpul. Deodată, mă sărută pe buze.

— E vreo femeie în viața ta? murmură ea printre dinți.

— A fost una.

— Marea dragoste?

— O singură dată mi s-a întîmplat și n-a durat. Dar e o poveste veche.

— Ia-mă! Sînt a ta — toată! Ia-mă!

Capitolul 24

Se aud bătăi puternice în ușă. Pe jumătate adormit deschid ochii. Betty stă lipită de mine încît aproape că nu mai pot face nici o mișcare. Mă desprind ușurel din strînsoarea ei avînd grijă să n-o trezesc.

Arunc pe mine un halat de baie și mă apropii de ușă, fără s-o deschid.

— Cine e?

— Căpitanul Alessandro vrea să vă vadă imediat la secție. Deschideți!

— Regret, dar trebuie să mă rad, să fac un duș et caetera.

— Deschideți! E sergentul Green!

— Îmi pare rău, sergent! N-am ce să fac. O să-ncerc să vin cît mai repede.

— Ești cu o fetiță?

— E o întrebare deplasată, sergent. Sosesc imediat.

Îl aud cum coboară treptele. Cineva rîde și o voce spune: „E total țicnit, individul! Mă întreb ce poate să facă în zilele de sărbătoare".

Mașina poliției se îndepărtează. Mă duc în baie, fac un duș, mă rad și mă îmbrac. Betty continuă să doarmă. Îi mîzgălesc cîteva cuvinte pe care i le las pe perna mea: „M-au chemat la poliție. Știi unde mi-e mașina. Îți las cheile".

Ies în vîrful picioarelor, încui ușa cu cheia și urc în mașina de închiriat. Cheile sînt în contact, așa cum prevăzusem. Cînd te numești Richard Harvest nu-ți mai pierzi vremea să le iei mai ales că ai un întreg arsenal de chei în buzunar, pentru tot felul de mașini.

Căpitanul Alessandro nu s-a schimbat din ajun; n-o să se schimbe dealtfel niciodată. Cu el e un bărbat între două vîrste, cu trăsături ascuțite și cu o privire rea.

Căpitanul Alessandro îmi face semn să mă așez în fotoliul care mi-a devenit familiar. Un polițist intră în birou și pune o ceașcă de cafea înaintea mea. Cînd iese, îmi zîmbește complice.

— Marlowe, dînsul e domnul Henry Kingsley, din Westfield, Carolina vreau să zic Carolina de Nord. Nu știu cum a reușit să ajungă pînă aici, dar îl vedem în carne și oase. Susține că Betty Mayfield i-a ucis fiul.

Nu mai zic nimic. Dealtfel, ce să mai zic? Ca să trag de timp sorb din cafea care e bună, însă mult prea fierbinte.

— Vreți să fiți mai clar, domnule Kingsley?

— Cine-i ăsta?

Vorbește cu glas la fel de sec ca și fizionomia lui.

— Philip Marlowe, detectiv particular la Los Angeles. Betty Mayfield e clienta lui. La prima vedere, părerile pe care le aveți unul și altul despre această femeie nu prea coincid.

— N-am nici o părere despre ea, căpitane, zic eu. Dar îmi place ca din cînd în cînd să-i mai iau din gologani.

— Tocmai unei ucigașe ți-ai găsit să-i ceri bani? zice Kingsley către mine.

— Nu știam că a omorît pe careva, domnule Kingsley. Asta-i o noutate pentru mine. V-ar deranja dacă ne-ați da amănunte?

— Persoana care își zice Betty Mayfield — e numele ei de față — a fost soția fiului meu, Lee Kingsley. De la început m-am împotrivit acestei căsătorii. A fost una dintre acele nebunii care se fac în timp de război. Fiul meu și-a fracturat coloana vertebrală pe front și asta îl obliga să poarte mereu un corset. Într-o seară, soția lui i-a luat corsetul ca să-și bată joc de el: l-a scos din sărite în asemenea hal încît pînă i-a urmă s-a repezit la ea. Din păcate, de cînd se întorsese de pe front se apucase să bea, iar buna înțelegere nu mai domnea între ei. A călcat greșit și a căzut cît era de lung pe pat. Cînd am sosit, ea tocmai încerca să-i pună la loc corsetul. Dar fiul meu era mort.

Îl privesc pe căpitanul Alessandro:

— Aceste declarații se înregistrează?

— Cuvînt cu cuvînt.

Mă uit din nou la celălalt.

— Bine. Îmi imaginez că povestea nu se sfîrșește aici, domnule Kingsley.

— E de la sine înțeles că nu. Sînt destul de cunoscut în Westfield, unde sînt proprietarul băncii, al principalelor ziare și al unui număr destul de mare de întreprinderi. Locuitorii orașului sînt prietenii mei. Fosta mea noră a fost arestată și judecată pentru crimă. Juriații au recunoscut-o ca vinovată.

— Toți membrii juriului erau din Westfield, domnule Kingsley?

— Da. De ce n-ar fi fost?

— La urma urmei, n-are importanță. Dar concetățenii dumneavoastră îmi dau impresia că vi s-au supus fără condiții.

— Nu fi obraznic, tinere!

— Îmi cer iertare, domnule. Dar care e sfîrșitul poveștii?

— În statul nostru și în alte cîteva state, există o lege destul de ciudată. De obicei, avocatul apărării cere de la început ca acuzatul să fie recunoscut nevinovat iar cererea lui este respinsă automat. La noi, judecătorul își poate păstra hotărîrea pînă după verdict. Judecătorul care era un ramolit, a făcut uz de acest drept. Cînd juriații și-au dat verdictul care o recunostea pe nora mea vinovată, el a ținut un lung discurs în care reproșa juraților că în mod deliberat au îndepărtat ipoteza potrivit căreia fiul meu, sub influența alcoolului,

să-şi fi scos el însuşi corsetul ca să-şi înfricoşeze soţia. A mai declarat că atunci cînd e adunată atîta ranchiună orice e posibil şi că juraţii nu şi-au îndeplinit misiunea din moment ce au refuzat să ia în consideraţie vorbele fostei mele nore care susţinea că ar fi încercat să-i pună la loc corsetul soţului ei. Ca urmare, judecătorul a anulat verdictul şi a achitat-o pe fosta mea soră.

I-am zis atunci că ştiu sigur că e ucigaşa fiului meu şi că am să fac în aşa fel încît să nu-şi poată găsi refugiul în nici o parte a lumii. Iată de ce sînt aici.

Arunc o privire spre căpitan ai cărui ochi văd ceva foarte departe.

— Domnule Kingsley, zic eu, oricare ar fi opinia dumneavoastră personală, e un fapt, că doamna Lee Kingsley — pe care eu o cunosc sub numele de Betty Mayfield — a fost judecată şi achitată. Spuneţi despre ea că e o ucigaşă, ceea ce e o defăimare. Cerem un milion de dolari despăgubiri.

Izbucneşte într-un rîs care sună fals.

— Amăritule! ţipă el. La noi ai fi închis pentru vagabondaj.

— Să zicem un milion două sute cincizeci de mii, declar eu. Valorez mai puţin decît fosta dumitale soră.

Kingsley se întoarce spre căpitanul Alessandro.

— Ce înseamnă asta? Sînteţi toţi nişte vînduţi?

— Domnule Kingsley, vorbiţi unui ofiţer de poliţie!

— Puţin îmi pasă ce eşti, zice el mînios. Vînduţii nu lipsesc din poliţie.

— Mai bine v-aţi asigura înainte de a ne trata drept vînduţi, îi răspunde ironic căpitanul Alessandro.

După ce-şi aprinde o ţigară, suflă fumul şi zîmbeşte.

— Nu vă avîntaţi, domnule Kingsley. Sînteţi cardiac şi emoţiile nu sînt prea recomandabile în cazul dumneavoastră. Îmi dau seama de asta fiindcă am studiat medicina mai înainte de a intra în poliţie. Datorită războiului am urmat altă profesie.

Kingsley se scoală în picioare.

— O să mai auziţi de mine! zice el cu glas gîtuit.

Alessandro dă din cap.

— Ce vreţi de la mine la urma urmei? Să arestez pe cineva care a fost judecat şi achitat, numai pentru că faceţi şi desfaceţi ploile în Westfield, în Carolina?

— I-am zis că n-am să-i las nici o clipă de limişte, ţipă Kingsley. Am s-o urmăresc pînă la capătul lumii! Am să fac în aşa fel încît toată lumea să ştie cine este!

— Şi cine este, domnule Kingsley?

— Ucigaşa fiului meu, lăsată în libertate din pricina unui judecător idiot — iată ce este!

Căpitanul Alessandro se ridică şi îl domină pe Kingsley de la înălţimea celor o sută nouăzeci şi unu de centimetri ai săi.

— Şterge-o! zice el rece. Mă plictiseşti. Am întîlnit destui ticăloşi în viaţa mea. Cei mai mulţi erau nişte băieţandri înapoiaţi. Pentru prima oară mă aflu în faţa unui bărbat cu o situaţie înfloritoare şi care e la fel de prost şi de rău ca şi un delincvent minor. Eşti, sau îţi place să crezi că eşti stăpîn peste Westfield, în Carolina de Nord. Foarte bine. Dar aici nu eşti nimic, nici măcar proprietarul unui chiştoc. Şterge-o, altfel pun să te aresteze pentru ultragiu adus unui poliţist aflat în exerciţiul funcţiunii.

Kingsley se îndreaptă spre uşă cu un pas nesigur şi bîjbîie după clanţă, cu toate că uşa e larg deschisă. Alessandro se uită după el. Pe urmă se lasă să cadă în fotoliu.

— Ai fost poate puţin cam dur, căpitane!

— Sînt copleşit. Dacă măcar aş fi putut să-l provoc să se uite o dată cu adevărat într-o oglindă...

— Pe cine? Pe el? Nu-i genul. Pot să plec?

— Da. Goble nu vrea să depună plîngere. Se întoarce la Kansas City astăzi. Putem oricînd să-i agăţăm o tinichea lui Richard Harvest, dar cu asta ce cîştigăm? Îl ţinem la răcoare o vreme, şi apoi? Sînt o sută ca el în stare să facă treaba pentru care a fost angajat.

— Ce să fac pentru Betty Mayfield?

— Am o vagă idee că nu mi-ai ascultat sfatul.

— Trebuie să ştiu mai întîi ce-i cu Mitchell, îi răspund eu cu linişte.

— Tot ce ştiu e că a plecat. Poliţia n-are de ce să se amestece în afacerea asta.

Mă scol în picioare, privirile ni se încrucişează şi ies din încăpere.

Capitolul 25

Betty doarme în continuare şi venirea mea n-o trezeşte. Are un somn de copil, liniştit. Mă uit la ea cîteva clipe, pe urmă aprind o ţigară şi merg la bucătărie. Pun cafea în fierbător, mă întorc în cameră şi mă aşez pe pat.

O scutur încetişor. Deschide ochii şi clipeşte.

— Ce oră e? întreabă întinzîndu-se! Dumnezeule! Am dormit ca un prunc.

— E ora deşteptării. Cafeaua e gata imediat. Am fost chemat la poliţie. Socrul tău a sosit, doamnă Kingsley.

Se scoală în capul oaselor dintr-odată şi se uită lung la mine, cu ochi rotunzi, ţinîndu-şi respiraţia.

— Căpitanul Alessandro i-a făcut vînt. N-ai de ce te teme de el. Din pricina lui ţi-era atît de frică?

— A zis cumva... a povestit ce s-a întîmplat la Westfield?

— Chiar pentru asta a venit. Şi ce dacă? Nu eşti cu nimic vinovată, nu-i aşa?

— Absolut deloc, îmi zice ea cu flăcări în ochi.

— Ţine cont de faptul că de acum, ori spui adevărul ori minţi, e totuna. Dar cum se face că Mitchell ştie?

— Din întîmplare s-a aflat în Westfield, sau în apropiere, cînd a avut loc procesul. Dumnezeule! Ziarele n-au vorbit decît de asta timp de saptămîni în şir. Nu i-a fost greu să mă recunoască. Ziarele de pe-aici trebuie să fi scris şi ele?

— Cu siguranţă, fie şi numai din pricina aspectului juridic al problemei. Dar dacă au făcut-o eu n-am citit nimic. Cafeaua cred că e gata. Cum o bei?

— Neagră şi fără zahăr.

— Cu atît mai bine, fiindcă n-am nici lapte şi nici zahăr. De ce ţi-ai luat numele de Eleanor King? Ah, da, ce prost sînt! Bătrînul Kingsley îţi ştia numele de fată.

Trec în bucătărie şi, după ce ridic capacul de la fierbător, torn în două cești. Privirile ni se încrucişează. Sîntem din nou doi străini.

Îşi pune ceasca pe noptieră.

— E foarte bună. Vrei să te uiţi în altă parte în timp ce mă îmbrac?

— Da.

Înşfac o carte de pe masă şi mă prefac că citesc. E vorba despre un detectiv particular şi ca istoria să fie şi mai tare, de o femeie spînzurată de ţeava duşului şi al cărui corp gol e plin de însemne de tortură. Betty se duce la baie. Arunc cartea în coşul de hîrtii, neavînd o ladă de gunoi la îndemînă şi încep să mă gîndesc. În dragoste întîlneşti două feluri de femei: unele ca Helen Vermilyea se dăruiesc cu totul, fără reţinere şi nu se gîndesc nici măcar la trupul lor; altele, ruşinoase, care încearcă să salveze aparenţele.

Betty iese din baie; seamănă cu un trandafir îmbobocit. Machiaj impecabil, ochi strălucitori, fiecare fir de păr la locul său.

— Mă duci la hotel? Vreau să-l văd pe Clark.

— Îţi place?

— Haide, să nu exagerăm. Ştii ca şi mine că e o aventură fără viitor. Mai vrei cafea? A mai rămas.

— Nu, mulţumesc, nu mai beau pînă la micul dejun.

— N-ai fost îndrăgostit niciodată? Vreau să zic, aşa de îndrăgostit încît să vrei ca povestea să dureze zile în şir, luni la rînd?

— Haide să mergem.

— Cum poţi să fii atît de dur şi atît de blînd în acelaşi timp?

— Dacă n-aş fi dur n-aş mai fi în viaţă. Iar dacă n-aş putea fi blînd, n-ar mai merita să fiu în viaţă.

O ajut să-şi pună mantoul şi plecăm. Nu zice nici un cuvînt tot lungul drumului. Ajungem la hotel, parchez maşina în locul unde o pun de obicei şi scot din buzunar cele cinci cecuri şi i le dau.

— Să sperăm că e pentru ultima oară cînd mai fac naveta, îi zic eu. Încep să se uzeze.

Le priveşte fără să le ia.

— Credeam că asta reprezintă onorariul tău, zice ea sec.

— La ce bun să mai discutăm? Ştii foarte bine că nu pot să primesc bani de la tine.

— Din pricina a ceea ce a fost azi noapte între noi?

— Din nici o pricină. Nu pot primi şi gata. Mai ales că n-am făcut nimic. Ce gînduri ai? Unde vrei să pleci? Nu mai ai de ce te teme acum.

— Nu ştiu nimic.

— Eşti îndrăgostită de Brandon?

— Tot ce se poate.

— E un gangster vechi. A angajat un tip ca să-l sperie pe Goble şi să mă doboare cu aceeaşi ocazie şi pe mine. Poţi să iubeşti un astfel de om?

— O femeie iubeşte un bărbat pentru el însuşi, nu pentru ce face. Şi apoi nimic nu dovedeşte că vroia să se meargă atît de departe.

— Adio, Betty! Am vrut să iasă bine, dar asta nu-i destul.

Întinde mîna încet şi ia cecurile.

— Eşti ţicnit. Eşti bărbatul cel mai ţicnit pe care l-am văzut vreodată.

Coboară din maşină şi se îndepărtează ca întotdeauna cu paşi vioi.

Capitolul 26

Îi las răgazul să străbată holul şi să urce în camera ei după care îl sun pe domnul Clark Brandon pe telefonul interior. Javonen trece pe lîngă mine şi îmi aruncă o privire puţin binevoitoare, dar nu zice nimic.

Îmi răspunde o voce de bărbat. E chiar el.

— Domnule Brandon, nu mă cunoaşteţi cu toate că ieri dimineaţa ne-am aflat din întîmplare în acelaşi ascensor. Numele meu e Philip Marlowe. Sînt detectiv particular din Los Angeles şi un prieten al domnişoarei Betty Mayfield. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— Numele dumitale nu mi-e necunoscut, Marlowe, dar tocmai ieşeam pe uşă. Nu vrei să bem un păhărel împreună pe la ora şase?

— Aş vrea să mă întorc în Los Angeles, domnule Brandon. Nu vă reţin mult timp.

— Bine, zice el fără chef. Poţi să urci.

Îmi deschide el însuşi — înalt, zvelt, plin de muşchi, în plină formă. Nu-mi întinde mîna dar se dă la o parte ca să intru.

— Sînteţi singur, domnule Brandon?

— Da. De ce?

— Ceea ce vreau să vă spun doresc să rămînă între noi.

— Ei bine, dă-i drumul!

Se aruncă într-un fotoliu, îşi întinde picioarele pe sofa şi îşi aprinde o ţigară cu filtru aurit de la o brichetă în aur. Aşa-i în lumea bună, ce naiba!

— Am venit în Esmeralda pentru prima oară pentru că un avocat din Los Angeles m-a însărcinat să o urmăresc pe domnişoara Mayfield şi să-l anunţ în clipa în care s-a stabilit undeva. Nu ştiam motivul acestui filaj: avocatul mi-a mărturisit că nici el nu-l cunoaşte şi că acţionează potrivit indicaţiilor unui birou de avocaţi cu o reputaţie onorabilă din Washington, D.C.

— Deci, ai urmărit-o? El, şi, mai departe?

— A luat legătura cu Larry Mitchell sau el a luat legătura cu ea. În mod sigur o avea la mînă cu ceva.

— Nu era singura în această situaţie. Mitchell era un specialist în şantaj.

— Dar nu-i aşa că nu mai este?

Se uită la mine cu ochii săi reci.

— Ce vrei să spui?

— Că nu mai face nici un rău. Că nu mai există.

— Se pare că a părăsit hotelul şi că a plecat cu maşina. Ce mă priveşte pe mine asta?

— Nu m-aţi întrebat cum de ştiu că nu mai există.

— Ascultă, Marlowe!

Cu un gest neglijent îşi scutură ţigara.

— Să zicem că puţin îmi pasă. Vorbeşte-mi despre ceva care mă priveşte sau lasă-mă în pace!

— Am intrat în legătură şi cu un oarecare Goble care se dădea drept detectiv din Kan-

sas City şi arăta o carte de vizită, adevărată sau nu, în spriinul afirmaţiei sale. Acest Goble m-a cam plictisit. Nu înceta să alerge după mine şi să-mi vorbească tot timpul despre Mitchell. Nu reuşeam să înţeleg ce vrea. Într-o zi, aţi găsit o scrisoare anonimă în corespondenţa dumneavoastră. Am văzut cînd aţi citit-o, aţi recitit-o, aţi întrebat recepţionerul, fără succes de altfel, pentru a afla cine a adus-o. Aţi pescuit chiar şi plicul din coşul de hîrtie. Iar cînd aţi luat ascensorul păreaţi îngrijorat.

Brandon începe să-şi piardă stăpînirea de sine.

— Cîteodată e periculos să-ţi vîri nasul în treburile altora, domnule detectiv particular, îmi zice el pe un ton mai curînd sec. Te-ai gîndit vreodată la asta?

— E o întrebare idioată. Cum vreţi să-mi cîştig altfel pîinea?

— Te sfătuiesc s-o ştergi cît te mai poţi încă ţine pe picioare.

Izbucnesc în rîs, ceea ce pare să-l exaspereze. Sare în picioare şi se repede la mine.

— Ascultă, amice! Nu-s primul venit şi nici n-am obiceiul să mă las speriat de indivizi de teapa ta. Hai, uşchealâ!

— Nu vreţi să auziţi urmarea?

— Ţi-am zis s-o ştergi!

Mă ridic în picioare.

— Păcat. Eram gata să lichidez afacerea între patru ochi. Să nu credeţi că vreau să pun laba pe dumneavoastră, aşa cum a încercat Goble. Nu-i deloc genul meu. Dar dacă mă daţi pe uşă afară fără să mă ascultaţi, voi fi obligat să merg la căpitanul Alessandro. El o să mă asculte.

Rămîne nehotărît cîteva clipe, furios în continuare. În cele din urmă, chipul i se destinde într-un zîmbet.

— Bine, o să te asculte. Şi după aia? E de-ajuns să dau un telefon ca să fie mutat de-aici.

— O, nu, nu pe el! Căpitanul Alessandro nu se lasă intimidat. În dimineaţa asta l-a dat pe uşă afară pe Henry Kingsley care nu e obişnuit cu un asemenea tratament. Căpitanului Alessandro i-au fost de-ajuns cîteva vorbe ca să-l potolească pe Kingsley. Vă închipuiţi că puteţi scăpa uşor de un asemenea om? Vă doresc să trăiţi atît de mult încît să reuşiţi asta.

— Doamne Isuse Cristoase, zice el fără să înceteze să zîmbească. Am cunoscut odinioară indivizi ca dumneata. Dar e atît de multă vreme de cînd sînt aici încît am şi uitat că aşa ceva mai există. Bine, te ascult.

Se întoarce pe scaunul lui, scoate o altă ţigară cu filtru aurit şi o aprinde.

— Vrei o ţigară?

— Nu, mulţumesc. Dar ce ziceţi de micuţul, Richard Harvest. Am impresia că aţi făcut o greşeală cu el. N-a fost la înălţime.

— Cîtuşi de puţin la înălţime, Marlowe, cîtuşi de puţin. Un sadic fără anvergură. Iată ce ajungi cînd nu mai ai nimic de făcut — îţi pierzi judecata. L-ar fi putut ciurui pe Goble numai ridicînd degetul mic. Şi să-l mai şi aducă la dumneata — ce caraghioslîc! Ce amator! La ce i-a servit? Nu mai e bun de nimic. De-acum încolo o să vîndă creioane. Vrei să bei ceva?

— Noi doi însă sîntem de alt calibru. Lăsaţi-mă să termin. După ce o regăsesc pe Betty Mayfield, în aceeaşi seară îl daţi afară pe Mitchell pe uşa de la „Glass Room" — cu o oarecare eleganţă, aş putea zice. În mijlocul nopţii, Betty vine şi mă scoală din somn la „Rancho Descansado" al cărei proprietar cred că sînteţi. Ea îmi spune că Mitchell e mort şi că se află întins pe un şezlong în balconul ei şi îmi oferă luna de pe cer că s-o scap de belea. Mă reped cu ea la „Casa", dar nici urmă de cadavru pe balcon. A doua zi dimineaţa, paznicul de noapte de la garaj îmi spune că Mitchell a plecat cu maşina, cu nouă valize, şi că şi-a plătit nota de la hotel şi a plătit şi în avans. În aceeaşi zi, maşina lui e găsită părăsită, la „Los Penasquitos Canyon". Fără valize şi fără Mitchell.

Brandon mă urmăreşte din ochi dar nu zice nimic.

— De ce Betty Mayfield nu îndrăznea să-mi spună pentru ce îi era atît de frică de el? Pentru că în Westfield, în Carolina de Nord, a fost condamnată fiindcă şi-a omorît bărbatul. Dar în acest stat, judecătorul are dreptul să anuleze verdictul, juraţilor ceea ce a şi făcut. Henry Kingsley, socrul ei, a jurat s-o urmărească oriunde s-ar duce şi să n-o lase niciodată în pace. Şi iată că ea descoperă un cadavru în balcon! Dacă poliţia face anchetă, cazul e repus pe tapet. I se face frică, îşi pierde capul fiindcă îşi spune că n-o să aibă aceeaşi şansă de două ori la rînd. De data asta, juraţii ar fi condamnat-o fără doar şi poate.

— Şi-a rupt gîtul cînd a încercat să sară zidul de la terasa mea, zice Brandon cu o jumătate de glas. Ea n-are nici un amestec. Vino să-ţi arăt!

Afară, pe vasta terasă însorită, Brandon se îndreaptă spre parapet. Îl urmez îndeaproape şi cînd mă aplec peste parapet îmi dau seama că mă aflu chiar deasupra şezlongului aflat pe balconul domnişoarei Betty.

— Acest zid nu e prea înalt, zic eu. Nu-i atît de înalt ca să nu fie primejdios.

— Sînt de aceeaşi părere, zice Brandon liniştit. Iar acum, imaginează-ţi că stă aici.

Se întoarce cu spatele la zid, al cărui margine îi vine la mijlocul coapsei. Şi Mitchell era înalt.

— O trage pe Betty spre el sub un pretext oarecare, vrea s-o îmbrăţişeze, ea îl izbeşte cu toată puterea şi îl împinge în partea cealaltă. Întîmplarea a făcut să-şi rupă gîtul cînd a căzut. Or, aşa se pare că a murit primul bărbat al său. Cum vrei să nu se fi îngrozit?

— Nu fac nimănui nici un reproş. Nici măcar dumneavoastră, Brandon.

Face cîţiva paşi ca să se îndepărteze de zid şi se cufundă în contemplarea oceanului. După ce rămîne tăcut cîteva clipe se întoarce pe călcîie:

— ...cu excepţia faptului că v-aţi debarasat de cadavru, adaug eu.

— De unde naiba ştii? Cum naiba s-o fi făcut?

— Vă place pescuitul, printre alte sporturi. Pun pariu că aveţi aici, în acest apartament, o coardă lungă şi foarte solidă. Solid cum sînteţi, aţi sărit pe balconul lui Betty, aţi trecut coarda pe sub braţele lui Mitchell şi l-aţi co-

borît încet, în spatele gardului de jos. După aceea i-ați luat cheia din buzunar și v-ați dus în camera lui, i-ați făcut bagajele și ați coborît în garaj cu ascensorul sau pe scara de incendiu. Asta trebuie să fi însemnat vreo trei drumuri pentru dumneavoastră nu mai mult. După aceea ați ieșit cu mașina lui din garaj. Știați că paznicul de noapte se droghează, așa că din partea asta nu erați îngrijorat. Asta a fost dis de dimineață și paznicul m-a mințit în legătură cu ora. Ați dus mașina cît mai aproape de locul unde se afla cadavrul lui Mitchell, și l-ați urît în portbagaj ca să-i cărați la Los Penasquitos Canyon.

Brandon începe să rîdă plictisit.

— Iată-mă deci la „Los Penasquitos" cu o mașină, un cadavru și nouă valize. Cum ies de-acolo?

— Cu un elicopter.

— Cine îl pilotează?

— Chiar dumneavoastră. În clipa de față elicopterele nu sînt supuse controalelor; n-o să mai dureze multă vreme, fiindcă devin tot mai numeroase. Aveți grijă să vi se trimită un elicopter la „Los Penasquitos Canyon" și să vină cineva să-l ia pe pilot cu o mașină. Un om cu starea dumneavoastră socială poate să obțină orice.

— Și pe urmă?

— Urcați cadavrul și valizele în elicopter, plecați în larg, coborîți cît mai aproape de apă și aruncați cadavrul și valizele. Nu vă mai rămîne decît să duceți înapoi elicopterul din locul de unde a venit. Iată o treabă bine făcută.

Brandon izbucnește într-un rîs puternic, mult prea zgomotos ca să fie firesc.

— Adică mă crezi atît de prost ca să fac toate astea de dragul unei femei pe care abia o cunosc?

— Ei, ei... stați puțin, Brandon! Ați făcut-o pentru dumneavoastră. Îl uitați pe Goble. E din Kansas. Nu și dumneavoastră?

— Și ce dacă?

— O! Nu-i nimic. Punct și de la capăt. Nu ca să se plimbe a venit Goble la Esmeralda. Și nu pe Mitchell îl căuta, dacă nu cumva se cunoscuseră mai înainte. În acest caz și-au zis că au o mină de aur la îndemînă. Mina de aur sînteți dumneavoastră. Cînd Mitchell a dispărut, Goble a vrut să ducă singur afacerea mai departe — un biet șoarece prins în ghearele unui tigru. Puteți să-mi explicați cum a căzut Mitchell de pe terasa dumneavoastră? Țineți cumva să se facă vreo anchetă în legătură cu trecutul dumneavoastră? Nu vă închipuiți că poliția ar fi avut convingerea că l-ați împins pe Mitchell pe deasupra zidului? Și chiar dacă n-ar putea s-o dovedească, ce poziție ați mai avea la Esmeralda din clipa aia?

Brandon îmi întoarce spatele și merge cu pași ușori pînă la celălalt capăt al terasei, se întoarce și rămîne țintuit în fața mea. Chipul său e total inexpresiv.

— Aș putea să te dobor, Marlowe. Dar, lucru curios, toți acești ani pe care i-am petrecut aici au făcut din mine un alt om. Sînt de acord că am încurcat-o și că nu știu ce să fac. Mitchell era un ticălos, un șantajist care se dădea la femei. Să zicem că ai dreptate pe toată linia — ce-mi pasă, nu regret nimic. Și, crede-mă, s-ar putea deasemenea să nu fiu chiar insensibil la farmecul lui Betty Mayfield. N-o să mă crezi, fără îndoială, dar e adevărat. Iar acum, hai să facem un tîrg. Cît ceri?

— Pentru ce?

— Ca să nu te duci la poliție.

— Am mai spus: absolut nimic. Vroiam numai să cunosc sfîrșitul poveștii. Am fost măcar pe aproape?

— Întrutotul, Marlowe. Ai lovit în plin.

— Bine, vă las acum. Așa cum vă mai spuneam, vreau să mă-ntorc la Los Angeles. Cineva o să mă angajeze acolo pentru o mică anchetă. Trebuie să trăiești în ziua de azi, nu-i așa?

— Vrei să-mi strîngi mîna?

— Nu. Ai angajat un ucigaș, ceea ce te exclude dintre oamenii cărora le strîng mîna. Dacă n-aș fi avut un presentiment, acum aș fi fost mort.

— Dar nu i-am cerut să ucidă pe nimeni.

— Dar l-ai angajat. Adio.

Capitolul 27

Cînd ies din ascensor, dau de Javonen care pare să mă aștepte.

— Veniți la bar, vreau să stăm puțin de vorbă.

Barul e mai curînd cufundat în liniște la ora asta. Ne așezăm la o masă dintr-un colț.

— Vi se pare că sînt un ticălos, nu-i așa? întreabă Javonen cu jumătate de glas.

— Cîtuși de puțin. Fiecare își face meseria — a mea nu v-a plăcut și din pricina asta v-ați speriat. De aici pînă la a vă lua drept un ticălos e o mare diferență.

— Încerc din răsputeri să apăr interesele hotelului. Dar dumneavoastră ce faceți?

— Nu știu. Iar cînd o știu, mă întreb cîteodată la ce servește tot ce fac. Atunci bîjbîi și încurc multă lume. Îmi pare de multe ori că sînt un om rău.

— Fără să fiu indiscret, cam cît cîștigați dintr-un caz ca ăsta?

— La drept vorbind, comandante, cazul ăsta iese din obișnuit. Nu am cîștigat nimic din el.

— Hotelul e gata să vă ofere cinci mii de dolari deoarece i-ați apărat interesele.

— Hotelul sau domnul Clark Brandon?

— Dacă vreți... Dînsul e patronul.

— Cinci mii de dolari! Se pot cumpăra multe lucruri cu cinci mii de dolari. Am să-i regret pe drumul meu de întoarcere.

Mă scol în picioare.

— Unde trebuie să trimit cecul, domnule Marlowe?

— Fondul de într-ajutorare al Poliției ar fi fericit să-l primească. Sticleții nu sînt prea bine plătiți. Cînd au nevoie de bani împrumută de la Fond. Da, cred că Fondul de într-ajutorare al Poliției vă va fi recunoscător.

— Ascultă, Marlowe, n-o face pe nebunul! Vroiam să spun...

— Spuneți-o ție însuți, Javonen! E un auditoriu mai ales. Hai noroc!

Ies din bar, urc în mașină și mă întorc la „Descansado" ca să-mi fac bagajele și să plătesc. În biroul de la recepție Jack și Lucille sînt la locurile lor obișnuite. Lucille îmi zîmbește în timp ce Jack zice:

— Mi s-a spus să nu vă prezint nici o notă, domnule Marlowe. Şi să vă cer încă o dată iertare pentru ce s-a întîmplat ieri seară. Deşi nu cred că puneţi prea mult preţ pe scuzele mele...

— Cît e nota?

— Oh! Nu prea mult. Doisprezece dolari şi cincizeci.

Pun banii pe tejghea. Jack îi priveşte şi încruntă din sprîncene.

— Dar v-am spus, domnule Marlowe, că nu aveţi nimic de plătit!

— De ce nu? Am ocupat o cameră...

— Domnul Brandon...,

— Sînt oameni care sînt tare căpăţînoşi. Sînt foarte fericit că v-am cunoscut pe amîndoi. Vrei să-mi dai o recipisă? Aşa pot să decontez.

Capitolul 28

Pînă la Los Angeles nu depăşesc decît de cîteva ori viteza de o sută patruzeci la oră. Cînd ajung la Yucca Avenue, îmi vîr maşina în garaj. Cutia de scrisori e goală ca deobicei. Urc scara şi deschid uşa apartamentului meu. Nimic nu s-a schimbat. În salon se simte miros de închis şi are aspectul său obişnuit, trist şi banal. Deschid ferestrele, mă duc la bucătărie, îmi torn ceva de băut şi mă aşez pe canapea cu ochii aţintiţi spre perete. Oriunde aş merge, orice aş face, iată ce găsesc la întoarcere: un zid gol, o odaie fără nici un suflet în ea, într-o casă goală.

Îmi pun paharul pe măsuţă fără să fi băut din el. Nu alcoolul e remediul. Singurul remediu e să devii şi mai tare şi să nu ceri nimănui nimic.

Telefonul începe să sune. Ridic receptorul şi zic maşinal:

— Marlowe la aparat.

— Sînteţi chiar domnul Marlowe?

— Da.

— Sînteţi sunat de la Paris, domnule Marlowe. Am să revin imediat.

Pun încet receptorul în furcă. Cred că mîna îmi cam tremură. E poate din pricina faptului că am gonit cam pe şosea sau poate fiindcă sînt nedormit.

Peste un sfert de oră telefonul sună din nou.

— Aici e Linda, Linda Loring*. Îţi mai aduci aminte de mine, dragul meu?

— Cum aş putea să te uit?

— Ce mai faci?

— Sînt obosit, ca deobicei. Tocmai am descurcat un caz mai curînd deprimant. Dar tu?

— Mă simt groaznic de singură fără tine. Am încercat să te uit dar nu pot. Am fost prea fericiţi împreună...

— O noapte, o singură noapte... acum un an şi jumătate. Ce pot să zic?

— Ţi-am rămas fidelă, dumnezeu ştie de ce. Nu lipsesc bărbaţii din jurul meu. Da, ţi-am rămas fidelă.

— Eu nu ţi-am fost credincios, Linda. N-am crezut nici o clipă că o să ne mai vedem. Nu ştiam că ţii să-ţi rămîn credincios.

— Nu ţineam... nu ţin... Te iubesc, iată ce încerc să-ţi spun. Vrei să te căsătoreşti cu mine? Mi-ai spus că asta n-ar dura mai mult de şase luni — dar de ce să nu încercăm? Cine ştie — s-ar putea să fie pe viaţă! Te rog. Ce trebuie să facă o femeie ca să ajungă la cel pe care îl iubeşte?

— Nu ştiu. Mă întreb însă de unde crede ea că îl iubeşte cu adevărat. Trăim în lumi diferite. Eşti bogată, eşti învăţată cu huzurul. Eu nu sînt decît un tip sărac, fără un viitor strălucit. De altfel, tatăl tău poate să facă în aşa fel încît să nu mai am nici măcar aşa ceva.

— Nu ţi-e frică de tatăl meu, nu ţi-e frică de nimeni. Numai de căsătorie ţi-e frică. Tatăl meu îi cunoaşte pe bărbaţi. Te rog, te rog! Sînt la Ritz. Îţi trimit biletul de avion.

Izbucnesc în rîs.

— Îmi trimiţi biletul de avion? Drept cine mă iei? Eu ţi-l trimit. Aşa o să ai timp să-ţi schimbi părerea.

— Dar, dragul meu, nu vreau ca să-mi trimiţi tu biletul. Am...

— Da, ştiu, ai destui bani ca să cumperi cinci sute de bilete de avion. Dar acesta ar fi biletul meu. Îl accepţi sau o lăsăm baltă.

— Vin, dragul meu, vin. Strînge-mă în braţe... cît mai tare... Nu vreau să te cumpăr, nimeni n-o să te cumpere vreodată. Mi-e dor doar de tine.

— Sînt aici. Sînt mereu aici.

— Strînge-mă tare...

Se aude un clinchet metalic şi apoi se lasă tăcerea.

Iau din nou paharul şi arunc o privire jur împrejur în această încăpere care a fost goală şi acum nu mai e. Acum e o prezenţă — o voce, o femeie înaltă şi zveltă, minunată, un cap cu păr negru revărsat pe perna mea, şi acel parfum subtil, uşor, al femeii care te îmbrăţişează, cu buze dulci, cu ochii pe jumătate deschişi...

Din nou se aude soneria telefonului.

— Da?

— Aici e Clyde Umney, avocatul. Îţi tot aştept raportul. Doar nu te plătesc ca să te distrezi. Vreau să-mi trimiţi imediat un raport complet despre ce ai întreprins. Am nevoie de o prezentare amănunţită a activităţilor dumitale din clipa în care te-ai întors în Esmeralda.

— M-am distrat foarte bine pe cheltuiala mea.

Glasul lui devine strident.

— Îmi întocmeşti imediat un raport. Altfel voi face în aşa fel încît să ţi se retragă licenţa.

— Am o idee, domnule Umney! Ce-ar fi să te duci dracului? Se înăbuşă de furie. Eu pun liniştit receptorul în furcă. Aproape imediat telefonul începe să sune din nou.

Dar de-abia îl aud. În urechile mele răsună muzica stelelor.

O versiune în limba română de G. ARION

Ilustraţii de DANIELA BĂIEŞU